Interzone

3

KUNG FU

PELERINUL TAOIST

Deng Ming-Dao

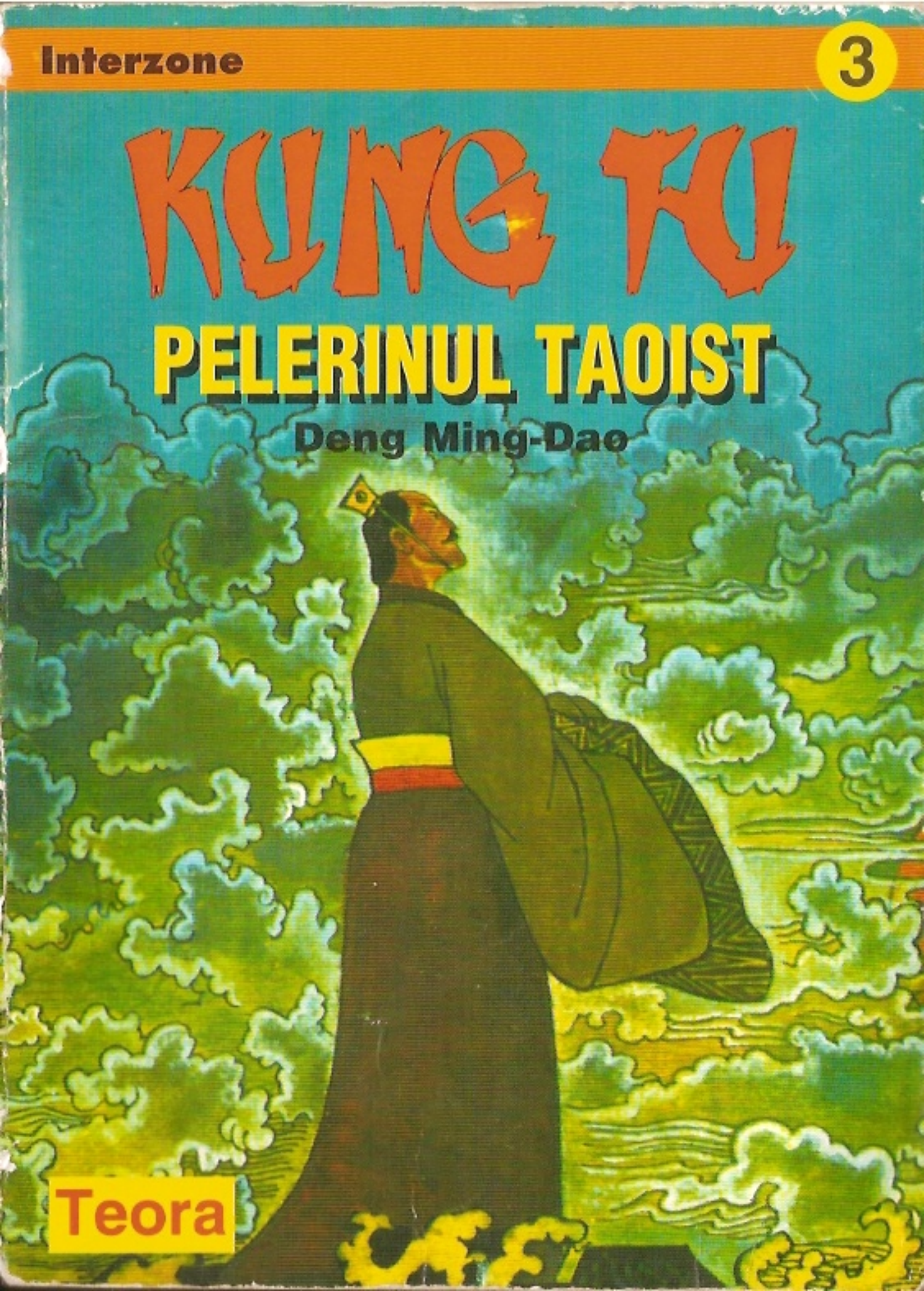

Teora

Istoria fascinantă și stimulatoare a lui Kwan Saihung, maestru taoist. Bogată în culoare locală și detalii despre China anilor '30, această poveste adevărată dezvăluie secretele străvechi ale instruirii taoiste:

- **Arte marțiale**
- **Qigong**
- **Taijiquan**
- **Tao Te Ching**
- **Alchimie internă**
- **Medicină taoistă**
- **Deschiderea centrilor energetici**
- **I Ching**
- **Meditație**

Titlul original: THE WANDERING TAOIST

Copyright ©1983 by Deng Ming-Dao
All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means without written permission from the publisher.

Copyright ©1996 **Editura Teora** pentru versiunea în limba română
Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii Teora. Reproducerea integrală sau parțială a textului sau a ilustrațiilor din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil scris al Editurii Teora.

Teora

CP 79-30, cod 72450 București, România
Tel.: 619.30.04
Fax: 210.38.28

Distribuție

București: B-dul Al. I. Cuza nr. 39; tel./fax: 222.45.33
Sibiu: Șos. Alba Iulia nr. 40; tel./fax: 069/21.04.72

Teora – Cartea prin poștă

CP 79-30, cod 72450 București, România
Tel.: 635.14.41

Responsabil de colecție: Marius Dinescu
Redactor: Mihaela Ștefan
Coperta: Valentin Tănase
ISBN: 973-601-463-9
Printed in Romania
Tiparul executat la S.C. „POLSIB" S.A. Sibiu

CUPRINS

Mulțumiri 7
Despre latinizare 8
Introducere 9

PARTEA ÎNTÂI: **COPILĂRIA**
1. Festivalul Taishan 16
2. O întâlnire întâmplătoare 25
3. Reședința familiei Guan 32
4. Elevul cel neascultător 36
5. Călătorie cu doi discipoli 45
6. O altă lume 53

PARTEA A DOUA: **PRIMII ANI PE HUASHAN**
7. Munții cei Mari 56
8. Învățăturile naturii 64
9. Înțelepciunea ciclurilor 70
10. Nemuritorii 73
11. Marele Maestru din Huashan 83
12. Momentul de cotitură 90
13. Luohani, ierburi și qigong 94

PARTEA A TREIA: **PELERINAJE MARȚIALE ȘI MEDITAȚII**
14. Wudangshan 105
15. Yang Chengfu și Taijiquan 112
16. Provocarea Marelui Maestru 116
17. Al doilea și al treilea stâlp 122

PARTEA A PATRA: **RETRAGEREA DIN LUME**
18. O decizie personală 128
19. Inițierea 135
20. Alchimia internă 137
21. Deprinderea tainelor plantelor 145
22. Activarea centrilor trupului 150
23. Ocazia nemuririi 152
24. Războiul 155
25. Întoarcerea acasă 162

PARTEA A CINCEA: **DESCOPERIREA ADEVĂRATULUI EU**
26. Labirintul 168
27. Ispită și cunoaștere 174
28. Privirea interioară 189
Nota autorului 192

Mamei și tatălui,
precum și sifu-lui meu

Mulțumiri

În viață nimeni nu reușește nimic de unul singur, de aceea sunt profund îndatorat multor oameni, care m-au sprijinit și învățat. Deși este imposibil să-i numesc pe toți, aș dori să le mulțumesc câtorva dintre cei care m-au ajutat să scriu această carte.

Mama și tatăl meu m-au susținut într-o mulțime de feluri, de la sfaturi concrete până la simple încurajări afective și sunt recunoscător generozității și iubirii lor.

Surorile și fratele meu, Tyi, Ellora și Lance, colegii mei, Jean, Wes, Susan, Jim și Ellen, ca și prietenii, Mark, Grier, Sue și Monica, mi-au asigurat asentimentul lor înțelegător.

Șefii mei, Adela, Pam și Beth, au făcut mai mult decât erau obligați, acordându-mi concediul solicitat. Fără acceptul lor, n-aș fi avut posibilitatea de-a termina cartea.

Nesiguranța și îndoiala față de calitățile mele scriitoricești m-au măcinat până ce am discutat cu Elisabeth Lawrence Kalashnikoff. Ea mi-a oferit îndrumări și sfaturi prețioase, reușind să-mi transmită încrederea în forțele proprii.

Clayton Carlson, editorul meu, s-a încrezut într-un autor necunoscut și un material neobișnuit. Sunt extrem de recunoscător eforturilor sale de a duce la bun sfârșit această lucrare.

De dragul bunei noastre prietenii, Yvonne Eastman a petrecut multe ore dactilografiind un manuscris dificil și m-a încurajat în permanență. Strădaniile ei au reprezentat o contribuție însemnată.

În cele din urmă, cu smerenie, trebuie să-i mulțumesc sifu-lui meu, Kwan Saihung. Dacă nu l-aș fi întâlnit niciodată, fără îndoială că greșelile vieții mele ar fi fost mai numeroase. Experiența unică a tradiției sale a făcut din mine un om mai puternic, mai curajos și cu mai multă vitalitate. Grație lui am ajuns până aici și osteneala sa mă îndatorează pe vecie.

Simt că nu-i voi putea niciodată răsplăti așa cum se cuvine pe acești oameni, pentru sprijinul lor altruist. Sper, doar, că, ajutându-i pe alții, parțial poate și prin cartea de față, s-ar putea, într-o mică măsură, să cinstesc darurile primite de la ei.

Despre latinizare

A fost dificil să latinizez cuvintele chinezești necesare acestei cărți. Deși soluția cea mai bună pare a fi întrebuințarea sistemului pinyin, adoptat de Republica Populară Chineză, mulți termeni sunt familiari cititorilor din alte țări. Alternativa care rămâne este folosirea sistemului pinyin în toate cazurile, exceptându-le pe cele în care ortografierea diferită facilitează recunoașterea imediată.

Desigur, principalul loc printre cuvintele amintite îl deține Tao și taoism care, conform sistemului pinyin, ar trebui latinizate sub formele Dao și daoism. Am utilizat, totuși, prima variantă, întrucât este extrem de răspândită. De asemenea, am preferat să ortografiez numele sifu-lui Kwan Saihung, și nu Guan Shihong, întrucât așa îl scrie el însuși. Toate celelalte nume proprii și termeni tehnici au fost transpuși în pinyin, deși, în câteva cazuri, am adăugat în paranteză versiunea Wades-Giles a unor nume, pentru a mă asigura că sunt recunoscute. Indiferent de metoda de latinizare a numelor proprii, numele de familie preced întotdeauna prenumele; de aceea, Guan a fost folosit și pentru alți membri ai familiei lui Saihung, cu excepția lui Ma Sixing (datorită faptului că o chinezoaică își păstrează numele de fată după măritiș).

Cititorii nu trebuie să uite că termenii qi, qigong și Taijiquan, întâlniți frecvent în carte, reprezintă variantele pinyin ale cuvintelor ch'i, ch'i kung și Tai Chi Ch'üan, binecunoscute tuturor acelora familiarizați cu taoismul și artele marțiale chinezești.

Introducere

Până ce a fost târâtă, împotriva voinței sale, în secolul al douăzecilea, China constituia un univers închis. Miile ei de galaxii reprezentau cercurile perfect concentrice ale sutelor de generații familiale. Planetele sale erau piscurile învăluite în ceturi, pavilioanele lăcuite și acoperite cu olane, colibele din lut și nuiele. Arome de camfor, lemn de santal și sânge; gusturi de mei, miere, amărăciune și lacrimi; imagini de aur, parade și leproși; ciripituri de păsări, dangăte de clopote și zăngănit de săbii – universul chinezesc conținea o suită nesfârșită de senzații. El se plia și se complica permanent, multiplicându-și, astfel, dimensiunile. Cuprindea toate paradoxurile, alăturând vrăjitori și astronomi, țărani și seniori, curteni și cerșetori, înțelepți și hoți. Măreția, extravaganța și opulența alternau cu barbaria, disperarea și mizeria. Miturile coexistau alături de fapte. Legendele deveneau realitate. În China – atât de largă, de întinsă, infinită – se întâlneau toate lucrurile, împinse până la extreme.

Universurile există în timp și timpul fusese cel care hrănise structura încâlcită a Chinei, contorsionându-i și depărtându-i ramurile. Timpul făcuse posibile exagerările Chinei, fiindcă totul se măsura prin repetiție, și prin repetiție se extinsese și universul chinez. Țăranul scotea apă și îngrijea zilnic ogorul; cioplitorul de jad muncea toată viața tăind același soi de piatră; înțeleptul medita zi după zi. Aceasta era definiția timpului: repetiție, repetiție, repetiție! Repetă până ce actul în sine devine perseverență. Repetă până ce perseverența devine Dăinuire.

Vreme de peste cinci mii de ani, China s-a dezvoltat, ajungând un stat dinamic, format din multe straturi, unde extraordinarul nu mai constituia ceva straniu; progresase în modalități pe care nu și le-ar fi imaginat nici chiar o minte dezechilibrată. Cu toate acestea, bogățiile, strălucirea și guvernarea ei nu puteau anula nici suferința umană și nici Tao. Liniștea și pacea lipseau, iar desprinderea de Tao era imposibilă. China reprezenta un univers, însă de-abia o pietricică în curgerea lui Tao. Elementele cele mai evoluate ale culturii chinezești nu izbuteau să accepte adevărul

cunoscut înțelepților din îndepărtatele sihăstrii muntoase: renunțarea la lume. A urma Tao.

Pe de altă parte – ispitele laice! Minunățiile și încântările lumii! Puteai încerca să te pierzi în ele, dar, pe de altă parte, o întâlnire aparent întâmplătoare cu un taoist te putea azvârli pe tărâmuri supranaturale, chiar și pentru magia de zi cu zi a Chinei. Așa a pățit, cu veacuri în urmă, Lu Dongbin, un tânăr student care, pornit să-și susțină examenele imperiale, s-a întâlnit la un han cu un bărbat misterios. Străinul i-a dat o pernă pe care să doarmă și Lu și-a visat întreaga viață: o existență ce avea să cunoască succese și realizări, încheindu-se, însă, prin nefericire și crimă. Deșteptându-se, Lu Dongbin a înțeles deșertăciunea lumii, s-a alăturat călătorului, taoistul Han Zhongli, și, în cele din urmă, a devenit un Nemuritor.

Misticii taoiști au urmat acest exemplu, renunțând la lume și retrăgându-se în tărâmurile misterioase ale zeilor, nemuritorilor, spiritelor și demonilor. Urmând Tao, ei străbăteau cerul și pământul, până în clipa în care puteau transcende planul muritor, dar nu plecau înainte de a transmite cunoștințele dobândite. Kwan Saihung a fost unul dintre aceia care au primit cunoașterea sacră, începând cu intrarea de copil în sihăstria Huashan. După șaizeci de ani, istoriile lui, relatate într-o altă țară, unde legenda și realitatea nu se întâlnesc, continuă să răsune de vitalitatea îndepărtatului pisc muntos.

Kwan Saihung este un taoist ascet, singurul membru al școlii Zhengyi-Huashan aflat în afara granițelor Chinei. În vârstă de șaizeci de ani, el a fost practicant al artelor marțiale, acrobat de circ, actor la Opera Peking (Beijing) – specializat în rolul Regelui Maimuță –, soldat, profesor de științe politice și subsecretar al lui Zhou Enlai (Ciu En-lai). După ce a părăsit China, cu peste douăzeci de ani în urmă, Kwan Saihung a călătorit în întreaga lume, câștigându-și existența ca maseur, chelner, bucătar, paznic în baruri și profesor de arte marțiale.

Aspectul lui exterior nu aduce câtuși de puțin cu stereotipul bătrânului chinez înțelept, din filme și cărți. Nu pare să aibă mai mult de patruzeci de ani, se îmbracă occidental, iar musculatura remarcabilă îi conferă o ținută atletică. Cunoașterea limbii engleze și a americanei vorbite este impresionantă. Toate acestea nu constituie, însă, decât o fațadă; el continuă tradițiile școlii sale, iar principala activitate este practicarea zilnică a exercițiilor fizice de purificare a trupului și a meditației profunde. Pentru a urma o viață izolată, de contemplare, a abandonat până și predarea artelor marțiale.

Nu se află în Statele Unite pentru a propovădui, ci pelerinajele sale l-au adus aici. Nu este un misionar; dorește numai să-și practice arta. Deși

pare perfect adaptat unei țări străine, contrastele dintre viața actuală în SUA și modul tradițional chinezesc trebuie să-l afecteze. Uneori, afirmă că se simte exilat nu doar din țara lui de baștină, ci, pur și simplu, ajuns în altă falie temporală. Este conștient de faptul că de China îl separă atât un ocean, cât și transformările socio-politice irevocabile și însemnate.

Duce cu sine semințele taoismului, dar pășește pe un pământ străin. Poate că semințele acelea ar putea încolți aici, însă ele nu pot fi plantate până ce arborele care le poartă nu e înțeles și acceptat. Pentru aceasta, ar trebui să dăm timpul înapoi, să traversăm oceanul și să revenim în China de la începutul secolului douăzeci – un stat care, inițial, ne-ar putea apărea la fel de straniu pe cât i se pare lui Kwan, uneori, societatea americană modernă.

Kwan Saihung s-a născut într-un clan de războinici aristocrați, înainte de 1920, o perioadă nestatornică, de instabilitate politică și decadență culturală. Nu trecuse nici măcar un deceniu de la căderea dinastiei Qing. Seniorii locali, europenii, americanii, naționaliștii și comuniștii se luptau cu înverșunare pentru resturile unui imperiu fărâmițat. Civilizația chineză, secole la rând atât de încrezătoare în puterea ei națională încât, plină de mândrie, se autointitulase Regatul Mijlociu, se prăbușise datorită situației interne și externe. La interior, greutatea unei structuri feudale străvechi și calcifiate – ce nu putea rezolva, în mod corespunzător, problemele foametei, inundațiilor, molimelor, suprapopulației, răscoalelor țărănești, conflictelor dintre conservatori și moderniști sau valorilor sociale industriale – slăbise extrem de mult țara. Incapacitatea instituțiilor ei devenise și mai evidentă în urma confruntării cu occidentul. Concurența comercială, comerțul cu opiu, invaziile, tratatele inegale, coloniștii europeni lacomi, amenințarea ideologică a misionarilor creștini și anexarea provinciei Shandong de către japonezi, în 1919, constituiau numai câteva dintre cazurile în care China nu izbutise să se apere de abuzurile străinilor. Motivul nu-l reprezenta lipsa de hotărâre și curaj a poporului; însă mișcări de rezistență, precum Răscoala Boxerilor, revoluția din 1911 sau grevele studențești au fost determinate de superstiții, credințe și concepții vechi – în mod firesc, fiecare dintre acestea a fost subminată de însăși abordarea desuetă. Insuficiențele erau prea mari. Permanentele conflicte și războaie ruinau China.

Din punct de vedere cultural, țara era afectată similar. Politica poate avansa rapid, dar, în majoritatea cazurilor, evoluția socială e lentă – un adevăr extrem de real în cazul chinezilor, care se cramponau cu încăpățânare de tradițiile vechi. Relațiile de zi cu zi rămâneau preponderent feudale, iar aceste structuri sociale, deși aflate în descompunere, au supraviețuit și revoluției din 1949. Ocupația principală o

constituia agricultura. În orașe și sate, arhitectura rămăsese neschimbată: pereții din lemn, cărămidă și ghips, iar acoperișurile înclinate, acoperite cu olane. Transporturile erau arhaice, vederea unui tren reprezentând ceva neobișnuit. Doar o mână de favorizați beneficiau de cai, măgari și bărci. Majoritatea populației se deplasa pe jos. Cu excepția orașelor, electricitatea era prea puțin cunoscută. Chinezii se îmbrăcau în straiele tradiționale ce simbolizau sistemul rigid al caselor: blănuri bogate și veșminte din brocart, cu gulere înalte, pentru nobilime, bumbac grosolan pentru țărani. Mulți bărbați continuau să poarte cozi, iar destule femei umblau cu picioarele legate.

China era cu totul diferită de alte țări ale lumii. Fără să fie o societate industrială, își adusese cultura pe un pisc fără de rival, într-un mod aparte. Păstrându-și stilul de viață, grație izolării, ea semăna, pe atunci, cu o societate medievală extrem de avansată. Dacă ar fi trezit vreun interes în occident, acesta nu s-ar fi manifestat printre membrii Ligii Națiunilor, de-abia constituită, ci, mai degrabă, în epoca regelui Arthur – când coexistau cavaleri, vrăjitori, regi, preoți și țărani. China continua să se structureze conform relațiilor confucianiste dintre împărat și supus, senior și țăran, soț și soție, părinte și copil. Societatea se stratifica în caste imperiale, aristocratice, civile, militare, războinice, cărturărești, negustorești și agricole, fiind lipsită de posibilitatea migrării între acestea.

Situația familiei lui Kwan Saihung oglindea perfect conflictul dintre vechea și noua Chină. Bunicul său – șeful clanului, funcționar imperial, cărturar, practicant al artelor marțiale și staroste respectat a cinci provincii – se găsea permanent în contradicție cu tatăl lui Kwan – militarist și modernist. Pe acest fundal de controverse sociale și familiale, micul Kwan a fost trimis la o sihăstrie în Huashan. Muntele, situat la jumătatea distanței dintre cele două străvechi capitale Xian și Luoyang – o regiune ce reprezenta însuși leagănul civilizației chineze –, era un centru sacru al ascetismului taoist.

Înainte de a explica taoismul, este necesară definirea lui Tao, o tentativă destul de dificilă. Literal vorbind, cuvântul Tao înseamnă „Calea", fără însă ca el să descrie, în mod complet și corespunzător, tot ceea ce cuprinde această caracterizare a realității esențiale. Termenul în sine există de la începutul scrierii chinezilor dar, spre deosebire de limbile occidentale, unde un cuvânt constituie un concept intelectual destul de strict definit, cuvântul chinezesc este o pictogramă, un simbol. Astfel, deși Tao sau „Calea" simbolizează absolutul, el nu are decât menirea de a indica. Tao nu poate fi cuprins – este nelimitat. Reprezintă tot ce ne putem și nu ne putem imagina. Tao nu poate fi delimitat prin cuvinte și definiții. El nu poate fi discutat cu exactitate, ci trebuie perceput.

Lao Tzu, importantul înțelept taoist care a trăit în secolul al șaselea î. Hr., a scris în Tao Te Ching:

„Ceva a fost creat misterios
Cu mult înainte de facerea Cerului sau a Pământului.
Tăcut și pustiu, de nimic dependent;
Etern;
Atotpătrunzător, inepuizabil.
Din el, ca dintr-o mamă, a apărut tot ce trăiește.
Adevăratul lui nume e necunoscut.
Noi îi spunem Tao."

Nu putem descrie Tao, ci doar concepția noastră mărginită asupra lui. Absolutul este reprezentat de adevăratul, nenumitul și nelimitatul Tao.

Definind absolutul drept o Cale, realitatea era considerată o continuitate aflată în permanentă curgere și transformare. Calea nu era rectilinie, ci era ciclică: în antichitate, chinezii constataseră că principiul fundamental al universului îl reprezenta schimbarea – fie ea a stelelor, planetelor ori anotimpurilor –, care urma cicluri de rotație, repetiție sau extindere, precum și contracție. Calea nu deținea materialitate, fiind energie, nu materie. Calea nu era nici divinitate, nici ființă; dacă ar fi existat un „creator", ea era anterioară unei asemenea entități. În nemărginirea ei, Calea putea fi denumită foarte bine Wu Ji: „Neantul".

Perceperea lui Tao era optimă în natură, nu fiindcă natura însemna Tao, ci pentru că oglindea perfect pe Tao, în două aspecte esențiale. Exista doar prin acțiune – neavând o conștiință personală – și, cu toate că se afla în permanentă modificare, rămânea într-un echilibru constant.

În lunga perioadă dinaintea mărturiilor istorice cunoscute, omenirea era integrată echilibrului natural și conviețuia în armonie cu fluxul cosmic. Nu exista taoismul. Întrucât omenirea nu era separată de Tao, nu se punea problema necesității unei doctrine. Dar în clipa în care ființele umane, în vanitatea lor, s-au considerat aparte, ele s-au depărtat de Cale. Au apărut discriminarea și conștiința. Înțelepții au fost nevoiți să conceapă metode de reintegrare a umanității, de anulare a conștiinței umane ca fiind o entitate distinctă și de revenire la echilibrul Căii. Civilizația a însemnat cristalizarea deșertăciunii omenești, așadar taoismul a existat de la începutul civilizației.

Cei mai vechi înțelepți cunoscuți ai taoismului au fost trei împărați legendari. Primul dintre ei, Fu Xi, 2800 î.Hr., a pus bazele prorocirilor și agriculturii. Al doilea, Shen Nung, 2700 î.Hr., a început studiul plantelor medicinale, ingerând, el însuși, diverse plante și observând efectele acestora. Al treilea a fost Împăratul Galben, 2696-2598 î.Hr., care a

sistematizat cunoștințele medicale, inclusiv de chirurgie și acupunctură, în Manualul de medicină internă. Folosită și în ziua de azi de către medicii chinezi, cartea are drept temă centrală călăuzirea după Tao, afirmând că medicina îi poate readuce pe bolnavi la starea de sănătate, definită drept echilibrul complet cu Tao. Contribuțiile acestor trei înțelepți reprezintă, toate, căi de revenire la Tao.

În secolele următoare, înțelepți luminați sau Nemuritori au explicat, treptat, alte aspecte ale lui Tao, incluzând, în cele din urmă, contemplarea naturii, meteorologia, astronomia, prorocirile, geomanția, astrologia, vrăjitoria, strategia militară, medicina, filozofia, artele marțiale, ascetismul, pictura, poezia (Li Po și Su Dongpo reprezintă două exemple binecunoscute), muzica, caligrafia, ritualurile și meditația. Ei au lăsat, de asemenea, un volum impresionant de scrieri, iar Canonul Taoist a ajuns la sute de volume. Principalele lucrări traduse în occident sunt I Ching, Tao Te Ching și învățăturile lui Chuang Tzu.

În cele patruzeci de veacuri scurse de la legendarele sale începuturi, taoismul a devenit un sistem complex, pluralist. El se preocupă de patru domenii principale: filozofic (de pildă, Lao Tzu și Chuang Tzu), ritualic (serviciile divine din temple adresate nenumăraților zei și zeițe), talismanic (farmecele și magiile de îndepărtare a răului) și ascetic (legendele privind dobândirea nemuririi sau iluminarea spirituală prin citire și meditație). Desigur, aceasta este o catalogare aproximativă; majoritatea școlilor taoiste combină cele patru domenii, în diverse proporții. De exemplu, aproape toate ordinele religioase dețin temple publice care slujesc adepților și, simultan, asigură sprijinul financiar pentru practicile mai ezoterice.

Încă de la început, căutarea nemuririi a reprezentat o activitate taoistă fundamentală. Nu există o explicație unanim acceptată a preocupării respective. S-ar putea să fi fost, pur și simplu, dorința primitivă de evitare a morții, extinderea logică a practicilor medicale taoiste, parte a doctrinei reîncarnării sau – conform unor taoiști – un efort de readucere a omenirii la o epocă de nemurire reală. Indiferent, însă, care ar fi motivul, căutătorii taoiști ai nemuririi au încercat mai multe metode de prelungire a vieții, experimentând elixirele alchimice, meditația, folosirea plantelor și altele. În fanatismul lor, unii au obținut exact contrariul nemuriii: au murit în urma ingerării de metale precum aur, cositor și plumb, crezând că, astfel, vor dobândi succesul.

Căutarea nemuririi necesită o dăruire absolută și a reprezentat un factor ce a contribuit la separarea de lume. Unii taoiști au devenit sihaștri, în vreme ce alții au ales pelerinajul și respectarea lui Tao. În felul acesta a apărut o deosebire între cei care rămâneau în templu, denumiți Tao Shi, și

călătorii interesați doar de țeluri spirituale, ce erau numiți Tao Yin. Asemănători cu sadhushii indieni, ei se stabileau rareori într-un loc, fiind taoiști pelerini.

În mod firesc, lunga evoluție a taoismului a dat naștere unei varietăți de școli. În China, cultura se împărțea în nordică și sudică, iar taoismul n-a constituit o excepție. În final, s-au dezvoltat cinci ramuri importante ale taoismului, primele trei nordice, iar celelalte sudice:

Capitala de Jad: Maoshan, farmece și vrăjitorii;

Pivotul Cerurilor: Lungmen și Huashan, ascetism;

Steaua Polară: Wudangshan, arte marțiale, exorcism;

Prefectura de jad: Lunghushan, clerical;

Norul Duh: Lushan, clerical, oarecare influență budistă.

Cu toate că Huashan făcea parte, în mod oficial, din ramura nordică a Pivotului Cerurilor, el se menținea separat de majoritatea doctrinelor, distincte, ale școlilor nordice și sudice. Autointitulându-se Școala Vestică (Huashan era piscul cel mai vestic dintre Cei Cinci Munți Sacri ai Chinei), el s-a izolat de disputa nord-sud, practicând metodele proprii. În esență, taoiștii Huashan considerau că iluminarea, eliberarea spirituală, transcendența reîncarnării și obținerea nemuririi erau posibile doar prin purificarea minții și trupului, realizată prin dietă alimentară, exerciții fizice, utilizarea plantelor, qigong (antrenarea respirației) și meditație. Concomitent, practicantul trebuia să-și însușească artele cărturărești, marțiale și liturgice.

Kwan Saihung a intrat în Templul Piscului Sudic la vârsta de nouă ani și a fost ultimul dintre cei treisprezece discipoli ai Marelui Maestru din Huashan, deoarece practicile taoiste puteau fi transmise numai direct, sub îndrumarea unui maestru desăvârșit. Modul în care un băiețel a fost condus spre o viață de renunțări și felul cum și-a păstrat această moștenire, în ciuda tulburărilor din societatea chineză de la începutul secolului douăzeci, ne atenționează asupra faptului că spiritualitatea este posibilă chiar și în epocile cele mai întunecate. Înțelegerea strădaniilor sale de a fi educat în spiritul taoist, într-o altă epocă, țară și cultură, reprezintă un imbold de a recupera orice fragment posibil din tradițiile lui Kwan Saihung, înainte ca el să părăsească această lume în ultima sa călătorie.

PARTEA ÎNTÂI

COPILĂRIA

1. FESTIVALUL TAISHAN

În anul 1929, Kwan Saihung* își însoți familia într-un pelerinaj pe versanții abrupți ai Taishanului. Se îndreptau către Templul Norului de Smarald, aflat în vârful muntelui, pentru a participa la festivalul Împăratului de Jad, un eveniment religios ce îmbina săptămâni de ritualuri și evlavie cu atmosfera de carnaval, în curțile templului. Familia Guan, un clan războinic extrem de bogat, era protectoare pioasă a taoismului și încheia un pelerinaj lung și istovitor, de peste opt sute de kilometri, din provincia Shaanxi, unde avea reședința, până în provincia Shandong. Călătorii urmau să rămână oaspeți ai templului vreme de o lună.

Escaladarea finală a Taishanului, făcută în lectici, era lentă. Prăpăstiile ametitoare nu puteau fi traversate într-o singură zi. Urcușul gradat, întrerupt de popasuri nocturne în hanurile simple situate în crânguri de pini, oferea ocazia abluțiunilor finale. Toate hanurile serveau doar mâncăruri vegetariene, iar abstinența de la carnea cea păcătoasă, alături de ocazia contemplării, liniștea minții pelerinilor.

Muntele în sine completa starea lor spirituală detașată de cele pământești. Taishan era cel mai înalt dintre Cei Cinci Munți Sacri ai Chinei. Se înălța semeț deasupra vastei întinderi a provinciei Shandong,

* Kwan și Guan sunt variante ale aceluiași nume.

desconsiderând toate celelalte lanțuri muntoase, ale căror piscuri treceau deasupra norilor. Avea o măreție cerească, un aer de singurătate imperială. Din vârful lui, omenirea era invizibilă și, în văzduhul rece și rarefiat ce-i înconjura steiurile înalte, Taishan reprezenta un loc de perfectă solitudine pentru Împăratul de Jad.

Pentru chinezi, un împărat – fie el celest ori muritor – era un personaj ce nu putea fi văzut niciodată de oamenii obișnuiți. El constituia un mister, o forță, o putere inaccesibilă, însă dominatoare. Cu toate acestea, cu ocazia anuală a festivalului, Împăratul de Jad făcea unica excepție de la regulă și cobora în sălașul lui pământesc ca să primească, în persoană, jalbele supușilor săi.

Saihung, un băiețel de nouă ani, energic, strengar și curios, era interesat mai puțin de semnificația religioasă a evenimentului și mai mult de faptul că se putea juca. Bunicul său, Guan Jiuyin, bunica Ma Sixing și mătușa Guan Meihing îl înțelegeau. Nu doreau să grăbească lucrurile cu el, totuși considerau că sosise momentul să participe la primul său pelerinaj. Cu asemenea gânduri, familia ajunse la ultima etapă spre Taishan: Cărarea Celor Optsprezece Coturi. Aceasta era un drum îngust format din șapte mii de trepte din piatră, care urma râpele întortocheate ale unui clivaj gigantic. Comparată cu stâncile ascuțite de granit, presărate de copăcei și tufișuri tenace, poteca părea de-a dreptul neînsemnată. Era un lucru creat de mâna omului, insignifiant față de natură, parcă de abia tolerat de munte. Adulții erau purtați în lectici, însă Saihung, deși i se oferise posibilitatea de a călători în spinarea unui servitor, țopăia încântat pe trepte.

Aerul dimineții timpurii se simțea rarefiat și rece, dar băiețelul era bine îmbrăcat într-o haină îmblănită cu guler înalt, croită din piele de panteră de munte, deasupra unui costum de bumbac gros, maro. Pantalonii bufanți se încheiau la genunchi peste jambierele albe, iar pantofii, ca și punga de bani, erau făcuți din mătase, cu broderii complicate. Pantofii aveau tălpile din pâslă, cu nori albi și albaștri împodobindu-le părțile laterale și capete de lei, viu colorate, aplicate pe vârfuri. Punga de bani, de abia vizibilă la tivul hainei, fusese ornată cu un leu jucăuș. Întreaga vestimentație a lui Saihung sublinia masculinitatea, pentru a-i spori personalitatea și a alunga răul. Familiile erau foarte preocupate de astfel de lucruri și, pentru siguranță, Saihung purta în jurul gâtului un colț de tigru, drept talisman.

Alte două piese îi completau costumația, iar băiatul le detesta pe amândouă. Fugind pe trepte, se încălzise, așa încât își scoase căciula, făcută tot din piele de panteră de munte, cu clape protectoare pentru urechi, având înfipte în creștet două urechi de panteră. Aceste proeminențe reprezentau detaliul pe care Saihung îl ura cel mai mult, de

aceea profită de ocazie să azvârle căciula. Scoase, apoi, al doilea obiect detestat – mănușile. Spre ciuda lui, nu puteau fi abandonate, întrucât fuseseră cusute zdravăn, cu șnururi din mătase, de mânecile hainei. Totuși, fără căciulă și cu mănușile atârnând, se simțea, în sfârșit, despovărat, în vreme ce alerga în susul scării. Căpșorul său, complet ras cu excepția unui smoc de păr deasupra frunții, putea fi întrezărit printre ceilalți pelerini.

Treptele păreau fără sfârșit. Saihung se oprise lângă potecă, pentru a se odihni, când alaiul îl ajunse din urmă. Geamurile zăbrelite ale lecticii din frunte făceau din bunicul său o siluetă neclară. Pe de altă parte, era evident că bătrânul îl putea distinge perfect, fiindcă aproape imediat glasul lui gros bubui dinăuntru:

— Saihung! Unde ți-e căciula?

Băiatul îl privi cu nevinovăție.

— Probabil c-am uitat-o la han, bunicule.

Din lectică răzbătu un suspin răbdător. Unul dintre servitori aduse căciula. Saihung se strâmbă spre el, pregătindu-se să-i tragă un șut în fluierul piciorului, când Guan Jiuyin îl admonestă. Țuguindu-și buzele într-o strâmbătură, băiatul își puse căciula.

Pornind iarăși la fugă înaintea celorlalți, Saihung zâmbi, însă, larg. Știa că era favoritul bunicului și mai știa că acesta, deși ferm, era îngăduitor și iertător.

Când ajunseră la porțile templului, starețul, în persoană, veni să-i primească. Era un prieten vechi și le pregătise unul dintre pavilioanele templului ca locuință pe durata ședерii.

Guan Jiuyin coborâ primul din lectică. Deși în vârstă de șaptezeci și cinci de ani, era, totuși, un bărbat impresionant. Având peste un metru optzeci înălțime, statura lui ar fi fost suficientă ca să-l scoată în evidență printre ceilalți. Bogăția veșmintelor sale și evidenta lui charismă îi completau aspectul neobișnuit. Tunica și pantalonii roșii, îmblăniți, vesta din brocart negru, boneta neagră cu ovalul de jad verde, precum mărul, barba albă ca zăpada și părul împletit în coadă accentuau, în mod perfect, chipul senin, totuși alert, al războinicului.

Ma Sixing, cu un an mai tânără și doar cu cinci-șase centimetri mai scundă decât soțul ei, fu cea de-a doua care-l salută pe stareț. În ciuda picioarelor legate, umbla fără ajutor. Silueta-i zveltă se pierdea sub brocarturile scumpe. Peste tunica și pantalonii îmblăniți purta un șorț lung și un capișon, ambele brodate de mână, cu o paletă largă de culori vii și fire metalice. Trandafirii, crizantemele, cercelușii, bujorii și irișii alcătuiau desene complicate și amețitoare. Lung și des, pieptănat spre spate și prins

***Fig. 1** Saihung la vârsta de nouă ani*

în podoabe bătute cu pietre prețioase, părul cărunt era aranjat într-o coafură ce-i punea în evidență pomeții înalți și trăsăturile chipului frumos. Ochii mari, migdalați, străluceau blânzi precum ai unei ciute, însă aparența aceasta îi ascundea ferocitatea. Farmecul și grația n-o părăsiseră la bătrânețe și probabil că fusese invidiată de multe femei care o zăriseră la festivalul. Totuși, spre deosebire de alte frumuseți convenționale, Ma Sixing purta întotdeauna la vedere, pe lângă eșarfele din mătase și brățările de jad, un bici lung din piele netăbăcită, atârnat pe umărul stâng. Aceea era arma ei personală.

Mătușa lui Saihung, Gua Meihong, era mai uscățivă și mai oacheșă decât mama ei. Trecută de cincizeci de ani, purta un costum de catifea albastră. Deși capișonul și șorțul îi erau, de asemenea, brodate, avea gusturi mai simple și obișnuia să se îmbrace sobru. Doar recent își dezlegase picioarele și, cu toate că se ajuta de un toiag, mergea cu greutate.

Când a fost prezentat starețului, Saihung l-a salutat respectuos, plecându-se adânc, dar, după ce văzu că adulții se adâncesc în conversație, se strecură pe porțile templului.

Curtea interioară clocotea de o activitate frenetică, formând un mozaic de culori strălucitoare. Pe fundalul acoperișurilor din olane arămii, cornișelor policrome, pilaștrilor și zidurilor din cărămidă roșie uzate de vreme, mii de lampioane din mătase pictate manual, roți și clopoței se legănau deasupra dughenelor, estradelor și mulțimii de oameni. Muzicanți, acrobați, păpușari, scamatori și atleți dădeau reprezentații la tot pasul. Preoți în robe cenușii, peticite, umblau de colo-colo, vânzând tămâie, talismane și obiecte sfințite. Unii dădeau sfaturi, iar alții preziceau viitorul. În ochii lui Saihung, însă, locurile cele mai interesante le constituiau numeroasele tarabe cu de-ale gurii, ce ofereau mâncăruri vegetariene aburind, proaspete, și dulciuri delicioase.

Pentru băiețel, zaharicalele erau chiar mai grozave decât strengăriile – și avea un apetit extraordinar pentru amândouă. Deși ar fi dorit să exploreze întregul festival, cu greu putea rezista tentației cofeturilor înmiresmate. Cumpără mai multe feluri de dulciuri; pe unele le consumă imediat, iar altele și le îndesă prin buzunare. Abia după ce-și descoperi favoritele – mere miniaturale, coapte pe țepușă și glazurate cu miere – începu să cerceteze restul festivalului.

Se strecură, prin pădurea deasă de pantaloni și fuste, până în centrul curții. Pe o platformă înaltă, un grup de muzicanți, cu straie închise la culoare, executa un repertoriu vast de arii din opere, cântece populare și lucrări clasice. Erau înconjurați de o varietate de instrumente, printre care lăute, harfe, viori, flaute și alte instrumente de suflat, precum un arsenal de

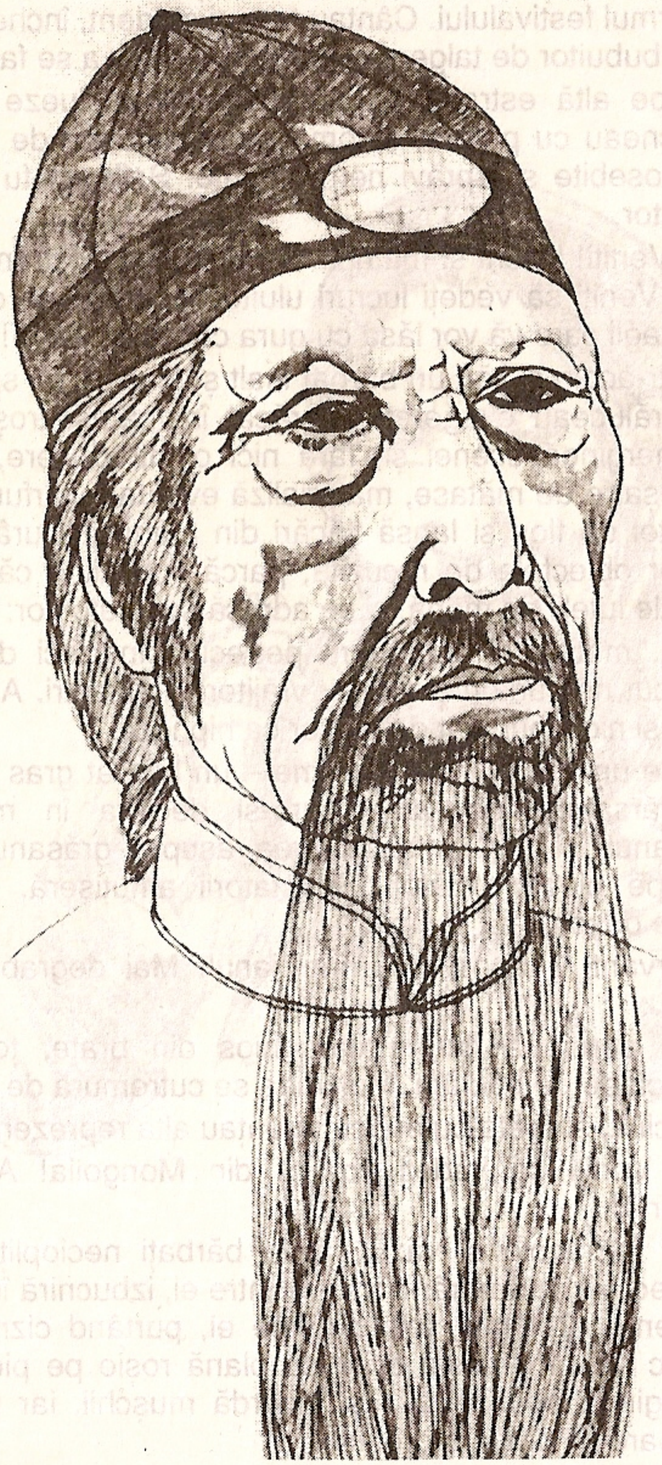

***Fig. 2** Guan Jiuyin*

gonguri, talgere și țimbale. Astfel înarmați, muzicanții nu se sinchiseau câtuși de puțin de vacarmul festivalului. Cântau tare și strident, încheind toate piesele prin zăngănit bubuitor de talgere și gonguri, pentru a se face auziți.

Ori de câte ori pe altă estradă se pregătea să evolueze o trupă, membrii acesteia răcneau cu putere, aidoma prezentatorilor de carnaval, promițând atracții deosebite și isprăvi nemaivăzute. Saihung fu atras de strigătele unui scamator.

— Veniți! Veniți! Veniți! Unchi și mătuși! Surori și frați! Bătrâni și copii! Veniți! Veniți! Veniți! Veniți să vedeți lucruri uluitoare, magii pe care le-ar invidia până și zeii, magii care vă vor lăsa cu gura căscată! Veniți! Veniți!

Saihung alergă într-acolo și zări un bărbat înalt și smead, cu sprâncene arcuite și ochi ce străluceau exagerat. Îmbrăcat în mătase roșie, el se apropie semeț de marginea scenei și, fără nici o introducere, făcu să dispară și să apară eșarfe de mătase, materializă evantaie, farfurii și vase dinapoia unui buchețel de flori și lansă flăcări din mâneci. Curând, însă, abandonă disprețuitor obiectele de recuzită, parcă subliniind că nu erau decât simple trucuri ale iuțelii de mână, și se adresă spectatorilor:

— Bătrâni, unchi, mătuși și copii! Am petrecut cincizeci de ani ca magician. Am cunoscut nemuritori și preoți, vrăjitori și sihaștri. Am învățat secrete ascunse, totuși nici unul atât de uluitor ca hipnoza.

În scurt timp, alese un voluntar din mulțime – un bărbat gras cu chipul ciupit de urmele vărsatului de vânt, care-și declara în mod fățiș scepticismul. Magicianul își concentră privirea asupra grăsanului, care încrucișase brațele pe piept, sfidător. Spectatorii amuțiseră. Încetișor, brațele voluntarului se deschiseră și căzură.

— Țopârlan enervant! îl apostrofă magicianul. Mai degrabă te-ai fi născut... găină!

Imediat, grăsanul porni să fluture caraghios din brațe, țopăind și căutând să ciugulească de pe podium. Mulțimea se cutremură de râs.

De pe o scenă vecină, strigăte puternice anunțau altă reprezentație:

— Lume, lume! Veniți să vedeți voinicii din Mongolia! Asistați la uluitoare dovezi de forță!

Saihung se grăbi într-acolo și văzu câțiva bărbați necioplți, rânjind vulgar și mormăind necuviințe. Îmbrâncindu-se între ei, izbucniră în hohote, făcând glume indecente. Cel mai voinic dintre ei, purtând cizme grele, pantaloni din bumbac alb și o vestă tivită cu blană roșie pe pieptul gol, avansă până la marginea podiumului. Își încordă mușchii, iar pieptul și brațele închise la culoare se umflară grotesc.

Ridică o bară de fier, pe care nici un spectator n-o putea îndoi, o curbă și o îndreptă la loc. Răsunară aplauze. Atletul rânji mulțumit, dezvelindu-și

Fig. 3 Ma Sixing

dinții gălbui, sparți, apoi înalță brațul, cerând liniște. Apropiindu-se de un morman de cărămizi, se încordă într-o poziție concentrată, după care, cu un strigăt gutural, izbi cu fruntea în jos și sparse toate cărămizile.

Saihung își termină ultimul merișor înainte ca aplauzele să ia sfârșit. Se întrebă ce să facă în continuare. Mai erau de văzut acrobații, spectacolele cu marionete despre Regele Maimuță și Povestea Celor Trei Regate și, în plus, mai existau atâtea de mâncat. Stătea în cumpănă, când cineva îl lovi cu putere în cap. Se răsuci furios, însă expresia i se schimbă imediat ce văzu toiagul.

— Așadar aici erai! rosti mătușa lui. Iar ai întins-o!

— Mătușico, i-ai văzut pe voinici?

— Saihung! Nu-ncerca să mă duci cu vorba. Știi bine că n-ai voie să umbli singur! Oricine poate vedea că ești un copil bogat, odrasla unei familii de aristocrați. Întotdeauna există bandiți, unii chiar deghizați în preoți, gata să răpească băiețași ca tine.

Saihung o privi sceptic.

— Ar fi bine să fii un copil bun, Saihung, îl preveni mătușa. Poate că nu-ți este teamă de oameni înarmați cu cuțite, dar mai există și demoni!

Băiețelul ridică imediat ochii. Își aminti poveștile istorisite de unchii săi de acasă. Pătrunzătoare, Guan Meihong îi observă vulnerabilitatea.

— Da, Saihung. Ei pândesc în umbră, așteptând copii dolofani și neascultători ca tine. Când se apropie vreunul, îl înhață, îl bagă într-un sac și-l atârnă cu capu-n jos în peșterile lor, până sunt gata să-l fiarbă într-un cazan mare.

Saihung se zori să vină lângă ea, fericit că era ziuă și umbre puține. Apucă strâns mâna mătușii. Cu toate acestea, nu cedă ușor.

— Mătușico, rosti el trist, vreau să văd și restul bâlciului.

— Vei avea tot timpul, Saihung. O să rămânem aici multe zile.

— Dar vreau să-l văd acum!

— Bunicii și-au făcut griji din cauza ta. Trebuie să ne întorcem, însă o să mai vezi destule pe drum.

— Bine, dar... mătușică...

— Da?

— N-am mâncat nimic. Îmi cumperi și mie ceva?

2. O ÎNTÂLNIRE ÎNTÂMPLĂTOARE

În zilele ce au urmat, Saihung a avut suficient timp ca să cutreiere restul festivalului, sub supravegherea mătușii lui. Templul deveni pentru el loc de joacă, sală de spectacole și restaurant, asigurându-i nenumărate distracții. Întâlni alți copii și se împrieteni cu ei. Laolaltă cu noii săi tovarăși, se jucă, mâncă sau asistă la o mulțime de reprezentații.

Festivalul Taishan era, totuși, un eveniment religios. La concurență cu bâlciul, se desfășurau ritualurile zilnice, dintre care cel mai important era Dansul Carului Mare. Ceremonia aceasta se desfășura pe scene, de-a lungul a patruzeci și nouă de zile, într-o curte special destinată. Dansul avea scopul de a integra omenirea și cosmosul, o problemă taoistă fundamentală, invocând zeii ce locuiau în fiecare dintre cele șapte stele ale constelației. Stelele reprezentau, însă, lumi perfecte și era puțin probabil ca zeii să-și părăsească, de bunăvoie, sferele ca.să coboare printre oameni. Doar preoții, prin dansuri și incantații, îi puteau chema, iar zeii se pogorau pentru a acorda binecuvântări și a oferi ajutor ceresc. Numai prin prezența lor, festivalul căpăta, cu adevărat, putere spirituală.

În scopul purificării, preoții posteau vreme de o săptămână. În fața principalei clădiri a templului, înălțau trei stâlpi și un altar pe care se așezau candele cu tămâie, lumânări roșii, flori, opaițe și ofrande. De jur împrejurul altarului se descria un cerc mare pe circumferința căruia se marcau șapte puncte, alcătuind forma Carului Mare. Doar atunci se putea spune că templul era pregătit să-i primească pe zei.

În ziua în care asistă la ceremonie, Saihung îl zări pe stareț ieșind din templu în haine de sărbătoare. Majoritatea preoților care se perindau prin festival aveau straie uzate, roase și peticite, dar marele preot era ca scos din cutie. Părul său lung fusese strâns sub o pălărie din țesătură neagră și purta o mantie brodată cu simboluri yin-yang și hexagrame din *I Ching*. Mânecile „prinzătoare de vânt“ erau atât de lungi încât îi ascundeau palmele. Ducea o placă din lemn de curmal, înscrisă cu propria incantație, și o sabie din lemn de salcie. Pășind grațios cu pantofii din catifea neagră,

cu tălpi groase de zece centimetri, se închină la altar înainte de a intra în cercul sacru.

Înconjurând perimetrul cercului, pelerinii se înghesuiră cât mai aproape ca să vadă dansul, compus din mișcări aparținând artelor marțiale. Starețul se opri sucesiv pe fiecare dintre punctele ce reprezentau stelele. Ridicând placa în fața ochilor, întrucât muritorii erau nedemni să privească zeii, el psalmodie invocații prelungi și strigă, pe rând, numele divinităților.

Lui Saihung dansul i se păru teribil de caraghios. Se repezi în cerc și alergă înapoia starețului, imitându-i ritmul și pașii șerpuiți. Un murmur se ridică din rândul fanaticilor religioși adunați împrejur.

— Saihung! strigă îngrozită Guan Meihong. Păși cât putu de discret în cerc; sprijinindu-se nesigură pe toiag și clătinându-se pe tălpile ei micuțe, îl trase pe băiețaș înapoi în mulțime.

— Cum ai putut face așa ceva? îl dojeni ea. Este un sacrilegiu să intri acolo. Încearcă să te comporți cum se cuvine. Ești atât de neastâmpărat, încât, uneori, îmi doresc, cu adevărat, să te ia banditii!

Ignorând privirile și comentariile șoptite din jur, mătușa se întoarse, iarăși, către ceremonial, strângând cu putere mâna băiețelului.

— Mătușică, nu pot vedea...

Femeia nu-i răspunse. Saihung încercă, din nou, cu voce stinsă, neîndrăznind s-o mai înfurie. Ea nu-l mai privi, totuși strânsoarea mâinii îi reamintea că trebuie să rămână locului. Pentru moment, băiatul amuți îngrijorat. Oare mătușa lui chiar se mâniase de această dată? Își dorea ca el să fie răpit de bandiți?

După o vreme, strângerea slăbi și mătușa redeveni zâmbitoare și plăcută. Când îl eliberă pe Saihung pentru a-și muta toiagul în cealaltă mână, îi aduse aminte să nu mai plece haihui. Totuși, de îndată ce Guan Meihong se cufundă în urmărirea dansului, Saihung se îndepărtă tiptil.

Aroma puternică a tămâiei din lemn de santal îi atrase atenția. O simțise pe toată durata ședерii lui în templu, dar azi părea extrem de pătrunzătoare. Hotărî să pornească pe urmele mirosului și să-i găsească sursa. Ajunse la principala clădire a templului, o structură masivă cu un acoperiș ale cărui olane străluceau arămiu, înălțându-se la trei niveluri deasupra curții. Saihung putea zări cornișele multicolore, împodobite cu sculpturi migăloase de dragoni, fenicși ori alte motive artistice. Tăblii din lemn întunecat, acoperite de înscrisuri aurii și stâlpi lăcuiți în roșu, încadrau intrarea rece și cufundată în penumbră. Nori de fum de tămâie pluteau înspre băiețel.

Saihung urcă treptele înalte din piatră, oprindu-se chiar în prag. Înăuntru era întuneric, așa încât el bănui că acesta putea fi un loc perfect

pentru demonii care mănâncă copii. Privi în jur, precaut. N-avea habar cam cum pot arăta demonii, însă, deoarece nu zări decât niște pelerini, se aventură în templu. Avansând către centrul sălii, văzu într-un altar înalt, poleit, silueta, în mărime naturală, a Împăratului de Jad, flancat în stânga de Regina Mamă, iar în dreapta de Prințesa Norilor Azurii. Cei trei stăteau înapoia unei mese mari din lemn de tec, împodobită cu sculpturi, pe care se găseau toate cele necesare serviciului divin: o urnă largă conținând tămâie, lumânări, candele, vaze din porțelan cu flori, blide cu orez, ceai, vin, fructe și dulciuri, precum și cinci platouri cu plante aromate reprezentând culorile Celor Cinci Elemente și Cinci Direcții – negru, roșu, verde, galben și alb – ceea ce însemna că tot ce se afla sub ceruri era oferit zeităților. În acest spirit de venerație, pelerinii se prosternau înaintea altarului, punând bețișoare de tămâie în urna cea mare și îngenunchind pe pernuțele de rugăciune din fața fiecărei statuete.

Imitându-i pe adulți, Saihung se apropie de altar și îngenunche.

Ridicând fruntea, văzu că se găsea în fața Împăratului de Jad, îmbrăcat în veșmintele ceremoniale din mătase galbenă, brodate cu dragoni imperiali. Acoperământul capului era o scândurică netedă, așezată orizontal pe tichia din care atârnau, în față și în spate, treisprezece șiraguri de mărgele. Împăratul de Jad stătea pe o blană de tigru și ținea în mâini canonul etichetei imperiale. Mâinile și chipul îi fuseseră modelate, aproape perfect, din porțelan, iar părul și barba erau făcute din fire de păr natural. Lucrarea era într-atât de măiastră încât, întâlnind privirea binevoitoare a Împăratului de Jad, Saihung uită complet că avea în față o simplă statuie.

Împăratul de Jad reprezenta zeitatea cea mai de seamă a panteonului taoist, prezidând peste toate celelalte divinități și peste întregul univers. El locuia într-un măreț palat celest, înconjurat de miniștri, oficialități și de familia sa, și decidea asupra tuturor treburilor cosmosului; de asemenea, la nevoie, conducea armatele cerului în lupta împotriva răului. Spre deosebire de ceilalți zei, statueta sau tabloul său nu puteau fi ținute în case, întrucât ar fi fost un sacrilegiu. Pentru a-și prezenta doleanțele, oamenii trebuiau să vină în pelerinaj la templul lui.

Saihung se plecă adânc în fața Împăratului de Jad, apoi trecu la Regina Mamă. Aceasta avea obraji trandafirii și buze roșii, iar părul îi era prins cu podoabe prețioase. Ea prezida ospățurile din ceruri, unde zeii mâncau piersicile nemuririi, ce creșteau chiar în livezile Reginei Mame. Fiecare piersică avea nevoie de trei mii de ani pentru a se coace, iar o singură îmbucătură îți prelungea viața cu zece mii de ani.

După aceea, băiețelul se înclină înaintea Prințesei Norilor Azurii. Fiică a Împăratului de Jad, prințesa era învesmântată în haine de mătase lucioasă și purta un acoperământ al capului reprezentând trei păstori cu aripile

întinse. Era protectoarea femeilor și copiilor, iar nevestele care-și doreau prunci veneau să i se prosterneze.

Indiferent dacă voiau sănătate, recolte bune sau încă o odraslă, toți închinătorii urcaseră fața abruptă a Taishanului pentru a se ruga aici, întrucât doar prin prezentarea directă a nevoilor și ofrandelor se puteau asigura de un răspuns. Deși Saihung nu avea vreo doleanță imediată, el execută zelos și încântat imitațiile sale de rugăciuni printre cucernicii adoratori.

Tocmai se pregăteau să părăsească altarul, când remarcă un alt grup statuar. Figura centrală a acestuia era un bătrân taoist înalt, cu chip blând și bărbos. Părul argintiu îi era pieptănat spre creștetul capului, formând un coc prins cu un ac, iar peste veșmintele albe, străvechi, purta o mantie simplă, neagră. Înapoia lui se aflau două personaje reprezentând tineri discipoli taoiști. Îmbrăcați în mantii sure, cu părul negru, de asemenea prins în coc, fețele lor spâne erau calme și pașnice. Saihung se apropie, îngenunche și se aplecă atât de mult încât fruntea îi atinse pardoseala. Tresări, auzind un hohot de râs amuzat, și-și îndreptă imediat spinarea, privind în jur. Zări, însă, doar umbrele pelerinilor din fața templului. Râsetul răsună iarăși. Saihung se întoarse către statui. Împurpurându-se de rușine, sări în picioare, căutând să-l lovească pe bătrân fiindcă îl păcălise. Cei doi ucenici înaintară pentru a-l potoli. Băiețelul se zbătu cu furie, lovindu-i în mod repetat cu picioarele.

Scena trecu neobservată de pelerini, până ce dinspre ușa sălii răsună un țipăt disperat. Guan Meihong, speriată că Saihung era răpit, se năpusti înăuntru. N-o oprea câtuși de puțin faptul că părea a fi vorba de un preot taoist și învățăceii acestuia. Adeseori, preoții renegați coborau din munți ca să fure copii, pe care-i transformau în sclavi, ori pentru care solicitau răscumpărare.

— Ajutor! Poliția! Poliția! zbieră femeia, smulgându-l pe Saihung. Se întoarse furioasă către taoist și ridică toiagul ca să-l lovească.

Bătrânul preot se mulțumi să râdă amuzat. Înălță blând una dintre mânecile lungi și largi, trecând-o prin fața ochilor mătușii lui Saihung, iar aceasta încremeni imediat și căzu în transă.

Preotul zâmbi și se întoarse către băiețelul care-l privea cu gura căscată. Saihung nu știa dacă bătrânul era un iluzionist din festival, un demon, un bandit sau cu adevărat un preot. Descoperi că rămăsese la fel de nemișcat ca mătușa lui – fiind, însă, perfect conștient. Mintea i se golise de orice gând. Timpul păruse a-și pierde capacitatea de a dirija evenimentele. Un soi de comunicare misterioasă se stabili între cei doi și, pe toată durata ei, nimic altceva nu mai există. Saihung simți ceva profund, pârjolitor și tăcut.

Fig. 4 Marele Maestru din Huashan

Treptat, băiețelul reîncepu să perceapă templul din jur. În lumina galbenă și pâlpâitoare a lumânărilor, zări culoarea revenind în obrajii lui Guan Meihong. Mătușa sa ieși brusc din transă, ca și cum timpul nu s-ar fi oprit pentru ea. Apucându-l pe Saihung de mână, părăsi în fugă sala.

Când Saihung și Guan Meihong ajunseră la bunicii băiatului, aceștia luau ceaiul într-un pavilion lateral. Mătușa lui Saihung recunoscu imediat silueta dreaptă și zveltă a mamei ei, ca și ținuta impunătoare a lui Guan Jiuyin, dar în același timp văzu că cei doi conversau cu niște oaspeți. O încercă un sentiment de teamă; vizitatorii erau preotul taoist și discipolii săi.

— Meihong, rosti Guan Jiuyin când fiica lui se apropie nesigură, am aflat despre cele petrecute. A fost o neînțelegere. Acesta este prietenul și dascălul meu spiritual, Marele maestru din Huashan, provincia Shaanxi. Se întoarse către preot: *Da Shi* (Mare Maestru), îți cer iertare dacă te-a jignit.

Meihong îngenunche imediat, însă preotul o ridică în picioare.

— A fost un simplu incident, râse el. Apoi se răsuci spre Saihung și-l fixă îndelung cu privirea. Ochii săi erau gânditori și nimeni nu îndrăzni să-l tulbure.

— Jiuyin.

— Da, *Da Shi.*

— Acesta e nepotul tău.

— Da, *Da Shi.*

— Poartă o stea albastră pe frunte, ceea ce denotă că este o persoană deosebită.

Saihung nu spuse nimic. Nu putea înțelege nici discuția și nici neobișnuitul respect al bunicului său față de preot, dar îl fascinau surâsul deschis și ochii blânzi ai Marelui Maestru. Rudele sale tăceau, așteptându-l pe preot să continue.

— Sufletul său n-a fost nevoit să se întoarcă pe lumea aceasta din țărână, vorbi Marele Maestru după câteva minute. A făcut-o de bunăvoie. Însă aceia care revin din proprie inițiativă capătă o misiune. Pentru ca el să-și îndeplinească misiunea, sunt necesari ani lungi de educație.

— *Da Shi*, rosti Guan Jiuyin, poți lua asupra ta educația lui?

Marele Maestru ridică privirea. Ochii lui limpezi și strălucitori răsfrânseră perfect razele scânteietoare ale soarelui de după-amiază.

— Poate, spuse el încet. Poate... Eu, însă, m-am retras de mulți ani din lume, izolându-mă de ea. Îmi va fi greu, acum, să accept un discipol, mai cu seamă unul atât de tânăr. Foarte, foarte tânăr...

A doua zi, Saihung se deșteptă înainte de revărsatul zorilor pentru a-și însoți bunicii până la un punct de belvedere din Taishan: Piscul Observării Soarelui. Locul era renumit, reprezentând cea mai bună poziție de pe munte pentru a urmări răsăritul soarelui.

Provincia Shandong era acoperită de beznă și nori. Treptat, însă, crestele norilor turbulenți, învolburați, fură scăldate într-o lumină slabă. Curând, lumina aceea se împurpură și formațiunile noroase porniră să sclipească orbitor, pe măsură ce discul scânteietor al soarelui alungă noaptea.

Băiețelul se gândea la toate câte văzuse pe durata festivalului. Se gândea la parade, la ritualuri și la Marele Maestru. Revedea în minte imaginile pline de bogăție ale Festivalului Taishan și acestea se contopeau laolaltă în văpaia răsăritului.

3. Reședința familiei Guan

Situată în provincia Shaanxi, reședința familiei Guan reprezenta centrul unui clan cu șaizeci de membri. Aflată la poalele unui munte și înconjurată de o proprietate formată din două mii de pogoane de păduri și ogoare, ea combina peisajul artistic cu arhitectura chineză clasică. Era constituită dintr-un conglomerat de mai multe clădiri, protejate printr-un zid înalt, ce o transforma într-o adevărată fortăreață.

Castelul reflecta apartenența marțială a familiei, fără a fi câtuși de puțin un edificiu plictisitor sau macabru. Pe lângă calitatea de războinici, Guanii manifestau înclinații de oameni politici, cărturari și artiști. Castelul era un sanctuar, un refugiu alcătuit din grădini tăcute, umbroase, cu pâraie șopotitoare și flori multicolore, pavilioane luxoase lucrate în lemn și teracotă, bronz și aur, precum și locuințe împodobite cu ferestre delicat dantelate, ale căror interioare abundau în capodopere de mobilier și antichități prețioase.

Vechi de peste patru generații și impregnat de istorie, complexul avea o formă neobișnuită: șerpuia în jurul muntelui, într-o configurație sinusoidală. Pe lângă avantajul strategic de a expune un singur zid, având de apărat o unică poartă bătută în ținte de fier, forma reședinței reflecta planurile geomanției taoiste. Patriarhul Guan, care o întemeiase, angajase un preot taoist să determine locul și forma optime. Nici un chinez ce respecta datinile nu clădea o casă fără aportul unui geomant, care să calculeze complicatele întretăieri de forțe ale poziției și orientării, în funcție de puterile cosmice ale vântului, apei, pământului și destinului. Fiecare tindea să-și integreze familia în mod armonios cu universul și, urmând curgerea forțelor naturale, să aducă prosperitate clanului. Taoistul care concepuse planurile pentru Guani decretase că poalele muntelui reprezentau amplasarea propice, iar silueta dragonului constituia forma ideală a ansamblului.

Ca atare, cei șaizeci de membri ai familiei, la care se adăugau o sută de servitori, locuiau într-o citadelă având configurația unui dragon, cu cascade de munte și acoperișuri vaste arcuindu-se către cer. Capul

dragonului – practic o fortăreață în sine – îl adăpostea pe actualul patriarh, Guan Jiuyin, și familia lui. Restul clanului locuia în coadă, în vreme ce servitorii, grajdurile, sălile de clasă și de instruire în arte marțiale erau situate în spinarea și pântecele dragonului. Numeroasele acoperișuri fuseseră astfel clădite încât, din apropiere, un observator vedea o întindere aparent neîntreruptă de olane verzi, reprezentând solzii dragonului. Datorită culorii lor, a dispunerii aparte și a camuflajului copacilor, acoperișurile erau aproape invizibile din depărtare.

Guan Jiuyin se retrăsese în această lume izolată după prăbușirea dinastiei Qing, în 1911. Fost ministru al educației în timpul domniei împărătesei-mamă, cărturar, om politic, staroste respectat în cinci provincii și maestru în arte marțiale, Guan Jiuyin căuta, acum, singurătatea. Sperase să-și petreacă timpul dedicându-se artelor rafinate, căci îl atrăgeau pictura, poezia și studiul taoismului. Era, însă, patriarhul unui clan aristocrat bogat și puternic, așa încât îi venea imposibil să se separe de lumea exterioară. Chiar și în interiorul reședinței sale, Guan Jiuyin era supus asalturilor, pus în fața unor responsabilități personale și nu se putea izola de frământările sociale din țară.

Reședința era atacată cu regularitate de o mulțime de bandiți, rivali și asasini. În anii 1920, China continua să fie haotică și fără lege. Grupuri mari de bandiți efectuau raiduri în sate și pe proprietățile celor avuți. Acesta reprezenta unul dintre motivele pentru care aproape toți membrii familiei Guan și servitorii lor se instruiau în artele marțiale – ca să facă față tâlharilor, ei înșiși erau experți în lupte. Armele de foc încă nu căpătaseră o răspândire largă, iar iscusința personală continua să determine supraviețuirea.

Rivalitățile între clanuri și conducători puternici constituiau, de asemenea, un fapt comun în epoca respectivă, iar ceea ce nu putea fi soluționat în alt mod era înfăptuit prin intrigi. Deși se retrăsese din cariera politică, Guan Jiuyin fusese un personaj imparțial, și mulți continuau să-i poarte pică. Ori de câte ori două clanuri se confruntau în probleme de bogăție, putere sau prestigiu, asasinatul reprezenta o modalitate uzuală de obținere a dominației.

Familia Guan avea și rivali mai puțin obișnuiți. Ca războinici, Guanii făceau parte din lumea artelor marțiale chineze, diversă și extrem de ramificată, o lume aproape interlopă, cu propriile reguli și coduri sociale, dintre care făcea parte și provocarea personală. Membrii ei își azvârleau, adesea, mănușa pentru a stabili care din ei era superior ca îndemânare și, implicit, ca rang. Cu cât învinsul era un personaj mai prestigios, cu atât victoria devenea mai însemnată, iar patriarhul unui clan reprezenta o țintă favorită.

Guan Jiuyin considera, însă, tulburările sociale din țară mult mai îngrijorătoare decât orice atac fizic. Avea gărzi și servitori bine instruiți și era încrezător în propria-i abilitate, fiindcă se antrena permanent. Agresiunile directe constituiau pentru el simple tentative fățișe de distrugere, care puteau fi respinse. Însă decăderea socială internă, asaltul modernizării, invazia imperialistă a occidentului, războiul civil dintre naționaliști și comuniști, disputele dintre seniori și modificările survenite în scara de valori a tinerilor prezentau dileme prea importante ca să fie ignorate și prea complexe pentru a fi soluționate individual. El aprecia că majoritatea problemelor puteau rămâne în exteriorul reședinței, cu excepția ultimei – iar în cazul cu pricina, zidurile erau străpunse de tinerii clanului. Principalul reprezentant al celor cu valori morale opuse bătrânului era însuși fiul lui Guan Jiuyin și tatăl lui Saihung: Guan Wanhong.

Guan Wanhong nu semăna câtuși de puțin cu rafinatul său tată. General aprig, ambițios și nemilos în armatele naționaliste și ale seniorilor, el dorea numai avere, prestigiu și putere politică. Deși primise o educație clasică, aproape erudită, nu manifesta nici cel mai mărunt interes față de poezia tradițională și picturile colecționate cu atâta ardoare de tatăl său. Unicul lui țel era reușita în societatea modernă și alesese calea milităriei atât pentru că se potrivea temperamentului său, cât și pentru că o simțea ca fiind modalitatea cea mai rapidă de ascensiune.

Guan Jiuyin se încruntase înaintea hotărârii fiului de a urma cariera armelor, deși el însuși era un maestru al artelor marțiale. Conform standardelor chinezești, maestrul de arte marțiale și soldatul nu erau, în mod necesar, compatibili. Pe primul îl preocupa nu doar autoperfecționarea aptitudinilor fizice, ci și justiția; aidoma unui cavaler rătăcitor din Europa Evului Mediu, el sărea în apărarea celor slabi, săraci și lipsiți de apărare. Unicele lui griji erau să obțină nivelul cel mai de sus al artei sale, să lupte pentru moralitate și să dobândească statutul de erou. Pe de altă parte, soldatul nu acționa conform acelorași criterii, fiind interesat nu de moralitate, ci de măcel. El nu căuta oponenți pe măsura sa, ci-i distrugea, fără deosebire, pe toți cei care i se împotriveau. Nu lupta pentru principiul propriu de onoare, ci reprezenta o unealtă manipulată de comandanți mai puternici. În ochii lui Guan Jiuyin, un soldat era un mercenar, o marionetă, un salahor și un măcelar.

Tatăl și fiul se certau de ani întregi, iar tensiunea relației lor devenise tot mai accentuată. Rareori se întâlneau fără să discute în contradictoriu. Nu după multă vreme, încordarea se reflectase până și în împărțirea reședinței; Guan Jiuyin îi exilă pe Wanhong și familia sa în case și grădini separate, îndepărtate de ale lui, și-i interzise să poarte uniformă ori să aducă arme de foc în prezența lui. Era perpetua luptă dintre vechi și nou,

dintre clasic și contemporan. Deocamdată, Wanhong continua să fie subordonat. În calitate de patriarh al clanului, Guan Jiuyin deținea autoritate asupra lui și, de aceea, Wanhong apărea înaintea tatălui său îmbrăcat în haine civile. Cu toate acestea, lumea reprezentată de fiu eroda treptat, deși lent, vechile idealuri chineze.

Saihung fusese prins în conflictul dintre cei doi bărbați. Wanhong dorea să-l crească după modelul propriu, iar soția lui, în ciuda faptului că era profesoară de arte și muzică, fusese de acord. Ambii părinți voiau ca Saihung să capete o educație vastă, dar să reușească în viață urmând cariera armelor. Ca atare, ei începuseră să exercite presiuni asupra lui Saihung, încă de când acesta avea patru ani, ca să grăbească realizarea ambițiilor lor. Constrângerile lor deveniseră prea mari; Saihung era un copil nesupus, și în cele din urmă proprii părinți îl declaraseră prea încăpățânat și dificil.

În realitate, băiețelul se simțea mai atras de stilul de viață al bunicului său și Guan Jiuyin observă acest lucru. Când, într-o noapte, Saihung primi o bătaie sălbatică de la tatăl lui beat, Guan Jiuyin profită de ocazie. În calitate de patriarh, autoritatea familială supremă, el luă băiatul de la Wanhong și-l aduse să locuiască împreună cu el. Din momentul acela, deși revenea deseori în pavilioanele tatălui său, ca să-l viziteze și să se joace, Saihung rămase cu bunicul, iar Guan Jiuyin își asumă principala responsabilitate de educare a băiatului, începând de la vârsta de șapte ani.

4. Elevul cel neascultător

— Saihung, nu este ora la care trebuia să fii cu dascălul tău?

Băiețelul încremeni imediat în locul unde se afla, înapoia stâncilor. Se răsuci și-l privi pe Nor Zburător, puștiul de doisprezece ani păstrat de familie ca însoțitor și tovarăș de joacă, care se ascundea împreună cu el. Nor Zburător îi întoarse o căutătură la fel de surprinsă. Cum de-i putea vedea patriarhul?

Neîntrezărind altă alternativă, Saihung sări din ascunzătoare. Bunicul nici măcar nu se uita în direcția lui, ci se plimba prin curte, purtând o pasăre mynah într-o colivie din bambus. Guan Jiuyin avea două astfel de păsări cu penaj negru și, precum mulți nobili chinezi, le plimba diminețile ca să ia aer curat și să învețe cântecele păsărilor sălbatice. Din nefericire, cuvintele favorite ale păsării erau: „Mi-e foame! Mi-e foame!"

Guan Jiuyin se opri o clipă, întorcându-și chipul către Saihung. Băiețelul văzu profilul acvilin și coada argintie; o mână ținea colivia sus, iar cealaltă stătea la spate, cu degetele ușor încovoiate. Mâinile bătrânului constituiau una dintre trăsăturile lui definitorii. Puternice, masive, cu degete groase, aveau unghiile în forma unor gheare. Erau mâinile unui maestru în arte marțiale, cu gheare de vultur.

— Saihung, du-te la dascăl! rosti poruncitor Guan Jiuyin.

— Da, bunicule.

— Nor Zburător!

— Da, Mărețe Stăpân?

— Îngrijește-te să plece numaidecât.

Dascălul lui Saihung, un bătrânel slăbănog, își primi elevul cu entuziasm. Ocazia de a-i studia, din nou, pe clasicii atât de dragi lui îl umplea de fericire. Din păcate, nici lecțiile și nici profesorul nu-i impuneau respect lui Saihung. Pur și simplu, Moș Dascăl nu reprezenta un model pentru băiețaș. Prin comparație cu ceilalți bărbați ai clanului – majoritatea războinici, nu cărturari – Moș Dascăl părea că depășește hotarele fizicului. Trupul său, și așa firav, exista, parcă, doar ca suport pentru cap și pentru

straie. Avea un chip livid și zbârcit, învelit de așa puțină carne încât multe detalii ale oaselor craniului erau perfect vizibile. Coada rară, sură, și bărbuța disproporționată atârnau lipsite de viață. Gestul său cel mai energic era să-și holbeze ochii, străduindu-se, în același timp, cu disperare, să-și păstreze ochelarii cu rame din sârmă, aparent incapabili de a rămâne în echilibru pe nas.

O regulată monotonie marca fiecare dimineață. Întotdeauna, orele începeau cu recitări, urmate de exerciții de scriere și lecții de caligrafie. Orale sau scrise, învățăturile aveau o singură sursă: fundamentala operă confucianistă *Cele Patru Cărți*. Deși Saihung era doar un copil, clasicii nu puteau fi banalizați pentru a fi pricepuți, ci el trebuia să li se adapteze. Dascălul alegea, totuși, pasaje mai simple, insistând mereu asupra virtuților confucianiste ale autodezvoltării, supunerii sociale și familiale, comportării morale și etice, precum și, cel mai important, respectului față de părinți.

Lăsând la o parte enervanta lor plictiseală, lecțiile constituiau obiectul disprețului nemărturist al lui Saihung. Copiii din pildele de respect filial erau atât de lipsiți de independență, încât Saihung nici măcar nu i-ar fi băgat în seamă. O astfel de pildă lăuda un băiețel care observase că, în ciuda plaselor de țânțari, părinții săi erau mușcați în fiecare noapte de sâcâitoarele insecte. Pentru ca așa ceva să nu se mai întâmple, el intrase în dormitor înaintea părinților, oferindu-le țânțarilor propriul lui trup. Reușise să ucidă câțiva, dar majoritatea se înfruptară din sângele lui până se ghiftuiră. Datorită sacrificiului băiatului, părinții reușiseră să se odihnească. Lui Saihung, însă, ideea i se părea de-a dreptul prostească și, ca atare, nu se putea imagina ca un fiu devotat. Din fericire pentru confucianism și, în mod inconștient, pentru Saihung, integrarea valorilor confucianiste de către bunicii săi (iar nu amănuntele specifice din lecțiile dascălului) a fost responsabilă pentru modelarea comportamentului băiatului, pe măsură ce creștea.

Prin comparație cu lecturile și recitările, Saihung găsea mult mai interesante ședințele de caligrafie. Deși tot clasicii reprezentau subiectul lecțiilor – erau copiați în mod repetat ca să asigure memorizarea – Saihung considera scrisul mai degrabă un soi de desenat. Mânuirea pensulei cu tuș era o aventură grafică.

Răbdător, Moș Dascăl îl învățase să țină pensula perpendicular pe hârtie, cu palma făcută căuș atât cât să poată cuprinde o nucă. Mai întâi, pensula se încărca, trecând-o prin tuș și, apoi, ascuțindu-i vârful pe piatra specială. În continuare, caracterul era construit trăsătură cu trăsătură, semnele urmând o ordine prestabilită, în anumite locuri și respectând proporții precise. Un rol esențial îl juca regularitatea și constanța mișcărilor.

Viteza excesivă împiedica perii pensulei să depună tușul, în timp ce o linie trasă prea încet făcea ca delicata hârtie de dud să sugă tușul, deformându-se.

În timpul lecțiilor de scriere, Saihung se putea bizui pe un eveniment repetabil: adeseori, Moș Dascăl ațipea. Astăzi, ca întotdeauna, rămăsese cu ochii ațintiți asupra tavanului, cu gândurile concentrate asupra vreunui subiect obscur. Nu după multă vreme, reflecțiile savante se transformaseră în moțăială.

Saihung termină ultima ideogramă, o structură complicată din douăzeci și patru de linii. De fiecare dată când bătrânul adormea, băiatul se găsea pus în fața aceleiași dileme: să-și continue lecțiile, ori să se joace? Faptul că, în majoritatea situațiilor, el alegea terminarea lecțiilor, recurgând la o tuse diplomatică pentru a-și trezi dascălul, reprezenta un omagiu adus sistemului confucianist. Azi, însă, întrevedea o posibilitatea ademenitoare, cu atât mai atractivă cu cât o examina mai mult. Posibilitatea se transforma rapid în probabilitate.

Precaut, se furișă tiptil înapoia bătrânului nemișcat. Coada acestuia atârna ispititoare. Apucând-o cu grijă, Saihung o legă de scaun.

Merse la ușă și privi afară. Nor Zburător aștepta cu răbdare.

— Moș Dascăl! strigă Saihung din prag. Moș Dascăl!

Nu se auzi nici un răspuns.

— Chiar că e-n vizită la înțelepți, șopti Saihung tovarășului său de joacă. Se întoarse și, ducând palmele la gură, strigă din nou către învățătorul său.

Ochii obosiți ai bătrânului clipiră de câteva ori, împăienjeniți. Văzând că scaunul elevului era gol, expresia chipului i se schimbă într-una de uluială.

— Moș Dascăl!

Saihung și Nor Zburător o rupseră la fugă în grădină, auzind țipătul revoltat al învățătorului.

— Tinere Stăpân, vorbi Nor Zburător după ce se opriră din chicot, nu-ți este teamă de pedeapsă? Cu siguranță, îi va spune Stăpânei.

Saihung rânji strengar și scotoci în buzunar după dulciuri.

— N-o să m-atingă, atâta vreme cât rămân lângă bunicul.

*

După-amiezile erau consacrate zbenguielii și explorării reședinței. Pe rând, cei doi băieți jucaseră leapșa, le necăjiseră pe cameriste, se jucaseră de-a v-ați ascunselea în capela clanului – fiind aproape gata să răstoarne atât statuia din porțelan a lui Guan Gong (Kuan Kung), Zeul Războiului, cât și tăbliețele de rugăciune ale strămoșilor –, hrăniseră puiul de urs panda al

lui Saihung și priviseră calul cel negru cu coamă albă al bunicii sale. Râzând și gâfâind, se așezaseră să-și tragă răsuflarea pe treptele din piatră ce urcau spre sala de instruire a lui Ma Sixing.

— Ce fac acolo? întrebă Saihung.

— Stăpâna antrenează femeile.

— Hai să ne uităm. Poate că-nvățăm și noi câteva procedee.

Nor Zburător căută să reziste. Datoria lui era să-l ferească pe Saihung de necazuri. Arborând cea mai impunătoare expresie confucianistă pe care o izbutea, replică cu demnitate:

— Nu este permis, Tinere Stăpân.

Saihung își examină atent tovarășul de joacă. Și-l imagină pe Nor Zburător sub forma unui cărturar bătrân și ofilit, purtând ochelari și bărbuță.

— Stăpâna nu permite vizite, intonă sobru Nor Zburător. Nu uita buna cuviință, Tinere Stăpân!

— Da, chicoti Saihung, dar dacă Stăpâna n-ar ști?

Expresia celuilalt își pierdu severitatea inițială, preschimbându-se într-o surpriză copilărească.

— Tinere Stăpân!

Saihung surâse. Înlăturase parțial masca pedantă, deși își putea închipui, în continuare, o bărbuță rară pe chipul lui Nor Zburător.

— O să ne suim pe acoperiș, explică el șiret.

— Tinere Stăpân!

„S-a dus și barba!" se gândi încântat Saihung. Tovarășul său redevenise copil.

Întrucât ușile curții erau încuiate iar ferestrele zăbrelite aveau geamuri mate, unica modalitate de a trage cu ochiul înăuntru era să se cocoațe pe cornișă și să ridice câteva dintre olanele ce nu erau lipite cu mortar. Saihung începu să escaladeze un copac din apropiere, iar Nor Zburător, prins în conflictul dintre propria-i judecată mai înțeleaptă și datoria de a-și urma stăpânul pretutindeni, îl imită. Pășind precauți peste o galerie mai scundă, suiră pe acoperișul principal. Olanele erau netede și așezate sub un unghi abrupt, dar, ținându-se de creastă, avansară încetișor spre cornișa orizontală. Nor Zburător tremura, însă pe Saihung nu-l afecta înălțimea.

Se târâră pe ultimii metri și, întinși pe burtă, desfăcură câteva olane. O puteau vedea perfect pe Ma Sixing, supraveghind un grup de femei ce făceau exerciții de box.

Fiică a unui prim ministru al dinastiei Qing, Ma Sixing studiase artele

marțiale cu o călugăriță budistă în Emieshan, în provincia Sichuan. De-a lungul istoriei Chinei, călugării și călugărițele ce trăiau pe piscuri muntoase izolate fuseseră nevoiți să se apere singuri împotriva banditilor și animalelor. Alăturând cunoașterea metafizică și diversele metode de box, ei dezvoltaseră tehnici de luptă sofisticate, pe care le exersaseră și șlefuiseră îndelung, transmițându-le sub formă de moștenire în cadrul școlilor și, în ocazii excepționale, unor elevi din afara acestora. Ma Sixing locuise în templul călugăriței, învățând nu doar lupta cu mâinile goale, ci și *qinna* (prizele și fixările), *qinggong* (capacitatea de ușurare a trupului după voie, pentru sărituri și acrobații), precum și mânuirea armelor.

Metodele respective fuseseră concepute de femei pentru uzul femeilor. Luând în considerație vulnerabilitatea și puterea limitată a sexului lor, călugărițele creaseră forme unice de antrenare a energiei interioare. Ele dezvoltaseră o alchimie internă complexă, cu rădăcinile în metabolismul feminin. Instruite în procedee interzise vederii bărbaților, femeile puteau înfrunta fără teamă orice agresor, opunându-i putere dezlănțuită și abilitate.

Armele lui Ma Sixing aveau un caracter feminin, însă erau de-a dreptul formidabile. Cea mai importantă era biciul alcătuit din douăzeci și trei de secțiuni de piele netăbăcită împletită. Fiecare secțiune se termina cu o bilă din oțel și se prindea de următoarea secțiune precum verigile unui lanț. O altă armă era eșarfa lată care-i încingea mijlocul, țesută cu fir metalic și având la fiecare capăt un șir de bile de oțel. Reprezenta o armă extrem de flexibilă, permanent la îndemână, ce putea fi întrebuințată la strangulare sau biciuire. În sfârșit, săgeți minuscule pentru aruncat erau deghizate ca podoabe de păr, iar în mâneci purta ascunse pumnale subțiri și scurte.

Saihung le recunoscu pe majoritatea elevelor ca fiind cameriste. Își aminti că, în câteva rânduri, auzise că servitoarele uciseseră intruși noaptea, strangulându-i, neauzite, cu eșarfele împletite cu fire metalice. Acum putea vedea întreaga gamă a metodelor de antrenament, de la boxul cu umbra și partenerul la lovirea sacilor de nisip și a manechinelor din lemn.

În mijlocul sălii, pe podea, se aflau o sută opt piramide construite din castronașe de porțelan pentru orez. Fiecare piramidă era alcătuită din cinci castronașe răsturnate cu gura în jos, patru formau un pătrat, iar al cincilea era plasat deasupra lor. Cele o sută opt piramide erau dispuse la un pas distanță între ele, compunând desenul unei flori de prun.

Două femei se luptau, deplasându-se pe piramide. Călcând doar pe micuțele castronașe, ele își întăreau mușchii picioarelor, își perfecționau echilibrul și se antrenau în *qinggong*, pășind ori sărind dintr-un punct în altul. În tot acest timp, loveau cu mâinile și picioarele, căutând în special

delicatele puncte de presiune. Călcătura le era atât de sigură, încât nu clinteau și nici nu spărgeau fragilele piramide.

În ciuda experienței lor, femeile mai și greșeau. În astfel de cazuri, Ma Sixing, care le urmărea atentă de pe un scaun din capătul sălii, își dovedea propria dibăcie în *qinggong*. Mânuind un baston ramificat din bambus, țâșnea de la locul ei, acoperind aproape șapte metri dintr-o săritură ca să-și aplice pedeapsa.

După o vreme, instrucția luă sfârșit. Saihung continuă să privească cu nesaț, așteptându-se să vadă antrenamentul bunicii sale, însă Ma Sixing trecu în altă odaie și închise ușa după ea. Exercițiile personale rămâneau un secret pentru toți.

În seara aceea, Saihung zăbovi tăcut în penumbra din pavilionul bunicului său. Amurgul licărise doar pentru o clipă înainte de a se cufunda într-un indigo intens, iar Calea Laptelui se zărea sub forma unei pâcle fine în jurul lunii ca de ceară. Văzduhul se răcorise și o briză ușoară legăna frunzele portocalii ale arțarilor deasupra helesteului ce unduia întunecat.

Pe o insuliță înconjurată de frunzele lotușilor se afla un chioșc micuț, cu acoperiș ascuțit din olane, pilaștri roșii și, de fiecare parte, ferestre cu geamuri fațetate în desene. Razele dinspre pavilionul principal de abia îi defineau contururile, însă înăuntrul chioșcului ardea o lumânare.

În lumina ei pâlpâitoare, băiețelul își zări bunica așezată în fața harfei chinezești. În spațiul strâmt, bătrâna părea o imagine desprinsă din povești. Își desfăcuse părul și acesta îi învăluia spatele, precum o mantie de omăt. Roba ei de mătase, brodată cu broaște țestoase și frunze de toamnă pe un fundal de culoarea glicinelor, reprezenta o replică perfectă a peisajului înconjurător. Complet nemișcată, Ma Sixing se relaxa, abandonând responsabilitățile zilnice, lăsând clipele să se scurgă voluptoase. Apoi, degetele ei de albeața fildeșului sculptat atinseră o coardă. Pipăi strunele cu buricele degetelor, simțindu-le variațiile fine ale diametrelor. Ciupi o primă coardă și aceasta vibră lin. În curând, curticica răsună de cântecul ei. Unele pasaje rapide străpungeau aidoma loviturilor de pumnal, altele se desfăceau larg, coborând peste undele helesteului, iar la răstimpuri câte o singură notă finală tremura aidoma unui suspin.

Guan Jiuyin se găsea în pavilion, citind un volumaș cu poeme de Su Dongpo. Ritmul muzicii se armoniza natural cu metrica poeziei. Bătrânul își simțea cugetul liniștit. Indiferent ce s-ar fi petrecut peste zi, serile răcoroase îi permiteau singurătatea. Uneori compunea poezii cu soția sa. Alteori picta, practica artele marțiale, caligrafia ori citea. Oricare i-ar fi fost activitatea, el prețuia aceste clipe de intimitate, împărtășind doar cu Ma Sixing și Saihung momentele când natura reînnoia pulsul vieții.

— Bunicule?

Guan Jiuyin privi spre nepotul ce stătea alături. Saihung întorse ochii de la fereastră.

— Spune-mi o poveste, bunicule.

— Ce poveste vrei să auzi?

Saihung se uită la mâinile bunicului său, își aminti de ocaziile când îl văzuse pe acesta exersând stilul de luptă cu sulița pe care-l inventase singur, Sulița Însângerată, și răspunse prompt:

— Aș vrea să aflu mai multe despre Bai Mei.

Guan Jiuyin râse aprobator și lăsă cartea cu grijă.

— Atunci, ascultă cu atenție. Ultima dată tocmai începusem să-ți povestesc despre Bai Mei – preotul Sprâncene Albe. El a fost un mare taoist, atât de desăvârșit în alchimia internă încât loviturile sau armele nu-i puteau răni nici o parte a trupului. Își crease propriul stil de arte marțiale – unic, deoarece nu se baza nici pe o idee filozofică și nici pe imitarea animalelor. Metoda sa de luptă pornea de la mișcările oamenilor. Bai Mei era un adevărat sihastru, însă lumea nu-i dădea pace. Indiferent unde s-ar fi dus, oamenii veneau după el. Datorită talentului de luptător, era căutat de două grupări separate: conducătorii dinastiei Qing și rebelii care doreau să-i răstoarne pe aceștia. Cu toții înțelegeau că a-l avea pe Bai Mei de partea lor și a-i învăța metoda sa reprezentau avantaje incontestabile. Ambele grupări veniră și căutară să-l silească să li se alăture, amenințându-l cu moartea. Bai Mei nu era, însă, atras de nici una dintre tabere și, mândru și încrezător, răspunse, în cele din urmă, amenințărilor, atacând Orașul Interzis. În fruntea a șaptezeci și doi de discipoli, el pătrunse în palat, dar acțiunea a reprezentat un dezastru. Prevenite, trupele împărătești le-au întins o cursă și i-au capturat. După aceea, Împăratul însuși a apărut și i-a batjocorit. Era, însă, un bărbat șiret și le-a promis să-i cruțe dacă vor trece de partea lui. N-au avut de ales. Bai Mei a devenit garda personală a împăratului. Acestuia nu-i era deloc teamă că va fi asasinat. El însuși maestru în artele marțiale, se folosea de un sistem complex prin care-și învrăjbea dușmanii între ei. La curtea sa existau bărbați mai extraordinari chiar decât Bai Mei. Oameni ciudați și misterioși, din ținuturi îndepărtate cum sunt Tibetul și Persia. Între timp, revoluționarii care încercau să răstoarne imperiul se refugiaseră în templul Shaolin. Trăind precum călugării și antrenându-se în tehnicile de arte marțiale Shaolin, ei au continuat să plănuiască revolta. Erau luptători experți și hotărâți în acțiunea lor, iar Împăratul decise să-i distrugă. El a trimis la templul Shaolin pe Bai Mei și trupele imperiale. Templul a fost ars și aproape toți răsculații au pierit, inclusiv starețul, ucis în duel de Bai Mei.

Doi dintre supraviețuitori, un maestru Cocor și un maestru Maimuță, s-au antrenat timp de zece ani, după care l-au căutat pe Bai Mei, ca să se răzbune. În cei zece ani aflaseră că invulnerabilitatea lui trebuia să aibă un punct slab, o „poartă" care să permită străpungerea armurii umane. Poziția „porții" diferea, însă, de la un practicant la altul și, în decursul luptei ce a urmat, n-au putut să i-o descopere. L-au atacat simultan. L-au lovit între picioare, dar Bai Mei reușise să-și retragă organele vitale în corp. L-au lovit în ochi – pleoapele îi erau precum oțelul. În tot acest timp, Bai Mei răspundea prin lovituri nimicitoare, însângerându-i pe maeștrii Shaolin. Într-o ultimă și disperată încercare, maestrul Maimuță l-a azvârlit pe Cocor într-un salt înalt și acesta a expediat o lovitură năpraznică în creștetul capului lui Bai Mei. Acela era punctul vulnerabil. Bai Mei și-a pierdut armura, iar lupta n-a mai fost inegală. Bai Mei era, în continuare, îndeajuns de puternic ca să le reziste și să scape, totuși el s-a prăpădit după câteva zile. Cei doi călugări fuseseră, de asemenea, grav răniți. Bai Mei le ruinase trupurile și nici unul nu s-a mai putut scula din pat, iar după zece ani au murit.

Saihung ascultă absorbit povestea până la sfârșit, iar apoi, plin de încântare, îi spuse bunicului său:

— Vreau și eu să devin un erou al artelor marțiale!

Guan Jiuyin îl privi înțelegător:

— Viața nu-i atât de simplă, Saihung. Nu trebuie, pur și simplu, să hotărăști că vei deveni luptător, sau soldat. Adevăratul erou începe ca un om instruit. Trebuie să înveți „Calea". Gloria și averea sunt predestinate. La ce slujește o inimă prefăcută? Mai degrabă, caută într-una adevărul, menține-ți disciplina și păstrează-ți demnitatea. Consacră-te „Căii"! Nu înota împotriva curentului, căci doar urmându-l pe acesta poți evita dezastrul. Nu uita că amarul adevăr al vieții este că fiecare om se găsește la mila sorții. Uneori dorești să mergi către răsărit, dar ești împins spre apus. Alteori vrei să ajungi în miazănoapte, însă ești purtat la miazăzi. Nu există alegere. Înțelegerea acestui adevăr este *Calea*. *Calea* este „Tao". Tao reprezintă curgerea universului. Tao este misterul. Tao este echilibrul. Totuși poate fi pierdut – fragila balanță poate fi distrusă de forțele răului. Uneori, răul trebuie înfruntat direct. El trebuie nimicit și, atunci, cei aliați cu Tao trebuie să lupte. Dacă vei învăța să trăiești cu Tao și într-o bună zi vei utiliza iscusința ca să lupți împotriva răului, atunci poate că vei putea fi numit „erou".

Guan Jiuyin îl mângâie drăgăstos pe Saihung și se sculă în picioare. Băiețelul rămase tăcut. Atunci când un copil chinez primea o lecție, el trebuia s-o contemple și să păstreze cu grijă acest dar pe care îl înțelegea, uneori, după multă vreme. Saihung avea încredere în bunicii săi și în înțelepciunea acestora. Lumea lor era apropiată de pulsul naturii, o

contopire perfectă a trecutului cu prezentul, un amestec de amintiri, mitologie, experiență și tradiție. Pentru el reprezenta o lume ideală, populată de giganți.

Bunicul luă un flaut din bambus și porni spre ușă. Ultima notă a lui Ma Sixing se pierdea în noapte. Bătrâna părăsise în tăcere chioșcul; veșmântul ei de culoarea toamnei era absorbit de beznă așa cum iarna înghite toamna. Guan Jiuyin se îndreptă către malul helești – din depărtare, silueta lui cu păr argintiu aducea cu un arbore încărcat de nea.

Duse flautul la buze și cântecul său se înălță în văzduh aidoma unui stol grăbit de rândunici. Treptat, ritmul se domoli, notele coborâră într-un registru mai grav, plutind deasupra apei într-o vibrație aproape neauzită. Iazul din fața lui fusese o oglindă perfectă a cerurilor negre, însă, acum, suprafața perfectă se încrețea într-un răspuns tremurător. Undele se deplasau monotone către malurile îndepărtate, în cercuri ce se suprapuneau, iar peștii înotau spre Guan Jiuyin. În curând dansau înaintea lui, ridicând capetele din apă. Se întrezăreau sclipiri argintii, portocalii, albe și negre în vreme ce crapii se mișcau după fiecare notă într-un dans hipnotic.

5. Călătorie cu doi discipoli

A doua zi, dis-de dimineață, Guan Jiuyin își convocă nepotul în bibliotecă. Un servitor îl conduse pe băiat în camera cea mare, șoptindu-i că bunicul său avea să apară imediat. Saihung păși, plin de respect, în tăcerea încăperii; intrase de puține ori aici.

Odaia adăpostea câteva dintre bunurile cele mai prețuite de Guan Jiuyin. Corpuri de bibliotecă minunat meșteșugite, fiecare având o formă diferită de cel vecin, acopereau pereții. Unele erau, pur și simplu, dreptunghiulare, cu rafturi așezate în zigzag, în vreme ce altele fuseseră astfel concepute încât contururile și dispunerea rafturilor formau o ideogramă gigantică. Polițele excentrice din lemn de trandafir conțineau obiecte neobișnuite: cărți și pergamente prețioase, vaze verzi-gălbui, cai din dinastia Tang și sculpturi de jad executate pe parcursul câtorva decenii.

În restul camerei, alte obiecte pitorești se găseau pe postamente individuale din lemn de trandafir lustruit. Printre ele se zăreau figurine din porțelan ale zeilor și sfinților, precum și câteva vase pictate de mână, înalte de peste un metru și jumătate. Tablouri ale munților renumiți, portrete și pergamente cu caligrafii elaborate atârnau pe pereți, făcând parte dintr-o vastă colecție, reactualizată odată cu schimbarea anotimpurilor. Lui Saihung îi plăcea, în mod deosebit, o pictură reprezentând niște munți stranii și grotești.

Fiecare lucru din bibliotecă reprezenta opera unui maestru, nemuritor prin arta lui. Multe erau vechi de secole, păstrate cu grijă de cunoscătorii ezoterismelor, iar acum colectate de Guan Jiuyin. Laolaltă, volumele de cunoștințe străvechi, jadurile, porțelanurile și tablourile dominau încăperea cu frumusețea lor eternă, părând, în același timp, s-o izoleze de lumea exterioară, grosolană și vulgară.

Se auzi șoapta deschiderii unei uși și bunicul lui Saihung pătrunse înăuntru. Se așeză la biroul său făcut din lemn de trandafir sculptat, cu încrustații de sidef și marmură roz italiană, și făcu semn servitorilor. Doi tineri fură introduși în dormitor.

Aceștia erau îmbrăcați ca discipolii taoiști pe care băiețelul îi văzuse la festivalul Taishan. Purtau robe cenușii, cu mâneci lungi, peste pantalonii negri și jambierele albe, iar sandalele din pai, bine lucrate, totuși roase de drumurile stâncoase, constituiau o imagine ce contrasta șocant cu covorul somptuos. Chipurile le erau limpezi și senine sub pălăriile negre, grosolan împletite, și părul înnodat în vârful capului.

Guan Jiuyin îi prezentă pe rând. Primul discipol, uscățiv și cu o față severă, se numea Ceață Prin Crâng. Tovarășul său era mai voinic, mușchiulos și zâmbea des. Purta numele Sunetul Apei Limpezi. Saihung îi salută pe fiecare prin plecăciuni ceremonioase.

— Te voi trimite pentru o vreme cu acești doi tineri, se adresă Guan Jiuyin nepotului său. Îl vei întâlni pe bunicul din partea mamei tale, care îți va supraveghea în continuare educația. Vei cunoaște oameni noi și vei învăța lucruri noi.

Saihung era în culmea fericirii. Pentru el asta însemna alți doi tovarăși de joacă, aventuri suplimentare, absența lecțiilor și a oricăror dojeni.

În ziua următoare, cei trei părăsiră reședința familiei Guan. Mergeau pe jos, deoarece caii reprezentau un lux puțin obișnuit, iar discipolii, amabili și răbdători, îl tratau pe băiat cu grijă. Conform obiceiului său, Saihung încercă să obțină cât mai multă joacă și dulciuri și consideră călătoria extrem de plăcută. Nu numai că putu să vadă locuitorii și întinsele ogoare ale provinciei Shaanxi, dar fu deseori purtat în cârcă.

Doi discipoli de optsprezece ani și un băiețel de nouă ani umblând laolaltă reprezentau un spectacol neobișnuit, mai cu seamă pentru că Saihung ducea o bocceluță și o pârâitoare din trestie. Cu toate acestea, nimeni nu-i opri ca să-i deranjeze. Robele, părul înnodat și toiegele discipolilor erau simboluri clare ale poziției lor, iar oamenii îi respectau, amintindu-și, încă, de epoca imperială, când tulburarea unui taoist constituia o jignire capitală. Cei doi mergeau fără teamă, trecând pe lângă numeroșii străini, soldați și călători de pe drumuri.

În timpul călătoriei, Saihung desluși caracteristicile temperamentale ale fiecărui discipol. Ceață Prin Crâng era rezervat, tăcut și sobru. Firea lui era înclinată spre abstract și avea aerul distant al cuiva care cunoaște un secret important. Muzician talentat, cântând perfect la majoritatea instrumentelor chinezești, purta cu el un flaut și cânta la fiecare popas. Cumpănit și modest, era politicos cu toți cei pe care-i întâlneau.

Sunetul Apei Limpezi era un tâmplar iscusit, dotat cu spiritul practic al meșteșugarilor. Prin comparație cu tovarășul său, mai degrabă cerebral, el era aprig și agresiv, energic și cu picioarele pe pământ. Ambii renunțaseră la lume, fiind dezinteresați de societate, totuși, pe când Ceață Prin Crâng

Fig. 5 Ceață Prin Crâng

se păstra distant, Sunetul Apei Limpezi își manifesta în mod verbal nemulțumirea, dacă alți călători le stăteau în cale. Odată, când un individ cu adevărat antipatic întârzie îmbarcarea pe un bac, protestând în legătură cu prețul și blocând, astfel, alți pasageri care trebuiau să aștepte sub soarele arzător, Sunetul Apei Limpezi răcni, cerându-i să se dea în lături. Bărbatul îi fulgeră din priviri. Sunetul Apei Limpezi se certă violent cu el și-l împinse cu forța într-o parte.

În asemenea ocazii, Ceață Prin Crâng rămânea tăcut. Deși temperamentul lui era diferit, știa că agresivitatea fratelui său reprezenta tot taoism. Cei doi erau uniți, inseparabili, jurați să nu se despartă și, în mod implicit, Ceață Prin Crâng susținea opinia celuilalt. Perfecțiunea reprezenta singurul lucru ce merita dobândit, iar cei porniți în căutarea ei îi respingeau pe insensibili și pe leneși.

Petreceau nopțile în hanuri de țară, dormind pe priciurile de forma unor platforme late. Nopțile deveneau tot mai răcoroase. Saihung se culca între cei doi tineri, acoperit cu mai multe rânduri de bumbac vătuit, pe platformele din lut, lângă soba în care ardeau lemne. Discipolii îl plasau astfel pentru ca să nu sufere din pricina depărtării de casă, iar Saihung profita de situație, ghemuindu-se când într-unul, când în celălalt. Cu toate acestea, într-o noapte, Ceață Prin Crâng îl văzu pe Saihung sculându-se în capul oaselor și privind prin cameră.

— Ce s-a întâmplat, Saihung?

Băiețelul tăcu. Nu știa cum să-și explice spaima, însă umbrele ce se conturau pe hârtia subțire a ferestrelor și scrâșnetele ciudate de lângă perete indicau un demon, ori poate chiar un căpcăun. Teama lui spori iute. La urma urmelor, cei doi discipoli erau încă tineri. Poate că venea un demon care avea să-i înghită pe toți!

— Este... este un demon? șopti el îngrozit.

— Unde?

Saihung arătă cu un deget tremurător.

Sunetul Apei Limpezi se trezi și el.

— Hei! Cum poate cineva dormi cu voi șușotind?

Privi în direcția degetului băiețașului și tresări:

— Vai, nu! strigă el. Un demon!

Saihung se ascunse în spatele celor doi.

— Ce bine că *Da Shi* ne-a dat un talisman cu care să alungăm răul, continuă Sunetul Apei Limpezi. Dar talismanul nu poate apăra decât doi oameni!

Îngrozit, Saihung strânse în palmă propriul talisman – colțul de tigru.

***Fig. 6** Sunetul Apei Limpezi*

— Îl poți vedea? șopti el.

— Sigur că da! bubui glasul discipolului.Tu nu poți? Intră pe fereastră! Are părul roșu, pielea verde, negi mari, dinți ascuțiți și-i curg balele. Poartă un sac mare din pânză.

— Un sac?

— Da... nu știi sacii ăia în care bagă copiii? Eu și Fratele avem carnea prea uscată și ațoasă. Cred că dorește un băiețel dolofan, crescut cu mâncare bună.

Saihung zbieră.

Ceață Prin Crâng se sculă și-l trase pe băiat din pat. Saihung rezistă disperat, împotrivindu-se tânărului care-l târa spre fereastră.

— Vezi vreun demon? îl întrebă acesta cu blândețe.

— Nu, recunoscu Saihung. Dar Fratele îl poate vedea.

— Ascultă-mă bine, Saihung! Doar oamenii aflați pe patul de moarte, ori cei foarte bolnavi zăresc demoni. Tu nu faci parte dintr-o asemenea categorie. Deschise fereastra și continuă: Uită-te afară! Nu vezi că ramurile copacilor aruncă umbre și se freacă de perete?

— Vrei să spui că nu există demoni? îl privi Saihung.

Ceață Prin Crâng îi zâmbi liniștitor. Băiețelul descoperise singur adevărul. Saihung se repezi pe priciul unde Sunetul Apei Limpezi râdea încântat și sări furios pe el.

— M-ai mințit! M-ai mințit! țipă el, lovindu-l fără nici un efect. Discipolul continuă să hohotească, rămânând întins și lăsându-l pe Saihung să-l izbească cu pumnii și picioarele.

A zecea dimineață a călătoriei lor se arătă noroasă și întunecată. Toamna își intrase în drepturi și era frig de-a binelea. Arborii ce delimitau ogoarele din Shaanxi alcătuiau un tablou amețitor de tonuri roșii, portocalii și galbene, de parcă crengile lor erau cioburile unui curcubeu înghețat, care se sfărâmase. Saihung își trase mai bine haina pe lângă trup, zgribulindu-se sub vântul tăios, și privi în depărtare. La orizont se întrezărea conturul încețoșat al lanțului muntos Huashan.

Munții se ridicau înalți și într-un mod brusc, ce accentua suprafața netedă a regiunii înconjurătoare. Erau piscuri semețe, impunătoare și colțuroase, cu versanții atât de drepți încât puțini oameni se aventurau să-i escaladeze. Huashan era magnific și invincibil în inaccesibilitatea lui; grandoarea sa nepământeană reprezenta decorul taoist perfect.

Cu toate acestea, văzut prin ochii de copil ai lui Saihung, Huashan era cetatea interzisă a unui uriaș. Îl speria și, de aceea, le ceru discipolilor să-l ducă înapoi acasă.

— Fraților, rosti el când făcură un popas, acum nu mai este la fel de amuzant. Hai să ne-ntoarcem și să jucăm alt joc.

Cei doi tineri schimbară priviri. Sunetul Apei Limpezi luă bocceluța lui Saihung și scoase din ea pârâitoarea.

— Uite, frățioare, de ce nu te joci cu asta, până vezi ce ne așteaptă acolo sus?

— Vreau acasă, răspunse Saihung întorcându-i spatele.

— Nu dorești niște merișoare glasate? interveni Ceață Prin Crâng. Se spune că pe munte se fac cele mai bune din toată China.

— Nu! Nu mai e deloc amuzant.

Discipolii priviră exasperați la băiatul ostil. Sunetul Apei Limpezi suspină iritat.

— Saihung, începu șovăielnic Ceață Prin Crâng, nu ți-am spus secretul?

Lăsă mâna pe umărul lui Saihung. Era șiret; într-adevăr, curiozitatea băiețașului fu numaidecât stârnită.

— Ce secret?

Sunetul Apei Limpezi pricepu într-o clipă.

— Ș-ș-ș! Nu-i spune! I-am promis lui *Da Shi!*

— Spuneți-mi! Spuneți-mi!

— Nu! Nu-i spune!

Ceață Prin Crâng se răsuci către fratele său.

— Nu, rosti el cu seriozitate, trebuie să-i spunem.

— Da! Da! Spuneți-mi!

— Saihung, voiam să fie o surpriză. Acum va trebui să-ți spunem: nu numai bunicul din partea mamei tale te așteaptă sus, ci și Guan Jiuyin.

— Adevărat?

— Da. Acum, haide, până diseară trebuie să ajungem la un han. Mâine începem urcușul, care va dura două zile.

— Bine, încuviință Saihung căruia îi revenise voioșia. Se întoarse către Sunetul Apei Limpezi: Frate, mă duci și pe mine în cârcă?

— Eu? Bineînțeles că nu. Ai aproape treizeci de kilograme. Mi-ai rupt spinarea, cât te-am cărat până acum.

— Nu-mi mai place de tine! țuguie buzele băiatul. O să-l rog pe fratele mai mare.

— Nu ai observat, râse discipolul, dar fratele mai mare a pornit, deja, la drum.

Saihung se așeză, încăpățânat.

— Eu nu merg pe jos!

— Treaba ta, ridică din umeri Sunetul Apei Limpezi, apoi își luă bocceaua și toiagul, și porni.

— Nu mă mișc de-aici! strigă după el Saihung.

Discipolul grăbi pasul și-l ajunse din urmă pe fratele său. Cei doi nu străbătuseră nici o sută de pași când Saihung ajunse lângă ei.

6. O altă lume

În ziua următoare ajunseră la poalele muntelui Huashan. Abrupții versanți stâncoși dispăreau în înaltul cerului, iar fețele verticale de granit păreau să nu ofere nici o trecere călătorilor. Exista un singur drum ce ducea în munți.

După un urcuș anevoios, de patru ore, prin două strâmtori și un defileu lung, ajunseră pe terasa Qingkeping, o minunată pădure de pini, locul de confluență al câtorva pâraie. Aici se găsea un templu micuț, în care poposiră peste noapte. Lăcașul găzduia și alți preoți și discipoli taoiști, iar tovarășii de drum ai lui Saihung pălăvrăgiră prietenoși cu ei.

Templul ocupa o poziție care-ți tăia răsuflarea prin frumusețea ei. Huashan se zărea precum meterezele unei fortărețe cerești, înapoia pinilor cioturoși, bătrâni. Zgomotul cascadelor era o muzică permanentă, liniștitoare, iar aerul rece și pur te înviora. Aici natura domnea ca stăpân absolut; nicăieri nu se zăreau urme ale profanării de către oameni. Munții își păstrau puritatea primordială.

A doua zi, cei trei călători începură ascensiunea primului dintre cele cinci vârfuri principale ale muntelui Huashan, Piscul Nordic. Impunătorul turn din granit constituia o santinelă, înapoia căreia se aflau celelalte patru piscuri. Pe aici era singura cale de acces în lanțul Huashan, iar suișul era dificil. Inscripții dăltuite pe doi bolovani avertizau asupra pericolelor, anunțând: „Răzgândește-te" și „Întoarcerea este o cale sigură". Discipolii îl conduseră pe Saihung mai departe, pe lângă o altă stâncă, denumită Stânca Amintirilor, unde sfaturile se schimbau în: „Amintește-ți de părinții tăi" și „Înaintează curajos".

Urcară Piscul Nordic în trei etape, pe o potecă lată de numai jumătate de metru. Porțiuni lungi din drum erau, de fapt, trepte săpate în piatra muntelui, în lungul cărora fuseseră instalate lanțuri de fier pentru sprijin. Suind treptele Prăpastiei de Trei Sute de Metri, traversând strunga de Treizeci de Metri și, în sfârșit, târându-se prin Făgașul Cerului, după multe ore epuizante, ajunseră în vârf.

Piscul Nordic era o lamă din piatră, înălțându-se verticală din munții de dedesubt. Pe versanții lui sterpi se zăreau doar creste strâmte în care își întindeau rădăcinile puținele tufișuri și pini. Lipsit de un platou în vârf, avea doar o creastă atât de îngustă încât de-abia îți puteai menține echilibrul pe ea; o potecă de trepte roase de timp ducea, prin două porți de piatră, până la un templu micuț, clădit pe muchia stâncoasă.

Temeliile lui coborau de fiecare parte a crestei, templul având doar șapte metri lățime. Fațada era făcută din cărămidă și ipsos, cu un acoperiș povârnit din teracotă, susținut de doi piloni simpli, roșii. Adaptându-se fundației inegale, templul se compunea dintr-un șirag de clădiri micuțe, cocoțate precum desagii pe șaua unui animal de povară.

Mergând în șir indian, cei trei călători se îndreptară spre el. Întorcând capul dintr-o parte în cealaltă, Saihung putea zări, fără greutate, ambele flancuri ale crestei coborând brusc și abrupt. Ajungând la porticul frontal al templului, băiețelul văzu că fundațiile erau făcute din cărămizi inegale, lucrate manual, și nu fu câtuși de puțin convins de stabilitatea construcției.

O briză răcoroasă îi mângâie când se opriră în prag. Soarele începuse să amurgească. La distanță, Saihung deslușea bazinul Shaanxi, împestrițat cu țarinile ce se întindeau până la orizont, iar printre norii îndepărtați, unduind precum spinările unor animale în fugă, se distingea, ca o umbră șerpuită, panglica argintie a Râului Galben. Soarele deveni o sclipire roșu-intens și întreaga panoramă fu scăldată în lumina lui caldă. Huashan căpătă culoarea aurului. Lumea de unde începuse călătoria era acum hăt departe și băiatului i se păru că ajunseseră la primul nivel al cerurilor.

Da Shi – Marele Maestru din Huashan – îi primi în interiorul templului. Toți trei îngenunchiară imediat și se prosternară adânc. Saihung își reaminti când îl confundase pe Marele Maestru cu o statuie, însă acum bătrânul era plin de vitalitate. Le zâmbi, răspunzându-le la salut și-i ajută să se scoale.

Marele Maestru era patriarhul tuturor stareților, preoților și asceților din Huashan. Zvelt și înalt, el se deplasa cu grație și ușurință, iar ținuta sa, întotdeauna perfect verticală, domina încăperea. Sprâncenele arcuite aduceau cu troienele de omăt și barba semăna cu o cascadă. Chipul îi era doar puțin ridat pe frunte, ochii rămânându-i mereu senini și cu pleoapele pe jumătate coborâte, parcă tăinuind o lumină interioară. O cicatrice îi traversa colțul drept al gurii, amintind de trecutul de luptător. Marele Maestru părea bătrân, totuși aura lui de energie era evidentă. Întrupa același caracter ca muntele, lăsând impresia că se aflase aici de la facerea timpului.

Cei doi discipoli închiseră ușile grele ale templului. În întunericul din interior, cu trei bărbați străini, pe vârful unui munte îndepărtat, Saihung deveni neliniștit. Privi către tovarășii săi de drum, însă aceștia rămaseră tăcuți. Se întoarse spre Marele Maestru, care tăcea și el. De abia revenise dintr-o izolare de o lună în singurătate și liniște deplină și vorbea doar strictul necesar. Răsuflarea reprezenta forța vieții și nu trebuia irosită. Se mulțumea să privească atent.

— Unde-i bunicul? întrebă Saihung.

— Nu-i aici, răspunse Sunetul Apei Limpezi.

— M-ați păcălit din nou! strigă băiețelul. N-o să vă iert niciodată!

Cu toată explozia sa de furie exterioară, pe dinăuntru se simțea surprins. Până atunci discipolii râseseră de accesele lui de mânie, însă acum chipurile lor rămâneseră serioase.

— Vreau acasă! Duceți-mă acasă! zbieră Saihung.

De furie, lovi cu piciorul un scaun, știrbindu-l. Sunetul Apei Limpezi, care se ocupa de mobilierul templului, păru vizibil îndurerat. Saihung își dădu seama și continuă să răstoarne toate obiectele din jur. Discipolii alergau de colo până colo, salvând din calea lui mobilele și porțelanurile. În tot acest timp, băiețelul țipa, plângea și-i lovea cu pumnii și picioarele.

Marele Maestru părăsi în tăcere încăperea, lăsându-i pe cei doi să se descurce. Criza de isterie a lui Saihung dură mai mult de o oră, până ce răguși complet. Epuizat, se ghemui într-un colț, suspinând. Călătoria, ascensiunea, altitudinea neobișnuită și propria izbucnire îl vlăguiseră.

Zăcea inert, precum un animal biciuit, prea ostenit ca să se mai lupte. Marele Maestru reveni în odaie și se apropie de el. Aplecându-se, îi atinse cu degetul arătător drept fruntea și toate gândurile băiețașului dispărură.

Bătrânul vorbi pentru prima dată:

— Acum te găsești în altă lume. De azi înainte, viața ta se va schimba cu totul. Vei deveni un vas ce trebuie umplut. Ai intrat în taoism.

PARTEA A DOUA

PRIMII ANI PE HUASHAN

7. Munții cei Mari

Huashan – Munții cei Mari – adăposteau o comunitate religioasă și educațională izolată. În munții care erau ei înșiși obiecte de veneratie și legendă, taoiștii căutau și păstrau cunoștințe speciale, instruiau noile generații și duceau o existență aparte, de misticism și meditație.

Pe cele cinci piscuri principale se găseau temple și enclave individuale, fiecare având propriii maeștri, stareți, preoți și practicanți. Deși recunoșteau cu toții conducerea Marelui Maestru, fiecare era autonom. Existau variații considerabile în legătură cu orice aspect al taoismului: unii insistau asupra cărților sfinte, a farmecelor sau artelor marțiale, alții – așa cum era școala în care intrase Saihung – se concentrau asupra igienei, alchimiei interne și ascetismului. Cu toate acestea, anumite principii fundamentale erau împărtășite de toți taoiștii, iar între ei aveau loc discuții și servicii reciproce.

Marea diversitate făcea din Huashan o instituție de învățământ ideală. Într-o epocă și o țară unde educația reprezenta privilegiul câtorva, lanțul muntos îndeplinea funcția unei universități, acceptând băieți ce împliniseră vârsta de nouă ani. Unii erau candidați pentru cler, însă majoritatea urmau o educație parohială clasică. Sutele de tineri care locuiau în temple deprindeau toate subiectele tradiționale, predate de preoți experți în domeniile lor.

Numărul elevilor ce se călugăreau, intrând în taoism, era considerabil mai redus. Pentru a se specializa într-un anumit aspect al taoismului, trebuiau să slujească și să studieze cu un maestru care juca rolul unui părinte spiritual. El nu-și împărtășea doar propria cunoaștere ci,

prevăzător, își trimitea discipolii să învețe și de la alți maeștri. În mod obișnuit, un maestru se limita la numai câțiva discipoli; prin intermediul lor, avea să fie transmisă întreaga tradiție taoistă.

În afară de a-i învăța pe alții, practicanții cei mai avansați din Huashan își urmau propriile căutări și exerciții. Taoismul era nelimitat, fiind aspirația de o viață către nivelurile superioare ale cunoașterii. Unii taoiști se dedicau studiului botanicii, poeziei, caligrafiei ori muzicii. Alții erau medii spirituale, oracole, profeți, iar alții se consacrau alchimiei interne, în căutarea nemuririi. În sfârșit, în Huashan existau pustnici și sihaștri. Renunțând cu adevărat la tot ce ținea de laic, ei se întovărășeau rareori, iar unii erau deja considerați nemuritori.

Templele din Huashan erau unificate sub filozofia ascetismului și renunțării la societate. Alte școli taoiste se făcuseră cunoscute pentru particularități diferite. Huashan se caracteriza prin devotamentul acordat cunoașterii spirituale și autoperfecționării.

Sarcina de a-l iniția pe Saihung în această bogată tradiție taoistă, preschimbându-l în același timp dintr-un copil răsfățat și neascultător într-un bărbat iluminat, nu se arăta a fi una ușoară. Marele Maestru era, însă, înțelept. Însăși cauza comportamentului dificil al lui Saihung constituia motivația pentru ca educația lui să înceapă acum: nu era decât un băiețel. Unui băiețel trebuia să i se ofere posibilitatea dezvoltării libere, dublată de instruire. Ca să crească înalt, copacul necesita îngrijire de când era puiet. Marele Maestru le spuse discipolilor să-l învețe cu blândețe pe Saihung. El știa că, treptat, băiețelul va accepta viața pe munte, deoarece acesta, atât de pur și natural, atât de pătruns de aura taoiștilor care își dobândiseră înțelegerea aici, avea să-l influențeze puternic. Constrângerile trebuiau să fie minime. Saihung urma să absoarbă totul în mod natural. Prima zi după sosirea pe Huashan reprezenta, deja, începutul educației, astfel că discipolii îl duseră să vadă restul piscurilor.

Drumul pe coama Piscului Nordic, Calea Imperială, constituia legătura cu celelalte patru vârfuri, fiind, pur și simplu, o potecă îngustă, tăiată în stânca aproape verticală. Pe alocuri, proeminențele de piatră îngreunau și mai mult mersul. Prăpastia acoperită de pâcle era prea amenințătoare pentru a fi privită și Saihung strânse cu putere mâna Sunetului Apei Limpezi.

Coama șerpuită și unduitoare cobora, apoi, abrupt, către poalele Piscului Mijlociu. Saihung trecu pe lângă dumbrăvi de pini ce ascundeau temple micuțe. La baza Piscului Mijlociu începură o altă ascensiune, pe Creasta Dragonului. Creasta rectilinie urca după o pantă foarte înclinată, având trepte săpate în ea. Deși suișul era anevoios, taoiștii stabiliseră acest traseu dificil întrucât respecta conceptele lor geometrice. Cărările ce urmau liniile munților fără să le violeze prin serpentine puneau călătorul în

armonie cu natura. Poteca de pe Creasta Dragonului nu se abătea, câtuși de puțin, de la linia coamei însă, indiferent dacă exista sau nu armonie mistică, drumul era periculos; treptele erau roase de vreme și nu existau balustrade.

Avură nevoie de două ore ca să ajungă, de pe Piscul Nordic, până în locul unde Creasta Dragonului se întâlnea cu Pasul Inelului de Aur. În tot acest timp se întâlniră atât cu maeștri, cât și cu discipoli. Unii îi salutau, alții treceau pierduți în contemplare, iar alții transportau provizii spre templele lor. La Pasul Inelului de Aur, poteca se unea cu alta circulară, pe care, mergând în sensul acelor de ceasornic, se ajungea la piscurile Mijlociu, Estic, Sudic și Vestic, revenind apoi în trecătoare.

Porniră din Piscul Mijlociu, cu singurul său templu masiv și pădurile de pini, spre Piscul Estic. Punctul acela înalt era cunoscut și sub denumirea de Stânca Soarelui Dimineții, datorită legendarelor răsărituri ce se puteau vedea din vârful lui. Mai târziu, Saihung avea să asiste, deseori, de acolo, la revărsatul zorilor.

Mânăstirea Piscului Estic era construită din ipsos și olane și se compunea din grupuri de câte patru clădiri, dispuse în colțurile unui patrulater. Pe lângă acestea, existau colibe mai mici, din lemn și lut. Trecând prin fața unei asemenea colibe situată înapoia unui clopot de fier, în vârful căruia roua era strânsă într-o cupă din piatră, Saihung zări un bărbat slăbănog ca o salcie, însorindu-se pe terasă. Purta veșminte cenușii și o bonetă neagră, având cusut pe frunte un dreptunghi de jad. Discipolii îi spuseră băiatului că era un vrăjitor. În fața sanctuarelor personale, alți bărbați ședeau tăcuți, părând să dispună de puteri deosebite. Nici chiar discipolii nu-i cunoșteau pe toți, dar afirmau că erau de același nivel, întrucât se aflau pe Piscul Estic.

Mergând mai departe, poposiră într-un loc de unde se putea vedea o terasă, aflată în vârful unei proeminențe stâncoase ieșite mult în afară: Pavilionul Tablei de Șah. Pintenul respectiv era atât de înalt și izolat, încât doar prăpăstiile constituiau fundalul dinapoia sa. În secolul al zecelea, primul împărat din Dinastia Song dorise Huashan pentru valoarea lui strategică, dar taoiștii voiau să mențină munții sacri. Nemuritorul Chen Tuan l-a provocat pe împărat la o partidă de șah, urmând ca Huashan să aparțină câștigătorului. Pe terasa aceea izolată, împăratul a pierdut partidă după partidă. În cele din urmă, Chen Tuan a ajuns să prezică fiecare viitoare mutare a oponentului său și acesta a cedat. Astfel, locul a căpătat numele de Pavilionul Tablei de Șah și Huashan a rămas al taoiștilor.

Cei trei călători ajunseră la o prăpastie – în fața lor se întindea porțiunea cea mai periculoasă a drumului: Cărarea Stâncii. Poteca trecea peste scânduri de lemn, montate pe suporți din fier înșurubați în piatră. Nu

exista nici măcar o balustradă care să împiedice o cădere în gol de peste o mie de metri; numai lanțuri de fier țintuite în perete, de care să te prinzi. Sunetul Apei Limpezi îl luă în cârcă pe Saihung și-l legă acolo, apoi porniră. Scândurile se curbau și scârțâiau. Vântul, ce sufla pe lângă fețele lor, înghețа transpirația băiatului, care strângea puternic din pleoape. Era complet suspendat în văzduh și se agăța înspăimântat de discipol.

Piscul Sudic era vârful cel mai înalt din Huashan: o stâncă masivă cu fețele atât de abrupte, încât nici un arbore nu putea crește pe ele și nici chiar ninsorile masive nu-și găseau locșoare unde să se depună. Din punctul acesta de altitudine maximă, China se întindea în toate direcțiile, iar râurile Huang, Luo și Wei se vedeau ca firișoare subțiri la marginile cerului. Piscul se mândrea cu un bazin din granit, alimentat de un izvor ce nu înghețа niciodată. Discipolii îi arătară băiatului Templul Piscului Sudic, unde urma să locuiască.

Ultimul vârf era Piscul Vestic. O cărare neregulată urca pe coamă până la o mânăstire cocoțată pe versantul muntelui într-o poziție, aparent, imposibilă. Și în cazul acesta responsabilitatea aparținea geomanției. Taoiștii venerau „pulsul dragonului": meridianele pământului. Aceste căi energetice aveau anumite „puncte de energie", similare celor de pe trupul omenesc, folosite în acupunctură. Taoiștii își clădeau templele și altarele deasupra punctelor respective, chiar dacă pozițiile lor, cum era cazul Piscului Nordic și Vestic, coincideau cu coama munților. Construcțiile se realizau întotdeauna din materiale naturale, în principal cărămidă, piatră și lemn, lipsite de ornamente și aflate într-o asemenea armonie cu terenul înconjurător încât erau, practic, invizibile chiar și din apropiere. Templul Piscului Vestic reprezenta un exemplu tipic. Odăile sale se găseau pe o pantă înclinată la șaizeci de grade și erau ascunse înapoia bolovanilor și copacilor.

Având o despicătură stranie, Piscul Vestic era înconjurat de numeroase legende, cea mai romantică dintre ele folosindu-i cealaltă denumire: Piscul Opaițului Lotus. Legenda cu pricina se referea la povestea de dragoste dintre una din cele șapte fiice ale Împăratului de Jad și un frumos văcar. Zeița și muritorul trăiseră împreună până ce tatăl ei îi remarcase lipsa. Când Împăratul de Jad aflase că fata lui se dăruise unui văcar și îi născuse un prunc, o întemnițase sub Piscul Vestic. Crescând mare, fiul ei, Chen Xiang, căutase un vrăjitor taoist să-i fie dascăl. După ce elevul său își sfârșise educația, taoistul îi dăruise o secure divină, cu care Chen Xiang îl alungase pe demonul paznic și spintecase Piscul Vestic. Întâlnirea dintre fiu și mamă fusese, însă, întreruptă de revenirea paznicului, însoțit de toate oștile cerești. Cheng Xiang se luptase cu securea, iar mama lui folosise magia și un opaiț drept armă cu care să-i respingă pe soldați. Impresionat

de devotamentul nepotului său, Împăratul de Jad îi iertase pe cei doi, iar de atunci Piscul Vestic căpătase numele de Piscul Opaițului Lotus.

Peisajele și legendele din Huashan au fost cele dintâi care l-au impresionat pe Saihung. Băiețelul văzu înălțimile și prăpăstiile munților, locurile unde panoramele erau succesiv acoperite de nori sau dezvăluiau piscuri și văi îndepărtate, tărâmurile de legendă locuite de bărbați neobișnuiți și puternici, unde temple micuțe se cuibăreau pe terase înguste. Huashan era tot atât de misterios cât și sacru. Până și Saihung, revoltat de faptul că fusese silit să trăiască acolo, rămase copleșit de frumusețea lui, fascinat de oamenii ciudați și impresionat de atmosfera atotpătrunzătoare de venerație.

Discipolii îl duseră pe băiat la templul Marelui Maestru de pe Piscul Sudic, Altarul Fântânii de Jad a Fertilității, un ansamblu întins de clădiri și curți, înconjurat de un zid din cărămizi și mortar. Deși tradițional chinezească, arhitectura era, oarecum, asimetrică în privința dispunerii sălașelor. Discipolii îi explicară lui Saihung că odăile și clădirile fuseseră astfel aranjate încât să reproducă configurațiile constelațiilor.

Principala clădire a templului era locuința Marelui Maestru, în fața căreia se găsea un arzător de tămâie făcut din aramă, simbolul Huashan-ului. Câteva trepte de piatră urcau spre intrare. La baza lor se aflau doi cocori din bronz, ținând pe capete câte un felinar. Coloanele și pragurile erau din lemn sculptat, iar tăblițe caligrafiate împodobeau intrarea. Cele două plăci care flancau ușile principale anunțau: „Abandonați orice gânduri lumești" și „Numai vegetarienii pot intra".

Templul, precum toate celelalte din Huashan, avea un aspect simplu. Piatra era tocită, iar lemnul uzat de vreme. Sărăcăcioase material, construcțiile erau, însă, bogate spiritual. Fuioare de esențe aromate pluteau prin coridoare, sunetul incantațiilor putea fi permanent auzit ca o șoaptă dinspre odăi necunoscute, iar ferestrele încadrau peisaje ale munților îndepărtați.

Templul era îngrijit chiar de călugări, care își împărțeau în mod egal toate corvezile, începând de la curățenie și prepararea bucatelor și terminând cu repararea clădirilor. În asemenea privințe, rangurile nu contau – cu excepția Marelui Maestru – și întreținerea practică a templului încuraja cooperarea între toți locatarii.

În lunile ce au urmat, cei doi discipoli l-au ajutat pe Saihung să se adapteze vieții monahale. Dormeau pe aceeași platformă și-și începeau diminețile înainte de răsăritul soarelui. Traiul călugăresc se constituia dintr-o succesiune de obligații religioase și corvezi, care începeau imediat după deșteptare. Astfel, Saihung avea datoria ca, în fiecare dimineață, să

deschidă fereastra din hârtie, pentru ca razele soarelui să usuce condensul din odăița ce rămânea friguroasă pe tot parcursul anului.

După ce se spălau, cei trei se îndreptau, odată cu zorii, către clădirea principală, unde toți locuitorii templului se adunau, înainte de micul dejun, pentru rugăciuni și recitarea sutrelor taoiste. Mesele erau vegetariene și extrem de frugale. Micul dejun se compunea dintr-un blid cu griș de orez, o strachină cu legume murate și ceai.

Diminețile lui Saihung erau consacrate primirii unei educații clasice, fie din partea discipolilor, fie prin lecții ținute în alte temple. În afară de citit, scris, istorie și alte subiecte, băiețașul învăța gimnastica și exercițiile acrobatice.

Înainte de prânz, se recitau din nou sutre, o activitate cu dublu rol: de rugăciune și de antrenare a respirației. Recitările constituiau în sine un tip de *qigong* și călugării le priveau cu toată seriozitatea – cu excepția lui Saihung. Băiețașului îi venea greu să rămână nemișcat și zâmbea, privea în jur și mormăia vesel, fără să priceapă nimic, îngânându-i pe ceilalți.

Prânzul consta din tăiței cu legume și, uneori, pâine. Toate mesele se desfășurau într-o tăcere absolută; călugărilor nu le era permis nici măcar să se uite unul la celălalt. Direcția concentrării trebuia să fie permanent spre interior.

După prânz, Saihung își îndeplinea propriile sarcini gospodărești, în timp ce discipolii primeau instrucțiuni personale de la Marele Maestru. Impunându-i îndatoririle respective, Marele Maestru căuta să-i trezească băiatului responsabilitatea și perseverența, totuși responsabilitatea întârzia să apară. De neîmblânzit, total dezinteresat de severitatea monotonă a vieții monahale și preocupat, mai degrabă, de joacă, Saihung își executa atribuțiile plin de energie, însă, adesea, acțiunile lui duceau la rezultate nefericite.

Delicatele ferestre din șipci și hârtie erau deschise violent, cu voioșie. Măturatul era executat cu mișcări exagerat de largi. Florile erau udate cu găleți întregi de apă, turnate de la balcon. Până și sutrele erau transformate de imaginația lui. Aerisirea cărților pliate aidoma unor acordeoane, în scopul evitării mucegăirii, îi oferea băiatului ocazia de a ține un capăt și a-l azvârli pe celălalt în lungul curții; metri întregi de scrieri sfinte zburau prin văzduh, aterizând pe unde se nimerea.

Pedepsele soseau, întotdeauna, cu promptitudine, ori de câte ori acțiunile lui Saihung dovedeau intenția de răutate. Uneori i se suspenda cina. Alteori, de pildă după tratamentul dur aplicat cărților sfinte, Sunetul Apei Limpezi îl bătea la fund. Discipolul era imun la lacrimile de crocodil ale băiatului și aplica pedeapsa imparțial.

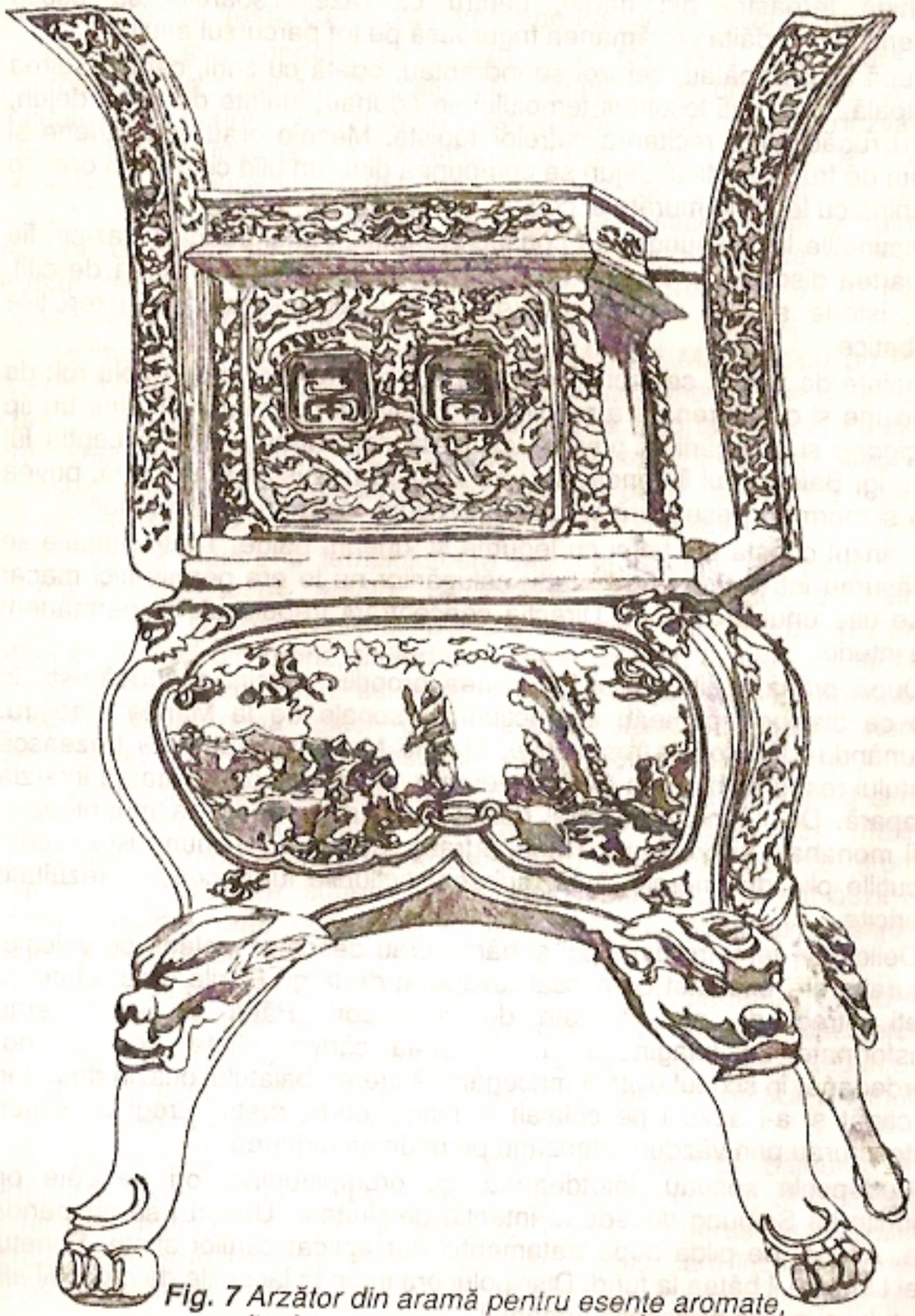

Fig. 7 Arzător din aramă pentru esențe aromate, aflat în curtea Templului Pisculuí Sudic

După ce se mai potoli, Saihung căpătă misiuni mai complexe, precum cultivarea legumelor în sere, îngrijirea păsărilor domestice și a peștilor (care erau serviți, în zilele de sărbătoare, oaspeților sau călugărilor bolnavi) ori strângerea lemnelor pentru foc. În asemenea cazuri, nu primea nici un fel de instrucțiuni și trebuia să stea de vorbă cu alți maeștri pentru a putea rezolva problemele. Acesta era modul prin care Marele Maestru încuraja inițiativa personală și insufla necesitatea învățării.

După-amiezile, Saihung îi însoțea pe cei doi discipoli în plimbări pe munți. În astfel de ocazii, ei continuau educația, explicându-i detalii legate de Huashan și de natură ori, pur și simplu, se relaxau.

Recitările de seară erau urmate de o cină compusă din legume, tăiței și pâine aburindă, după care se puteau face alte lecții, gimnastică sau diferite treburi personale. Culcarea avea loc în jurul orei zece.

Programul acesta se desfășura șapte zile pe săptămână și, treptat, Saihung acceptă viața monahală taoistă. El se străduí, chiar, să-și îndeplinească propria-i menire, înveselind atmosfera sobră din templu cu glume, farse și cântece, iar mulți călugări păreau că se bucură de prezența luminoasă a copilului. În ciuda obrăzniciilor sale sfidătoare, ei apreciau personalitatea optimistă și independentă a lui Saihung. Taoismul era pregătit să educe un alt discipol, iar acesta, la rândul său, aducea puțină veselie în sălile sfinte.

8. Învățăturile naturii

Natura în sine îi oferi lui Saihung multe ocazii de a învăța și cei doi discipoli profitară de momentele respective nu numai pentru a-i explica băiatului despre lumea înconjurătoare, ci și pentru a-i transmite concepte taoiste fundamentale. Saihung era dotat cu o mare curiozitate. Atât în templu, cât și în plimbările pe munți, el văzu lucruri care-l intrigară. Explicațiile discipolilor erau astfel formulate încât să-i satisfacă nedumeririle și, în același timp, să-l pregătească pentru ascetism.

Într-o dimineață, când cei trei se treziră în tonurile sonore ale unui clopot din templu, Ceață Prin Crâng arătă spre pisica ce dormea, adeseori, cu ei. În templu, pisicile erau acceptate pentru prinderea șoarecilor, iar aceasta, tărcată în alb și cafeniu, se atașase de ei.

— Taoiștii sunt mari naturaliști, spuse tânărul. Ei studiază animalele pentru a înțelege felul în care acestea rămân sănătoase și-și mențin relația cu divinitatea. Tot ceea ce facem noi, cei care locuim pe munte, este simplu și natural, cu nimic deosebit de viața animalelor. Cu toate astea, în cele mai multe cazuri, oamenii obișnuiți și taoiștii percep în moduri complet diferite activitatea animalelor.

Pisica dormea pe marginea păturii albastre, cu coada și nasul vârâte sub lăbuțele încrucișate. Ceață Prin Crâng își continuă explicațiile:

— Primii taoiști doreau să rămână sănătoși și să întârzie procesul de îmbătrânire. Ei credeau că oamenii îmbătrânesc fiindcă pierd energia interioară. Căutând căi de-a o reține în corp, ei s-au inspirat de la animale precum pisica noastră și au ajuns la concluzia că unul dintre modurile prin care animalele opresc scurgerile de energie îl reprezintă somnul încolăcit, care le închide în mod eficient anusul și alte orificii pe unde ar putea scăpa energia. Așa doarme și mâța noastră. Uită-te la abdomenul ei, care se ridică și coboară foarte lin. Respirația pisicii e naturală și firească. Taoiștii au mai descoperit, și au căpătat și confirmarea, că o respirație nestânjenită, ce umple întregul abdomen, este benefică.

Ceață Prin Crâng atinse cu vârful piciorului pisica și aceasta se trezi,

deschise ochii și ciuli urechile. Discipolul urmă lecția:

— Ea se deșteaptă instantaneu, nu ca oamenii care sunt leneși, buimaci și înțepeniți. Vezi cum se întinde? Până și o pisică cunoaște exercițiile fizice și le utilizează pentru a-și întreține corpul. Taoiștii știu că ele sunt esențiale pentru o bună sănătate. Ce se întâmplă, însă, dacă pisica noastră se îmbolnăvește? La urma urmelor, ea se hrănește cu șoareci și șobolani – animale foarte murdare. Într-un astfel de caz, pentru a-și curăța organismul, ea își completează alimentația cu ierburi și plante. În sfârșit, pisica deține o spiritualitate. Ea meditează. Atunci când stă pe pervaz sau în fața unei borte de șoareci, este nemișcată și se concentrează aidoma maeștrilor noștri. Ai văzut-o pândind un șobolan? Nimic n-o poate distrage. Mintea este focalizată într-un singur punct. Poate rămâne aproape o zi întreagă în fața unei găuri, până ce iese șoarecele. Yin și yang. Concentrare și nemișcare absolută, forță și acțiune perfectă. Pisica nu are nevoie de dascăli. Ea învață singură. Își păstrează energia, cunoaște tehnica respirației, se autotratează și se pricepe la concentrarea meditativă. Studiază pisica, Saihung! Ea știe, deja, tot ceea ce trebuie tu să înveți!

În aceeași după-amiază, cei doi discipoli l-au dus pe băiat într-o regiune împădurită din Huashan. S-au îndreptat spre o stâncă înaltă de care pinii se agățau prin rădăcinile lor contorsionate, ajungând până la marginea prăpăstiei. Sub unul dintre arborii de un verde izbitor se afla un cocor mare, ce stătea nemișcat într-un picior. Deși părea că le simțise prezența, nu se clinti. Toate viețuitoarele din Huashan știau că taoiștii nu le făceau niciodată vreun rău, iar cocorul rămase locului, încrezător în sine și impunător.

— Primii taoiști voiau să învețe secretele tuturor animalelor, explică Sunetul Apei Limpezi, și să le pună în practică ei înșiși. La început, nu pricepeau, însă, totul. Așa cum tu te-ai uitat azi dimineață la pisică, ei doar bănuiau anumite lucruri. Privește pasărea aceasta. Cât de trufașă este! Așa sunt păsările. Arogante... Afectate... Totuși, examineaz-o cu atenție, Saihung. Cât de mare este! Cum poate să zboare? Cum poate sta pe un picior atât de subțire? Toate acestea sunt posibile numai datorită lui *qi*. Respirația, contopită cu energia păsării, ușurează corpul într-atât încât poate zbura. Umplându-se cu aer, este capabil să se înalțe în văzduh, ori să stea pe un singur picior. De ce, însă, stă așa? Pentru că, la fel ca pisica noastră, își închide trupul ca să-i conserve energia. Taoiștii au adoptat anumite poziții de meditație și și-au perfecționat teoria asupra longevității, examinând cele trei zăvoare distincte ale cocorului. Capul îi este lăsat pe spate, iar ochii privesc în sus, spre centru psihic din frunte, pieptul este dilatat, fixând diafragma, și un picior este îndoit dedesubt, închizând

anusul. Poți vedea și alte animale întrebuințând zăvoare de conservare a energiei proprii. Câinele doarme încolăcit. Căprioara își pune o copită în dreptul anusului, în timpul somnului. Fii atent, Saihung! Întreaga natură cunoaște secretele longevității, cu excepția oamenilor nesăbuiți.

Când Saihung crescu mai mare, Sunetul Apei Limpezi nu-l mai duse în cârcă și băiatul trebui să urce singur pantele abrupte din Huashan. Ascensiunile erau anevoioase și obosea repede. Cei doi discipoli folosiră căprioara și tigrul drept exemple.

— Indiferent dacă urci sau cobori, ți se pare istovitor, nu-i așa? întrebă Ceață Prin Crâng.

— Nu știi cum să te miști, spuse Sunetul Apei Limpezi.

— Ai văzut multe ciute, continuă primul discipol. Atunci când fug în susul muntelui, ele parcă plutesc, iar copitele de abia ating solul, deoarece căprioara știe cum să facă astfel încât energia ei internă să fie ascendentă. În momentul alergării, energia îi este concentrată în extremități: copite, coadă și coarne. Căprioara este puternică. Folosindu-și zăvoarele trupului, ea își păstrează energia internă, dirijând-o în afară. Semnele exterioare care arată asta sunt coada și coarnele, impregnate cu atâta forță vitală încât, folosite sub formă de tonic, pot revitaliza chiar și oamenii cei mai bătrâni. Întrucât căprioara își trimite toată energia în sus, ea poate alerga cu ușurință în susul pantelor. Mai târziu, vei fi capabil să înveți metoda de circulare a energiei tale interne. Deocamdată, dacă trebuie să urci un munte, gândește-te la căprioare. Învață de la ele cum să te miști fără efort.

— Există, de asemenea, o modalitate specială de a coborî pe munte, interveni Sunetul Apei Limpezi. Care-i senzația cea mai neplăcută atunci când cobori? Nu cumva sentimentul acela că ți se zguduie fiecare oscior? Taoiștii l-au remarcat și ei, apoi s-au inspirat de la tigru. Nici o altă creatură nu coboară munții ca tigrul. El o face fără grabă, relaxat și destins. Alunecă în josul pantei. Fiecare pas îl urmează pe cel dinainte fără pic de efort. Este suplu și mlădios – nu aduce deloc cu cei care se împiedică și coboară stângaci și greoi. Tigrul reprezintă simbolul puterii oaselor și tendoanelor. Coborând muntele, el utilizează forța relaxată și articulațiile flexibile, lăsându-se să lunece la vale. Nu-și zguduie niciodată osatura, pentru că este elastic. În tot regatul animalelor, tigrul deține unele dintre cele mai puternice oase – atât de puternice încât și ele pot fi întrebuințate sub formă de tonic. Prin urmare, atunci când cobori, folosește forța relaxată a tigrului ca să încetinești și nu încorda articulațiile, ca să-ți protejezi oasele. Când urci, ușurează-ți corpul, întrebuințând energia ascendentă a ciutei pentru a te mișca fără efort.

Munții dimprejurul Huashan-ului aveau o sumedenie de pâraie și lacuri,

iar discipolii îl luară pe Saihung într-o scurtă expediție de recoltare a plantelor, după care se opriră pentru prânz lângă un lac. Era spre sfârșitul primăverii și în jurul apei mișunau libelule, păsări, fluturi și broaște.

Saihung îi stropi pe tineri, iar aceștia intrară în joc și-l împinseră spre lac. Luptându-se să scape de gâdilăturile lor, băiețașul căzu în noroi. Tovarășii lui izbucniră în hohote de râs, în vreme ce el își spălă morocănos hainele și se așeză pe un bolovan însorit ca să se usuce.

După o vreme, rupse o trestie lungă și zgândări cu ea o broască țestoasă. Animalul își retrase capul sub carapace. Saihung îi atinse fiecare labă, până când le ascunse și pe acestea, ba chiar, în cele din urmă, își trase și coada înăuntru. Broasca țestoasă așteptă ca băiatul să-și piardă interesul, apoi se îndreptă încetișor spre alt bolovan. Saihung îi urmări mersul legănat.

— Uită-te la bătrânica asta, șopti Sunetul Apei Limpezi. Cât de demnă încearcă să fie după ce un băiețel a necăjit-o cu bățul! Dar știi ceva, Saihung? Probabil că ea va trăi mai mult decât tine. Broasca țestoasă trăiește atât de mult fiindcă nu se zorește niciodată. Maeștrii noștri umblă mereu fără grabă, deoarece ei știu că graba scurtează viața.

— Dar ce spui despre starețul din Templul Piscului Nordic? interveni Saihung, lipsit de respect. Are un cap rotund atât de bătrân și zbârcit încât seamănă, deja, cu o broască țestoasă!

Cei doi discipoli izbucniră în râs.

— Cam așa-i, nu? chicoti Sunetul Apei Limpezi. Hai să-l poreclim Maestrul Țestos.

După alte câteva comentarii scandaloase legate de capacitatea Maestrului Țestos de a se grăbi, în cazul unui incendiu în templul său, Sunetul Apei Limpezi își reluă lecția:

— Uită-te acum la cealaltă broască țestoasă, care se însorește. Ține capul întins, privind în sus, spre al treilea ochi. Meditează. Toată energia ei este canalizată ascendent. Iar acum privește-o pe cealaltă, care doarme. Este complet retrasă în carapace. Ce poate fi mai clar? Aplică cele trei zăvoare și toată energia îi rămâne înăuntru.

Saihung examină broaștele țestoase.

— Dar eu nu vreau să fiu cocoșat ca ele, protestă băiatul. Și, în nici un caz, gras și urât ca broaștele de-acolo!

— Grase!? exclamă Ceață Prin Crâng. O-ho! Broaștele acelea nu sunt grase și urâte. De fapt, ele sunt adorate de taoiști!

— Brr! făcu Saihung.

Discipolii se așezară lângă el. Văzduhul după-amiezii era fierbinte și limpede. Scoțându-și sandalele și jambierele, tinerii își bălăciră picioarele

în apa răcoroasă, nemișcată. Ceață Prin Crâng arătă către o uriașă broască-bou, cu pielea verde strălucitor, pe care petele negre și precis conturate păreau stropi de țiței. Broasca era ghemuită ca o movilită, iar beregata ei, de un alb ce contrasta cu restul trupului, se dilata, ajungând la dimensiuni incredibile.

— Broasca, explică Ceață Prin Crâng, este o maestră a *qigong*-ului. Ea practică permanent cele trei zăvoare. Poziția ghemuită astupă anusul. Umflarea pieptului zăvorăște diafragmul, iar ochii, care privesc mereu spre al treilea ochi, zăvorăsc capul. Cu mintea îndreptată către divin și corpul zăvorât în poziția meditației, ea practică *qigong* și nu lasă să-i scape nici o fărâmă de *qi*. *Qigong*-ul broaștei este cel mai bun dintre toate. Ea poate sări la distanțe neobișnuite și înmagazinează cantități uriașe de *qi*.

Discipolul plescăi prin lac și, după câteva încercări nereușite, prinse o broască. Reveni cu ea la Saihung, ținând-o de spate. Braosca arăta jalnic de slabă și lungă.

— Vezi, Saihung, vorbi Sunetul Apei Limpezi, broasca nu este grasă, ci pare așa datorită iscusinței ei în *qigong*. Noi, taoiștii, căutăm s-o imităm – este pricepută în *qigong* și stabilă în meditație.

*

Lecții similare au fost repetate întruna, până ce conceptele au început să se fixeze. La scurt timp după aceea, discipolii trecură la un subiect delicat. Saihung se apropia de adolescență și tinerii îl introduseră în problema sexualității și a celibatului.

Băiatul văzuse animalele împreunându-se, primăvara, și întrebase ce făceau. Discipolii îi explicară complet ciclul reproducerii, ba chiar îi arătaseră funcțiile sexuale ale omului în cărți și ilustrații. Împreunarea reprezenta un act natural, iar taoiștii nu renegau niciodată ceva ce aparținea naturii. Discipolii subliniară, însă, că și cumpătarea era naturală. După ce îi explicară în amănunt împerecherea, ei îi oferiră altă lecție.

— Animalele se împreunează doar primăvara, spuse Ceață Prin Crâng. La unele specii, femelele și masculii nici nu se amestecă prea mult. Toate animalele practică celibatul și, în felul acesta, își păstrează forța vitală.

— Privește realizările maeștrilor noștri, continuă Sunetul Apei Limpezi. Dacă vrei să fii sănătos și longeviv și să descifrezi misterele vieții, trebuie să zăgăzuiești energia vitală prin cele trei zăvoare, apoi să practici *qigong* și meditația pentru a păstra și circula forța vitală care e înrădăcinată în *jing*, esența sexuală.

Îi arătară, după aceea, alte planșe anatomice.

— Corpul are diferiți centri situați pe aceeași linie, zise Ceață Prin

Crâng. Fiecare dintre ei, pornind din josul trunchiului până în creștetul capului, va oferi practicantului anumite puteri. Ca să deschizi acești centri, ai nevoie de energie. Punctul cel mai înalt este creștetul, dar este greu să purifici energia ca s-o înalți atât de mult. Pentru a face acest lucru, *jing* reacționează cu respirația și devine *qi*, care este circulată și transformată în *spirit*. Energia spirituală este cea care ajunge în creștet. Prin practicile pe care ți le-am arătat și prin celibat, animalele își păstrează *jing*-ul, rămânând în spiritualitate. Angajând relații sexuale, îți vei irosi *jing*-ul. Absența lui determină absența lui *qi*, iar aceasta înseamnă lipsa spiritualității.

Discipolii îl purtară prin școlile monahale și-i arătară băieți de diferite vârste, astfel încât Saihung să cunoască, din timp, transformările trupești pe care urma să le sufere. Cei doi tineri doreau ca el să nu aibă probleme la intrarea în pubertate și-l pregătiră amănunțit. În zilele de festival, îl duceau în Templul Piscului Nordic, unicul loc public din Huashan, unde exemplificau lecția despre celibat, arătându-i diverși bărbați însurați.

— Privește cât de ridat este acela, rostea Sunetul Apei Limpezi. N-are, probabil, mai mult de patruzeci de ani, însă chipul îi este zbârcit, părul îi albește și cade. De ce? Nu mai are *jing*. A consumat prea mult și nu cunoaște tehnica zăvoarelor, sau a circulației ascendente. Este gârbovit, respiră gâfâit, iar trupul îi pare încordat și fragil. Comparat cu orice taoist de aici, nu reușește să-i egaleze nici, chiar, pe cei care au de două ori numărul anilor săi.

Într-adevăr, Saihung putea zări diferențele. Taoiștii arătau altfel decât oamenii obișnuiți și, chiar înainte de adolescență, băiatul începu să prefere celibatul ascetic. Cunoștea, acum, doar lumea taoistă pură unde, lipsite de ispite contradictorii, învățăturile discipolilor prindeau rădăcini. În scurt timp, Saihung porni să aspire spre vârfurile atinse de maeștri.

9. Înțelepciunea ciclurilor

Saihung avea unsprezece ani când el și cei doi discipoli discutară despre ciclurile vieții. Era o zi minunată de vară, cu aerul cald și înmiresmat chiar și în vârful Piscului Vestic. Saihung privea peste valea adâncă, ce urma curbele ritmice ale coamelor muntoase până la orizont, și se desfăta cu bolta albastră, strălucitoare a cerului.

Ceață Prin Crâng îl lăsă să se bucure de priveliște, înainte de a sintetiza toate lecțiile despre natură pe care i le predaseră până atunci.

— Totul este ciclic, rosti el. Lumea urmează anotimpurile, iar acestea – primăvara, vara, toamna și iarna – se urmează unul pe celălalt. Animalele trăiesc în armonie cu anotimpurile. Primăvara, ele se împerechează. Vara, nasc puii. Toamna, cresc puii și se pregătesc pentru iarnă. Iarna, hibernează ori migrează, însă totul are drept scop supraviețuirea. Rozătoarele se ascund sub pământ. Broaștele țestoase și ursii hibernează. Cei slabi pier. Similar, în fiecare an și tu trebuie să urmezi anotimpurile. Primăvara este perioada unei noi dezvoltări, a mișcării, exercițiilor fizice și începerii activității. Vara îți poți folosi din plin vigoarea, pentru a executa lucrările începute. Toamna e momentul recoltei, dar și al pregătirii de iernat. În timpul iernii nimic nu se mișcă. Totul se ascunde sub pământ sau moare. Atunci trebuie să te retragi în tine și să meditezi. Cursul vieții tale va urma, de asemenea, ritmul anotimpurilor. Acum te găsești în primăvara vieții. Trebuie să mergi înainte, deschizându-te precum mugurii copacilor. Trebuie să acționezi așa cum simți. Ești un copil și dacă n-ai fi strengar ori jucăuș, n-ai fi normal. Dar pe măsură ce te maturizezi, nu uita că primăvara constituie perioada optimă pentru a planta semințele propriului viitor. În vara vieții, vei fi un tânăr puternic, mândru și capabil. Instruiește-te, realizează lucruri, explorează, nu abandona nimic din ceea ce trebuie început. Fă din toate, satisface-ți toate senzațiile, dar în mod cumpătat și în contextul filozofiei tale. Indiferent dacă uneori trebuie să fii activ sau să te retragi, deschis ori tăinuit, bun sau chiar rău, în vara vieții trebuie să înaintezi și să faci lucruri mărețe. Toamna vei culege ceea ce ai

semănat. Odată ce vei atinge vârsta mijlocie, îți vei fi stabilit cursul vieții. Vor începe să apară consecințele acțiunilor și deciziilor tale anterioare. Cât de important este să atingi această etapă fără regrete! Acum este momentul să încetinești, să-i înveți pe alții, să culegi răsplata și să te pregătești pentru bătrânețe. Bătrânețea este iarna. Devii nemișcat. Părul tău ajunge gheață și zăpadă. Meditezi, contempli înțelesul vieții și te pregătești de moarte.

Sunetul Apei Limpezi preluă el tema. Saihung era receptiv, așa încât discipolul vorbi blând și fără grabă:

— Mulți oameni se tem de moarte, pentru că nu știu ce este și când va veni. Ei o consideră un sfârșit. Nu e adevărat. Moartea este o transformare. Viața nu încetează. Ea urmează ciclic, la fel ca anotimpurile. Nimeni din familia ta n-a murit încă, totuși ai văzut moartea. Ai văzut copaci căzuți, flori de câmp vestejite, stârvuri de animale în zăpadă. Au încetat, însă, ele să mai existe? Oare moartea înseamnă simpla nemișcare și descompunere? Indiferent dacă-i vorba de un om sau de un animal, moartea nu reprezintă decât lepădarea unui înveliș exterior. Tu, eu, animalele constituim ceva intangibil, indestructibil și amorf – un ansamblu de memorii ancestrale, contopit cu rămășițele cosmosului anterior. Suntem spirite și fiecare spirit individual a existat de la începutul începuturilor și va continua să străbată spațiul, modificându-se și evoluând, spre infinit. Cele ce ție îți apar drept animale n-au fost așa dintotdeauna și nici nu vor rămâne pe vecie ca atare, ci, doar, adoptă învelișul respectiv, pe durata vieții actuale. Sunt suflete sosite în această lume ca să învețe lucruri importante pentru ele și să dobândească o finalitate divină. Însă când vin pe Pământ, au nevoie de o formă materială, o cochilie, un trup. Trupul nu reprezintă adevăratul individ, fiind un simplu recipient. Când sosește vremea trecerii spre altă realitate, aceste recipiente sunt abandonate și sufletul merge mai departe. Nu poți purta două rânduri de haine. Nu poți sta într-o clădire și, în același timp, să intri în alta. Învelișul care este corpul tău trebuie folosit. El se va uza, se va ciobi, se va distruge, însă sufletul nu e distrus niciodată și de aceea n-ai de ce te teme. Frica oamenilor mai provine și din faptul că nu știu când vor muri. Acesta este unul dintre blestemele zeilor. Drept pedeapsă pentru răutatea și perversiunile omului, zeii i-au interzis să-și cunoască momentul morții. Cu toate acestea, animalele îl cunosc. Ele știu când se apropie moartea, fiindcă sunt în permanentă comuniune cu divinitatea. Zeii, însă, nu mai vorbesc cu oamenii. În necazul și ignoranța, în aroganța și deșertăciunea noastră suntem singurele creaturi de pe Pământ care nu trăim în comuniune cu nivelurile superioare. Numai ducând o viață pură putem ridica acest blestem de pe capul nostru. Așa încât nu te teme de moarte, Saihung, ci

mai degrabă pregătește-te pentru ea, deslușește-i apropierea și caută, în această viață, cunoașterea ce te va călăuzi spre o realitate superioară în următoarea viață. Astfel, în clipa morții, îți vei lepăda trupul fără teamă și vei pătrunde în următorul ciclu.

10. Nemuritorii

În timp ce continua să învețe de la natură, Saihung era fascinat și inspirat de taoiștii din Huashan, oameni ce întrupau arta pe care băiatul de abia începea s-o dobândească. Taoismul lor era tot atât de individual pe cât le erau personalitățile și înclinațiile. Ei exemplificau tradiția sihăstriei chineze și taoiste, deoarece se izolaseră de himerele și capcanele vieții sociale pentru a-și perfecționa arta și a căuta cunoașterea spirituală. Avuțiile, familia sau rangurile oficiale nu mai însemnau nimic pentru ei; erau pustnici pentru care vanitatea lumii era prea frivolă.

Sihaștri taoiști existaseră, probabil, încă din antichitate. Unii trăiau anonimi în văi învăluite de neguri. Alții aduceau importante contribuții sociale, dar, în esență, cu toții aparțineau aceleiași tradiții pentru că, întotdeauna, rezultatele lor proveneau din examinarea interioară. Huang Di, Împăratul Galben, alcătuise *Manualul de medicină internă*, utilizat și în ziua de azi. Shen Nong încercase pe propria persoană mii de ierburi, „stomacul-cu-fereastră" reprezentând o metaforă pentru capacitățile lui meditative. Fu Xi inventase diagrama *Ba Gua* ce stătea la baza lui *I Ching* și a prorocirilor. Hua Tuo perfecționase arta chirurgiei și exercițiile terapeutice ale Celor Cinci Animale. Lao Tzu și Chuang Tzu scriseseră lucrări importante. Toți acești oameni, indiferent dacă trecuseră prin lume în mod tainic, ori lăsaseră urme importante, renunțaseră la societate de dragul științei și artei lor.

O poziție aparte printre taoiști o deținea aceia care căutau nemurirea prin intermediul alchimiei interne. Asemenea pustnici, precum legendarul Ge Hong (Ko Hung), se retrăgeau din lume, experimentând compuși alchimici din aur și cinabru, mercur și plumb, care aveau să le aducă nemurirea și înălțarea la ceruri. Taoiștii din Huashan continuau această căutare dar, spre deosebire de mulți dintre predecesorii lor, abandonaseră otrăvurile metalelor în favoarea *qigong*-ului, plantelor și meditației.

Unii maeștri din Huashan erau, deja, numiți „Nemuritori". Aceștia erau indivizi extrem de prețuiți, care, aparent, nu mai îmbătrâneau. Titlurile lor

însemnau „persoane desăvârșite", ceea ce însemna că dobândiseră, ca o minimă necesitate, desăvârșirea alchimiei interne în scopul longevității, eliberarea de ciclul transmigrațiilor, perceperea completă a naturii vieții, călătoria astrală și memorarea sutelor de volume ce cuprindeau canoanele taoiste. Nemuritorii erau într-atât de evoluați încât autoritatea Marelui Maestru nu se extindea asupra lor; el știa că îl depășeau în realizări.

*

Marele Maestru îl ținea tot mai mult în preajma sa pe Saihung. Acesta îl slujea pieptănându-i părul, spălându-i picioarele, pregătindu-i hârtia pentru caligrafie ori purtându-i în călătorii caseta cu leacuri. Momentele respective constituiau ocazii pentru bătrân ca să-l observe, în mod discret, pe Saihung, dar și pentru băiat să învețe din modul de trai al Marelui Maestru. Calitatea de însoțitor al maestrului său îi oferea introduceri unice în lumea inițiaților din Huashan.

Saihung întâlni primul nemuritor într-o după-amiază, când plecase să-și caute maestrul pe una dintre terasele superioare ale templului. Zărindu-l, băiatul alergase încântat spre el.

— Gong-Gong! Gong-Gong! îl strigă el ca pe bunic. Am venit!

Marele Maestru se întoarse și surâse, punându-i o mână pe umăr.

— Gong-Gong, am învățat câteva noi „cântece de șoricei". Și eu învăț de la animale, ca și unchii mei de-aici! Ascultă!

Bătrânul se aplecă și Saihung îi cântă un cântecel. Marele Maestru râse încântat.

— A fost foarte frumos, declară el când băiatul termină.

— Știu și altele! continuă Saihung atât.

— Poate mai târziu. Acum trebuie să mergem și să ne întâlnim cu cineva.

— S-a întors unchiul Yang, Maestrul Taiji?

— Nu, Saihung. E vorba de cineva pe care nu l-ai mai cunoscut.

Maestrul și discipolul umblară mai bine de o oră până ajunseră la o căsuță din ipsos, simplă, doar cu câteva ferestruici și un acoperiș de olane vechi. Era vară și toate locuințele din Huashan țineau ferestrele larg deschise ca să pătrundă lumina caldă a soarelui, dar aici ele erau ferecate. După ce ciocăniră în ușa întredeschisă, cei doi pășiră înăuntru.

Interiorul micuț era întunecos și tăcut: în clipa când intrară, simțiră o pală de aer rece. Încă orbiți de soarele puternic, ochii lui Saihung se acomodară treptat. După o vreme, printre câteva piese de mobilier sărăcăcios, o masă pătrată, scundă și o tigvă, el văzu un coșciug mare.

În același timp, îl zări pe maestrul său lăsându-se în genunchi și mâini,

și-l imită în mod automat. Era nedumerit. Își văzuse maestrul închinându-se numai la ceremonii. Aici, însă, nu exista nici un altar și era greu de crezut că maestrul său se prosterna înaintea coșciugului. Încheindu-și plecăciunea, Saihung ridică privirea. În fața lor stătea o siluetă înaltă.

Necunoscutul rămase în picioare și le răspunse printr-o ușoară închinare a capului.

— Hei, tu! strigă Saihung. De ce nu te pleci? Nu știi cât de important este maestrul meu?

— Saihung! rosti tăios Marele Maestru. Nu fi nepoliticos! Aici el este maestrul, nu eu. Întorcându-se către bărbatul cu pricina, rosti: Salutări Nemuritorului Liliac.

Nemuritorul Liliac zâmbi discret. Era înalt, uscățiv și se mișca într-un mod aproape feminin. Avea un chip micuț, părul și barba împletite cu panglici, iar pielea netedă, palidă și, parcă, lipsită de vase capilare. Ochii îi erau afundați în orbite întunecate, fiind permanent aproape închiși. Cu toate acestea, prin fantele înguste dintre pleoape părea să răzbată o lumină interioară, o strălucire ascunsă.

— Am venit să te consult în legătură cu cărțile sfinte, rosti Marele Maestru.

Nemuritorul Liliac răspunse cererii făcând un pas înainte. Evita razele soarelui ce pătrundeau prin ușă, iar pașii săi erau neauziți. Se opri în fața lui Saihung. Pleoapele i se ridicară ușor: strălucirea ochilor se înteți.

— El este băiatul de care mi-ai spus? întrebă cu o voce subțire și seacă.

— Da, răspunse Marele Maestru.

Nemuritorul Liliac se întoarse către Saihung. Acesta înălță fruntea și încercă senzația stranie că bărbatul privea direct prin pleoapele sale. Apoi, Saihung nu mai știu ce se întâmplă cu el, iar când redeveni conștient Nemuritorul se întorsese cu spatele.

Marele Maestru îl trimise pe băiat afară să-l aștepte.

După o oră, când ieși, Marele Maestru porni imediat la drum. Saihung îl urmă. După o jumătate de oră de tăcere, bătrânul îi povesti despre Nemuritorul Liliac.

— Nemuritorul Liliac practică antrenamentul yin extrem. De aceea și-a luat acest nume și doarme într-un coșciug, evită lumina soarelui, stă numai în locurile reci și nu mănâncă niciodată hrană fierbinte. El se consacră Marelui Yin, care este sursa spiritualității sale.

— Pare un om rău, cu cearcănele negre și cu mișcările de fantomă, spuse Saihung.

Fig. 8 Nemuritorul Liliac

— Să nu-l crezi hain, îl avertiză maestrul său. Te înspăimântă fiindcă este o persoană neobișnuită. Este un lucru normal. E nemuritor și Nemuritorii sunt zăriți rareori.

— Gong-Gong, totuși nu-nțeleg de ce te-ai închinat în fața lui. Toți ceilalți se pleacă înaintea ta.

— Saihung, întotdeauna există alți maeștri mai mari, cărora trebuie să le arătăm respectul nostru.

— El de ce-i atât de grozav?

— Nemuritorul Liliac este una dintre principalele autorități în domeniul scripturilor. El poate elucida orice aspect neclar din întregul canon taoist. În memoria lui infailibilă deține toate cărțile sfinte.

Saihung se gândi la sutele de pergamente pe care fusese nevoit să le aerisească și la toate memorările făcute cu Moș Dascăl. Nu-i plăcea felul acesta de taoism.

— Dar Gong-Gong, tu nu știi, deja, cărțile sfinte?

— Cunoașterea mea este cu mult mai prejos decât cea a Nemuritorului Liliac. Taoiștii trebuie să învețe întruna. Când au nevoie de povețe, ei trebuie să le caute. Să-ți explic: Atunci când te-am trimis să ai grijă de seră, nu știai nimic despre ea. A fost nevoie să-ți utilizezi propria inițiativă și să-i rogi pe oameni să te îndrume, nu-i așa?

Saihung încuviință din cap.

— În același fel, maeștrii se străduie permanent pentru a-și completa lipsurile. Cu toții căutăm cunoașterea și trebuie să ne perfecționăm știința. În Huashan există totdeauna un răspuns. Dacă avem nevoie să fim călăuziți, întrebăm un maestru bătrân. Dacă el nu știe, va exista mereu altul mai bătrân decât el.

*

Mai târziu, Saihung avea să fie prezentat altor doi nemuritori care nu numai că aveau modalități complet deosebite de căutare a cunoașterii, ci le și împărtășeau maeștrilor din Huashan prin intermediul unor expuneri publice. Cei doi trăiau laolaltă într-o capelă micuță și erau cunoscuți drept Nemuritorii Yin-Yang.

Cu ocazia unei expuneri, Marele Maestru îl duse pe Saihung în sanctuarul lor. Nemuritorii stăteau pe o estradă. Unul era micuț și smead, ținând ochii închiși, iar celălalt era masiv și cu pielea deschisă la culoare, fixând audiența cu o privire pătrunzătoare.

— Ce ciudați! exclamă Saihung.

— Cap sec! îl dojeni maestrul său, pălmuindu-l după ceafă. Fii mai respectuos!

Băiatul își frecă locul lovit și privi, pentru a doua oară, spre Nemuritorii Yin-Yang, care păreau doi tinerei.

Yin nu semăna deloc cu un chinez. Avea pielea foarte întunecată. Părul său negru, deși adunat în coc în creștetul capului, era ondulat, ca și barba lungă. Purta veșminte sure și largi și stătea așezat cu picioarele încrucișate; pornind de pe umărul lui stâng, un șnur îi traversa în diagonală pieptul. Nu mai văzuse niciodată o asemenea persoană. Abia după mulți ani, vizitând India, avea să recunoască accentul și originea lui Yin.

Pe de altă parte, Yang era înalt, robust și cu pielea rumenă. Părul des și negru ca smoala avea firele drepte, deși-l purta încolăcit, iar chipul masiv era ras. Straiele sale cenușii stăteau gata să plesnească pe pieptul lat și mușchiulos. Examinându-l atent, Saihung își aminti că-l mai zărise mergând cu pași siguri și semeți pe potecile stâncoase din Huashan.

Marele Maestru îi explică băiatului că Nemuritorii Yin-Yang nu aveau egal în lămurirea făgașului mereu schimbător al lui Tao, dar că o făceau în moduri total opuse. Nemuritorul Yin era maestru în taoismul interior. El explora străfundurile conștiinței pe durata mai multor zile de meditație profundă, iar, apoi, își făcea cunoscute descoperirile. Nemuritorul Yang experimenta taoismul exterior. În plimbările lui pe munte, observa toate fenomenele și modificările stelelor, naturii și climei, povestind, după aceea, în amănunt, despre lucrurile ce urmau să se petreacă. Amândoi combinau aceste specializări personale cu o cunoaștere temeinică a cărților sfinte. Laolaltă, Nemuritorii Yin-Yang clarificau și continuau să exploreze întregul domeniu al științei taoiste.

Prelegerea era pe punctul de-a începe și Marele Maestru, după ce-l prezentă Nemuritorilor Yin-Yang, îl expedie pe băiețaș împreună cu cei doi discipoli.

— Nimeni nu trebuie să se grăbească să pătrundă în taoism, le spuse Marele Maestru. Trebuie să avansați pas cu pas și să nu treceți la următoarea etapă dacă nu sunteți pregătiți. Nu trebuie să fiți necăjiți. Dacă vă îndepliniți atribuțiile și continuați perseverent instruirea, atunci trecerile sunt, practic, automate. Tu ești tânăr, Saihung. Deocamdată este suficient să știi că există oameni precum Nemuritorii Yin-Yang.

Plimbările pe munte puteau fi lungi și obositoare pentru Saihung, deoarece maestrul său era înalt, energic și cu picioare lungi, totuși întotdeauna excursiile aveau un scop educativ. Marele Maestru obișnuia, și el, să-i atragă atenția asupra unor aspecte din natură, dar acestea difereau mult față de cele arătate de discipoli. Uneori, indicând o potecă, spunea:

— La capătul ei se află un palat magic. Dacă te aventurezi pe ea, nu te vei mai întoarce niciodată.

Alteori se oprea lângă altă cărare, arăta o râpă învăluită în cețuri și rostea:

— Acesta este drumul către nemurire.

Iar odată, arătând un taoist singuratic cu o protuberanță pe țeastă, zise:

— El e Maestrul Soare, Nemuritorul, care a văzut ridicându-se și pierind multe dinastii.

Cu altă ocazie, revenind dintr-o plimbare, Marele Maestru îl conduse pe băiat la Lacul Cerurilor, aflat pe Piscul Sudic, unde un bărbat stătea ghemuit pe vine, cu capul ridicat în sus. Era, probabil, nemuritorul cel mai straniu văzut de Saihung. Voinic și trupeș, cu brațele ținute în față și capul lăsat pe spate, aducea cu o broască. Totuși, discipolii îi spuseseră băiatului că broaștele meditau. Personajul acesta părea, pur și simplu, că doarme, însă Marele Maestru rămase respectuos într-o parte, cu brațele încrucișate, în mod evident pregătit să aștepte. Saihung se apropie ceva mai mult de necunoscutul masiv. După câteva minute, nu se mai putu înfrâna și strigă:

— Hei! Hei, tu! Maestrul meu a venit să te vadă! De ce nu te trezești, prostănacule?

— Saihung! îl certă Marele Maestru. Ești o pacoste!

— De ce, Gong-Gong? Stă acolo ca un bolovan și doarme dus. De fapt, seamănă mai mult cu un broscoi. Ce mai broscoi mare! Gong-Gong, cum putem pune la frigare ditamai broscoiul?

— Saihung! Potolește-ți limba ascuțită!

Saihung se furișă chiar lângă nemuritor. Ce țeastă uriașă avea! Era mai lătăreață în dreptul fălcilor, cu chipul turtit și nasul cărnos și proeminent; gura cu buze subțiri se întindea aproape de la o ureche la cealaltă, iar ochii și-i ținea strâns închiși. Nu purta barbă și acest lucru conferea craniului chel un aspect asemănător unui glonț.

— Doarme bușteан, murmură băiatul pentru sine. Ia să vedem dacă simte așa ceva...

Ciocăni cu încheieturile degetelor în fruntea bărbatului, fără să capete vreun răspuns. Se găsea pe punctul de a încerca din nou, când maestrul său îl plesni dureros peste ceafă.

— Vezi cum te comporți, cap sec! tună Marele Maestru.

— Întotdeauna mă pocnește în același loc! gemu încetișor Saihung, frecându-se de zor. Se părea, totuși, că avea permisiunea de a privi, fără să pună mâna, așa încât se aplecă să examineze chipul nemuritorului.

Aproape că-și atinsese nasul de acesta, când ochii bărbatului se deschiseră brusc și-l priviră. Fața ca de cauciuc căpătă o expresie iritată.

***Fig. 9** Nemuritorul Broască*

Saihung sări iute îndărăt.

— Gong-Gong! S-a trezit! Are ochii verzi!

Marele Maestru îngenunche tăcut și băiatul îl imită.

— Salutări Nemuritorului Broască, vorbi solemn Marele Maestru.

Nemuritorul Broască le întâmpină fără chef prezența, dregându-și morocănos glasul. Își strâmbă figura într-un rictus de nemulțumire, apoi păru că adoarme la loc. Urmară clipe lungi de tăcere.

— Când un maestru ajunge la stadiul atins de el, șopti Marele Maestru, deține „Spiritul Nemuritor": anularea completă a sinelui și a conștiinței simțurilor. Intră în comuniune totală cu transcendența. Nemuritorul Broască a atins etapa cea mai înaltă a taoismului prin practicarea avansată a *qigong*-ului și meditației. El este totuna cu neantul. Pare adormit deoarece se află într-o permanentă stare de înțelegere.

Pe neașteptate, Nemuritorul Broască redeschise ochii. Marele Maestru făcu o plecăciune și rosti:

— Nemuritorule, acesta e discipolul meu.

Nemuritorul Broască păru că reflectează, după care țâșni într-un salt de șapte metri, aterizând în aceeași poziție. Rămase așa o vreme, apoi sări înapoi, oprindu-se ușor și fără zgomot înaintea băiatului uluit. Îl examină și mârâi:

— Ai venit aici ca să mă vezi pe mine? se răsti el.

— Da, Nemuritorule, răspunse Saihung șovăind.

— Ha! Nu înțelegi nimic!

— E adevărat... îmi pari ciudat.

— Ciudat!? răcni indignat Nemuritorul Broască. Ciudat! Asta e starea mea de meditație! Pot sări atât de sus pentru că trupul îmi este plin de *qi!* Îl pot face mai ușor decât aerul, pentru ca, apoi, să meditez pe malul apei, ori chiar pe un disc din lemn ce plutește pe apă. Apa este elementul meu. Ea deține electricitate, la fel ca trupul. Electricitatea exterioară o stimulează pe cea interioară. Înțelegi?

— Da, Nemuritorule.

— Nu, nu-nțelegi! bubui Nemuritorul Broască.

Saihung îl privi nevinovat. Bărbatul se mai agită câteva clipe, apoi păru să se destindă puțin.

— Bine, puștiule, poate că-ntr-o bună zi te voi învăța una-două chestii, murmură el, după care redeveni nemișcat.

Nu trecu mult și Saihung avu impresia că simțea influența Nemuritorului Broască, ca și a nemuritorilor Yin-Yang și Liliac. Ei îi apăreau cu regularitate în vise, spunându-i lucruri pe care băiatul nu și le putea

reaminti. Simțea că, într-un fel aparte, ei îl călăuzeau. Îi descusu pe cei doi discipoli, dar aceștia nu știau despre ce poate fi vorba. După aceea, Saihung îl întrebă pe Marele Maestru dacă nemuritorii îi puteau apărea, cu adevărat, în vise, însă bătrânul îi întoarse brusc spatele și se îndepărtă.

11. Marele Maestru din Huashan

Deși relația dintre Saihung și maestrul său se dezvoltase, devenind tot atât de apropiată pe cât cea dintre nepot și bunic, Marele Maestru rămânea o figură impunătoare, plin de autoritate și înțelepciune. Era blând și răbdător, totuși putea fi sever și neînduplecat. Precum toate personalitățile patriarhale chineze, Marele Maestru îl educa pe băiat cu o mână fermă, îndrumându-i cu atenție fiecare etapă a evoluției, în vederea unei dezvoltări complete. Tot așa cum nu permitea punerea la îndoială a propriei autorități, el nu accepta nici întrebări legate de trecutul său. Întrucât era un maestru taoist, activitățile și trecutul lui nu reprezentau subiecte de discuție. Pe de altă parte, însă, era firesc ca discipolii să fie curioși și își reaminteau admirativ povești legate de el. Dacă Saihung dorea să afle mai multe despre maestrul său, trebuia să întrebe mulți oameni și să-l privească cu atenție pe bătrân însuși. Marele Maestru nu pomenea nimic despre nașterea, vârsta, educația și călătoriile sale; nu spunea nici chiar unde dispărea, uneori, timp de câteva luni, fără o înștiințare prealabilă.

Singurul lucru de care Saihung era sigur îl reprezenta ceva menționat chiar de secretosul „Gong-Gong": că fusese educat în Huashan. De aceea băiatul rămase surprins când, stând de vorbă cu un călugăr bătrân, află că Marele Maestru venise aici din altă parte.

Cei doi roboteau în bucătăria templului și Saihung flecărea despre maestrul său.

— Gong-Gong spune că are, deja, nouăzeci de ani și a crescut de mic aici, în munți!

— S-s-s-t! făcu bătrânul călugăr. Să nu știe că vorbim despre el.

— Dar e plecat hăt-departe ...

— Nu! Nu! O să știe! Încă n-ai înțeles? Maeștrii de aici pot ști orice!

Îi făcu semn lui Saihung să-l urmeze într-un ungher al bucătăriei, lângă sacii mari de orez și șiragurile de plante și legume uscate. După ce privi precaut în jur, se aplecă spre urechea băiatului:

— Să nu-i spui niciodată că știi de la mine, dar el a venit de altundeva.

— Chiar așa? Ești sigur?

— *Eu* am fost unul dintre băieții crescuți în Huashan și privește-mă cum arăt: sunt cărunt și scofâlcit. Când a venit maestrul tău, părul îi era, deja, alb. Pe atunci eu aveam douăzeci de ani. Acum am îmbătrânit, însă el arată exact la fel. Se spune că *Da Shi* a colindat întreaga Chină, ajungând până în India, Tibet și Persia. Nimeni nu-i cunoaște toate faptele, ca taoist ori maestru în arte marțiale, dar probabil că a cutreierat câteva zeci de ani.

Călugărul șoptea încet și chipul său aproape că-l atingea pe al lui Saihung.

— Nu uita, repetă el, să nu dezvălui niciodată de la cine ai aflat lucrurile astea. Maestrul tău se va înfuria rău pe mine.

După aceea, Saihung îi abordă pe cei doi discipoli.

— Cum pot ști că Gong-Gong este, cu adevărat, un maestru taoist? întrebă el.

— Tot așa cum poți recunoaște orice maestru, răspunse Ceață Prin Crâng. Un maestru este un individ care și-a răspuns sieși la multe întrebări și poate răspunde la orice întrebare a elevului. El trebuie să fie capabil să-și dovedească toate afirmațiile. Trebuie să practice ceea ce predică și acest lucru trebuie să se vadă. El are o sănătate perfectă, ochi limpezi și strălucitori și o aură atât de atrăgătoare încât te trezești dorind, pur și simplu, să fii în preajma lui. În sfârșit, un maestru își învață și își ajută elevul în mod dezinteresat, iar lucrurile despre care te poate învăța sunt fără număr. Acesta e un maestru.

— Eu, însă, văd că Gong-Gong doar se plimbă încoace și încolo, obiectă băiatul.

— Încă nu te pricepi, interveni Sunetul Apei Limpezi. El are capacități uriașe, dar și le învăluie în modestie.

— Ce-i aia?

— Ceva despre care încă n-ai învățat, râse Ceață Prin Crâng.

— Îți voi povesti, totuși, câteva fapte ale lui, zise Sunetul Apei Limpezi. Are un *qinggong* extrem de puternic. Odată, cu ocazia unui festival, la Templul Piscului Nordic veniseră mulți pelerini. Plouase și stâncile erau ude. O fetiță, jucându-se pe marginea prăpastiei, a alunecat și a căzut. În clipa aceea, *Da Shi* s-a aruncat după ea. A prins-o din văzduh și, ținând-o cu blândețe în brațe, și-a folosit puterile ca să aterizeze pe o terasă aflată cu cinsprezece metri mai jos. După aceea, a urcat înapoi și a dus fetița mamei sale.

— Altă dată l-am văzut levitând, adăugă Ceață Prin Crâng. Timp de un anumit număr de zile, în fiecare noapte, *Da Shi* meditează de la ora unsprezece seara până la două dimineața. Meditația îi acumulează în corp

o căldură uriașă. Îndatorirea noastră era să intrăm periodic, să schimbăm tămâia și să lăsăm un burduf plin cu apă proaspătă de izvor. Intrasem fără zgomot în odaia lui. Era întuneric și nu l-am zărit. Ne-am uitat spre pat: era gol. Dar când am ridicat privirile, *Da Shi* stătea în văzduh, cu picioarele încrucișate. Am crezut că este o scamatorie și ne-am trecut mâinile pe sub el. Fratele chiar voia să-și aducă metrul de tâmplărie și să măsoare înălțimea dar, înainte s-o poată face, *Da Shi* a început să râdă și a coborât. Ne-a făcut capete seci și a cerut apă.

— Deci Gong-Gong e vrăjitor! exclamă Saihung.

— Nu, nu-i un vrăjitor. Vrăjitoriile sunt interzise. Vrăjitorul invocă spiritele din cealaltă lume pentru a-i îndeplini poruncile. De fiecare dată când o face, el oferă o părticică din sine, până ce este complet pierdut de partea răului. Marele Maestru poate, însă, realiza lucruri ce par supranaturale, pur și simplu datorită dezvoltării sale spirituale. Capacitățile lui reprezintă un dar al zeilor, nu ceva târguit de la spiritele rele.

— Gong-Gong a explicat cum levitează? întrebă Saihung.

— Nu, răspunse Sunetul Apei Limpezi. Așa este felul lui – nu spune nimic. Chiar atunci când i-am văzut cu ochii noștri puterile n-a explicat ce se petrecuse. Odată plecasem împreună cu *Da Shi* să căutăm o plantă ce avea puterea de a deschide toate căile energetice ale trupului. Trebuia s-o găsim înaintea animalelor – căci și ele o folosesc – și trebuia să mergem în amurg, deoarece planta avea o strălucire magică, vizibilă numai pe înserat. Asta se întâmpla pe la începutul primăverii și drumurile erau anevoioase. Am ajuns la un râu pe care, de obicei, îl traversam prin vad, dar acum apele îi crescuseră și duceau arbori smulși din rădăcini. Ori de câte ori treceam ape curgătoare îl purtam pe *Da Shi* în cârcă, însă, de data aceasta, eram siguri că aveam să fim târâți de torent. Pe când ne gândeam cum să procedăm, *Da Shi* a venit lângă noi și a privit râul. În lumina dinaintea apusului, părea chiar și mai misterios. Ne-a strigat să-l urmăm și să punem piciorul exact acolo unde pășea el. Ne punea la încercare credința. L-am urmat fără șovăială. În întunericul ce se lăsase, am zărit o rază luminoasă țâșnind din spinarea lui *Da Shi* și atingându-ne ombilicurile. Eram uzi leoarcă, totuși nu simțeam năvala apelor, iar toți buștenii ne ocoleau. Când am ajuns pe malul opus, l-am întrebat cum procedase, însă n-a vrut să scoată un cuvânt. Cu toate acestea, amândoi țineam minte perfect raza de lumină ce ne susținea peste râul vijelios.

•

Marele Maestru era un practicant desăvârșit de arte marțiale. Avea o sală personală de antrenamente chiar în incinta templului. Nu după mult timp, Saihung începu să se furișeze ca să tragă cu ochiul la exercițiile bătrânului.

Acesta își începea ședințele prin meditații ce duceau la acumularea de energie internă. Ele constau dintr-o serie de poziții statice, utilizând diferite atitudini și gesturi ale mâinilor. După efectuarea întinderilor fundamentale și a exercițiilor de relaxare, ce aveau scopul de a dispersa energia acumulată în timpul meditației și de a conferi flexibilitate membrelor, Marele Maestru practica acrobațiile.

În China luptele atinseseră un asemenea nivel încât salturile peste cap, tumbele, rotațiile aeriene și săriturile cu răsuciri făceau parte din repertoriul tuturor practicanților de arte marțiale, putând fi utilizate în scopuri ofensive sau defensive. Roata peste cap și tumbele ofereau modalități de evitare a unor prize sau arme, în timp ce rotațiile și rostogolirile adăugau atacurilor un moment de inerție suplimentar. Combinate cu loviturile mâinilor și picioarelor, acrobațiile îl făceau și mai redutabil pe Marele Maestru.

Înalt de peste un metru și optzeci, dar uscățiv – cântărea numai șaizeci și cinci de kilograme – el își executa programul de gimnastică alternându-l cu tehnica de luptă, având o viteză ce-ți tăia răsuflarea. Roțile peste cap, săriturile și foarfecile efectuate cu picioarele se contopeau într-o pâclă de mișcări. Loviturile transversale cu picioarele se preschimbau în lovituri frontale. Combinațiile de lovituri cu laba piciorului se derulau amețitor, înainte ca talpa să atingă solul. Palmele, pumnii, coatele, izbiturile cu muchiile palmelor și fandările se înșiruiau fără răgaz.

Tehnica favorită a Marelui Maestru era atacul cu palmele. În momentul impactului, energia țâșnea din palmele sale, rupând oasele și zdrobind organele fără să zgârie pielea adversarilor. Cunoștea cinci stiluri diferite de luptă cu palmele: Fluturele, Frunza Salciei, Yin-Yang, Tunetul și Cele Cinci Elemente. În timpul antrenamentelor sale nocturne, le exersa pe toate și modelul lor de inspirație era ușor de identificat. În Fluture, palmele fâlfâiau în atacuri simultane. În stilul Frunza Salciei, palmele se răsuceau aidoma frunzelor purtate de vânt. Palmele Yin-Yang atacau alternativ sus-jos. În stilul Tunet, se mișcau rectiliniu precum trăznetul, folosind mijlocul trupului ca pivot. Stilul Celor Cinci Elemente își trăgea energia din centrii psihici și reprezenta cea mai rapidă dintre tehnici. În momentele culminante ale antrenamentului, bătrânul părea o tornadă dezlănțuită.

Marele Maestru primea permanent provocări și le dădea curs întotdeauna. Se ducea în locul desemnat, își învingea oponentul și revenea fără să se laude.

Provocările puteau lua multe forme, însă cele mai răspândite erau simple chemări la întrecere în care învingătorul trebuia să-l îngrijească și să-l vindece pe învins, ori lupte pe viață și pe moarte, în cazul cărora participanții acceptau consecințele implicite. Adesea, confruntările se desfășurau pe platforme înalte, neîngrădite, situate la minim trei metri

deasupra solului. Căderile de la asemenea înălțimi erau periculoase și, deseori, fatale. Practicanții aveau nevoie de *qinggong* pentru a sui dintr-un salt pe platformă, ceea ce făcea imposibilă participarea unor luptători nedesăvârșiți.

Mai mult, platformele în sine puteau constitui un element suplimentar al luptei. Uneori, adversarii se luptau pe tăblia unei mese pătrate cu latura de un metru și jumătate, pe care se găseau cești de ceai răsturnate. Potrivnicii trebuiau să rămână permanent pe cești, în caz contrar riscând descalificarea automată. Alteori, ei se înfruntau pe Stâlpii Florii de Prun – patruzeci și nouă de piloni din lemn, înalți de trei metri și astfel dispuși încât alcătuiau desenul unei flori de prun, înconjurați de săbii înfipte în sol cu vârfurile în sus.

Una dintre cele mai neobișnuite platforme a fost întrebuințată chiar într-o provocare adresată Marelui Maestru. Datorită vârstei, lui Saihung nu i se permisese să asiste la luptă, dar aceasta îi fusese povestită, ulterior, de discipoli. Ca de obicei, maestrul revenise fără un cuvânt și se închisese în odaia lui.

Cu câteva luni în urmă, Marele Maestru auzise de cinci preoți taoiști din provincia Sichuan, care încălcau învățăturile. Aceștia, porecliți Cei Cinci Taoiști Otrăvitori, își luaseră concubine și se ocupau de proxenetism, trafic de sclavi și droguri, practicând, de asemenea, contrabanda și jocurile de noroc. Marele Maestru îi denunțase în mod public, amenințând să-i reclame guvernului dacă nu se îndreptau.

Cei cinci replicară printr-o provocare oficială. Marele Maestru acceptă, stipulând ca disputa să aibă loc la poalele muntelui Huashan, întrucât nu dorea ca locul sacru să fie întinat de prezența unor astfel de oameni.

Cei Cinci Taoiști Otrăvitori trimiseră lucrători să construiască platforma de luptă. La baza Piscului Nordic, aceștia ridicară un cerc format din opt stâlpi înalți de șapte metri, între care se întindeau o mulțime de frânghii aidoma unor raze. Platforma era o uriașă pânză de păianjen.

Marele Maestru sosi îmbrăcat în obișnuitele sale straie albe și purtând unica lui armă – o plasă. Îmbrăcați în negru, cu chipurile verzi din cauza toxinelor pe care le utilizau, cei cinci îl așteptau sfidători pe stâlpi. Marele Maestru sări imediat în centrul rețelei și lupta începu.

Taoiștii Otrăvitori atacau simultan, ori pe rând, întrebuințând scheme derivate din Ba Gua. Marele Maestru nu dorea ca înfruntarea să dureze prea mult, de aceea se descotorosi rapid de adversari. Cel mai vârstnic dintre aceștia atacă folosind simbolul clerului taoist, biciul din păr de cal, pe care-l rotea, descriind un cerc ucigaș. Marele Maestru îl neutralizează cu plasa și aplică o puternică lovitură de picior. Adversarul său se împletici înainte,

suflând un jet de otravă verde. Marele Maestru se protejă cu mâneca, după care îl azvârli pe pământ.

Se năpusti apoi, despărțindu-i pe luptătorii rămași. Balansându-se sprinten pe frânghii, ajunse în fața a doi taoiști, unul înarmat cu un pământuf din oțel otrăvit, iar celălalt cu discuri-oglinzi ce reflectau lumina în ochii adversarului. Bătrânul îl imobiliză pe primul, dar al doilea aruncă un disc și-i reteză o parte din plasă. Iute, Marele Maestru sări înainte și, lovind brațul bărbatului prins, îi trimise pământuful de oțel în luptătorul cu discuri.

Ultimii doi taoiști purtau un suflător cu burduf ce propulsa ace otrăvitoare și o ghioagă terminată printr-o suliță dublă. Mânuitorul ghioagei era puternic și căuta să zdrobească brațele Marelui Maestru înainte de a străpunge punctele de presiune. Printr-o rotație aeriană înaltă, Marele Maestru evită nu doar atacul lui, ci și o duzină de ace ucigașe. O singură lovitură, din zbor, cu piciorul în beregata suflătorului îl omorî pe acesta, iar plasa îl doborî la pământ pe luptătorul cu ghioaga, în timp ce Marele Maestru sări de pe platformă.

Saihung fusese dezamăgit că nu văzuse confruntarea cu ochii lui, însă, într-o după-amiază, pe când își ajuta maestrul la caligrafie, avu ocazia să-l zărească pe acesta luptând.

Băiatul dizolva răbdător bastonașul de tuș în apă, până ce se transforma într-un lichid vâscos, întunecat, și pregătea hârtia lungă, pliată precum un acordeon. În timp ce Marele Maestru desena ideogramele, Saihung îndrepta hârtia peste masa lungă și înaltă, pentru ca să se usuce înainte de a fi împăturită în celălalt capăt al mesei. Urmărea fascinat mișcările line și cursive ale bătrânului, în vreme ce hârtia, pensula, apa și tușul – atât de mute până atunci – se transformau în semne expresive.

Brusc, ușile odăii se deschiseră și înăuntru năvăliră doi tineri. Ei reușiseră să-i ocolească pe călugării dintre Piscul Nordic și cel Sudic și găsiseră locuința Marelui Maestru. Primul, îmbrăcat în purpuriu, cu o eșarfă portocalie și acoperământ de cap, purta o sabie cu tăiș dublu. Celălalt, îmbrăcat în stacojiu, cu eșarfă neagră și acoperământ de cap, ținea în mână o ghioagă metalică, având diametrul măciuliei de aproape jumătate de metru. Spadasinul se adresă Marelui Maestru cu aroganță:

— Am venit să luăm un anumit manual de arte marțiale, despre care știm că se găsește la tine.

— Dă-ni-l, adăugă al doilea. Ești bătrân, așa încât nu-ți vom face nici un rău... dacă nu opui rezistență.

Calm, Marele Maestru lăsă jos pensula, evitând grijuliu să atingă literele, încă umede, cu mâneca largă a veșmântului.

— Nimic în viață nu este ușor, rosti el. Dacă vi-l doriți atât de mult,

veniți și luați-l. Dacă astrele vă sunt prielnice și eu voi muri, atunci manualul va fi al vostru. Însă, dacă nu vă sunt favorabile, pot garanta că vă veți reîncarna chiar azi.

Pe neașteptate, chipul său căpătă o expresie aprigă. Își suflecă rapid, de trei ori, mânecile largi. Rostogolindu-se peste masă, ateriză între tineri și, desfăcând mânecile, le șfichiui insultător fețele.

Cel îmbrăcat în purpuriu se dezmetici primul și-și năpusti sabia înainte. Marele Maestru evită și, înfășurând mânecile în jurul armei, o imobiliză. O singură lovitură de picior îl expedie pe agresor prin ferestrele zăbrelite.

Al doilea intrus atacă imediat. Marele Maestru se feri de ghioagă și-i permise necunoscutului să intre în contact cu trupul său. Individul părea că nu se mai poate dezlipi de Marele Maestru. Acesta îl privi în ochi și râse batjocoritor înainte să-l doboare dintr-o singură palmă.

Alarmați de zgomote, cei doi discipoli intrară și îndepărtară trupurile. Saihung se repezi de sub masă, cu o duzină de întrebări revărsându-se simultan de pe buzele lui. Dar, ca întotdeauna, Marele Maestru rămase tăcut și părăsi încăperea.

12. Momentul de cotitură

Când Saihung împlini doisprezece ani, Marele Maestru îl chemă în odaia sa. Trei ani petrecuți în Huashan îl schimbaseră mult pe băiat. Saihung era mai puțin încăpățânat și flecar și avea încredere deplină în înțelepciunea maestrului său. Discipolii îi încurajaseră dorința de învățătură, spunându-i că trebuie să profite de fiecare ocazie oferită de Marele Maestru. Saihung merse încrezător la acesta și bătrânul îi vorbi fără ocolișuri. Sosise clipa ca băiatul să facă o opțiune decisivă privind instruirea sa.

— Viața oamenilor decurge în etape, conform celor douăsprezece tulpini cerești, spuse Marele Maestru. În general, se consideră că un individ este modelat de educația primită ori de societate, dar, de fapt, el este format de anotimpuri, constelații și destin. Cerurile ne orânduiesc viața, iar destinul nostru este să trăim durata ei pe acest pământ, totuși trebuie să facem și alegeri. De-a lungul vieții tale, vei fi confruntat cu decizii și piedici – acesta e chipul în care cerul te pune la încercare. Cum vei răspunde? Omul este aidoma roții de căruță și fiecare etapă a existenței lui poate fi considerată o spiță. Când roata lovește un bolovan, ea se oprește, se fărâmă, ori trece mai departe. Bolovanul, însă, nu poate fi ocolit. La fel se petrece și în cazul tău: indiferent ce s-ar întâmpla, trebuie să iei viața în piept. Este necesar să treci de la o etapă la alta, tot așa cum se rotesc spițele roții. În fiecare etapă, vei dobândi noi cunoștințe. Numai folosindu-le pe acestea și urmând roata vieții, îți vei îndeplini destinul. S-ar putea să te întristezi, când va sosi momentul trecerii în altă etapă. Sentimentele sunt firești. Este, însă, corect să continui, să te schimbi, să eviți stagnarea. Să nu simți regrete. Adu-ți aminte de jucărioara cu care ai venit pe munte. Multă vreme nu te-ai despărțit de ea, dar, acum, a devenit o amintire. Într-o altă zi vei da uitării alte lucruri din copilăria ta, însă nici tu și nici ele nu trebuie să vă întristați, pentru că este firesc să evoluezi. La începutul fiecărei noi etape vei încerca ambiție, curiozitate și nedumerire. Vei dori cunoaștere și dobândirea unei părți din ea îți va spori setea de mai mult. Așa și trebuie... Ești om și căutarea cunoașterii face parte din natura

umană. Ca atare, caut-o fără șovăieli ori compromisuri. Nu uita, însă, că momentul trecerii de la o etapă la alta este foarte precis, tot așa cum spițele roții sunt dispuse la intervale precise. Dacă încerci să sari o etapă, sau s-o începi mai repede, personalitatea ți se va deforma. Dacă nu avansezi la următoarea etapă, vei întârzia. Etapele dezvoltării nu pot fi nici evitate și nici grăbite. Trebuie să le parcurgi integral, iar aceasta necesită călăuzire. Doar un maestru te poate îndruma, doar el poate percepe etapele, doar el te poate modela cu acea perfecțiune necesară pentru a reuși. De acum, Saihung, nu mai ești un băiat. A sosit timpul să-ți începi tinerețea.

Astfel, Saihung a fost trimis la o școală monahală din Piscul Sudic: să locuiască și să studieze alături de alți elevi. Învățând atât din contactul cu aceștia, cât și din lecțiile numeroșilor dascăli – și participând, adesea, la cursuri specializate în alte temple – el continua să-și îndeplinească îndatoririle în Templul Piscului Sudic. Responsabilitățile îi sporiseră: acum tăia lemne, scotea apă din fântână, cosea și spăla haine, gătea și-l servea pe maestrul său. Saihung nu mai făcea obișnuitele lui năzdrăvănii și nici nu mai refuza sarcinile primite. Cu toții contribuiau la bunăstarea templului și el înțelesese că doar prin cooperare se puteau învinge sărăcia și greutățile vieții de pe munte.

În plus, Marele Maestru îi oferi o perspectivă și mai profundă asupra importanței muncii sale. Când îi aduse cina, într-o seară, Marele Maestru își exprimă satisfacția și-i explică punctul lui de vedere:

— Cândva, refuzai să-ți îndeplinești corvezile. Alteori, te comportai necuviincios. Te-am pedepsit, suprimându-ți cina. Acum ai înțeles. Dacă nu muncești, nu mănânci. Munca și răsplata merg mână în mână. Toți din templu trebuie să muncească, iar modestia este încurajată. Un om care muncește, care servește, nu se poate considera mai presus de alții. Lucrul acesta e important, fiindcă prin modestie nu vei deveni niciodată arogant. Indiferent cât de departe vei sui pe cărarea cunoașterii, nu îți vei întrebuința în mod greșit puterile, ci-i vei ajuta pe alții. Prin muncă și modestie vei cunoaște compasiunea. De asemenea, o să fii capabil să supraviețuiești. Dacă vei coborî de pe munte și te vei confrunta cu restriști, trebuie să știi cum să-ți porți de grijă. Vei putea urma o meserie și-ți vei putea pune în valoare calitățile. Munca face parte integrantă din educația ta. Te învață ce înseamnă cooperarea, modestia, compasiunea și dibăcia. Ca atare, muncește din greu, Saihung!

Munca era ingrată, însă studiul clasicilor și al moralei reprezenta o corvoadă și mai teribilă pentru Saihung. Participa la lecții alături de cinci sute de elevi, cu toții strict supravegheați de preoți. Începerea orelor era anunțată de clopotul templului. În acel moment, băieții trebuiau să intre în

sala de clasă, să facă o plecăciune înaintea statuii lui Kong Ming, strategul taoist din perioada Celor Trei Regate, și să se așeze în șiruri, cu picioarele încrucișate, pe podea. Le era interzis să vorbească între ei ori să privească în altă direcție decât drept înainte. Învățătorii stăteau pe estrade și solicitau atenție absolută pe parcursul unor ore obositoare de citire, scriere, istorie, geografie, matematică, literatură clasică sau morală.

Cheia de boltă a programei școlare o constituiau scripturile, atât clasice, cât și taoiste. Textele confucianiste erau *Cele Patru Cărți* și *Cele Cinci Cărți Clasice*, pe care Saihung le citea, transcria, recita și discuta zilnic. Lucrările taoiste, precum *Clasicul de jad al Odăii Galbene*, puneau bazele teoretice ale taoismului. Fără să creadă în existența vreunui conflict între confucianism și taoism, preoții solicitau stăpânirea perfectă a lucrărilor clasice din ambele școli, accentuând asupra eticii ca temă comună.

— Nu mințiți, îi povățuia învățătorul de etică. De ce nu trebuie să mințiți? Cuvintele înțelepților sunt: „Nu nedreptățiți pe alții, pentru ca nici tu să nu fii nedreptățit." Iată o pildă: Închipuiți-vă că mergeți prin Huashan în toiul nopții. Aveți un felinar și vă întâlniți cu un băiețel rătăcit, care n-are nici o lumină. Din răutate, îl îndrumați într-o direcție greșită. Băiețelul cade de pe stânci și moare din pricina minciunii voastre. Nu vă gândiți la lucruri rele și atunci nu veți face fapte rele. Oamenii fac lucruri rele, întrucât cedează ispitelor. Însă, dacă nu ne gândim la ispite, dacă nu ne permitem nici măcar să le luăm în considerare existența, nu vom avea în fața cui ceda.

„Ușor de spus", reflectă Saihung. Dacă tentația exista, ea exista și gata. Se gândi la ocaziile când, acasă, legase de scaun coada dascălului său...

— Saihung! lătră învățătorul. Iarăși nutrești gânduri rele?

*

Învățăturile de etică se extindeau în afara clasei. Templul reprezenta un sistem închis, funcționând douăzeci și patru de ore pe zi. Literalmente vorbind, nu existau tentații. Nici o influență exterioară nu-i contrazicea pe preoți, iar aceștia, cu înțelegerea lor perfectă și cu aptitudinile psihice de care dispuneau, puteau descifra gândurile elevilor și se concentrau exclusiv asupra instruirii corespunzătoare. În general căutau să învețe prin exemplu personal și convingere, însă-i pedepseau cu asprime pe mincinoși, trișori, hoți și gâlcevitori, bătându-i, ba chiar alungându-i.

Supravegherea strictă și standardele educaționale riguroase făceau ca majoritatea elevilor să fie inteligenți și precoce. Aptitudinile latente ale lui Saihung se dezvoltară rapid. Marele Maestru reveni la tema modestiei:

— Cu cât înveți mai multe, cu atât trebuie să-ți folosești cunoștințele pentru alții. Cu cât devii mai înțelept, cu atât trebuie să ajungi mai altruist.

Pe măsură ce experiența ta crește și, odată cu ea, modestia, vei atinge profunzimi nebănuite ale cunoașterii. Niciodată nu vei putea fi înfumurat și mărginit, dacă sesizezi cât de reduse îți sunt capacitățile prin comparație cu cele ale unor oameni măreți. Nu uita să-ți folosești știința în slujba altora, dar nu te aștepta să primești ceva drept răsplată. Niciodată nu căuta o recompensă pentru munca ta, deoarece e un păcat.

13. Luohani, ierburi și qigong

Taoiștii considerau că sufletul era înrădăcinat în corp, iar exercițiile constituiau un preludiu al alchimiei interne. Mintea și trupul erau totuna. Mintea exista nu doar în cap, ci în întregul corp, în centrii psihici. Corpul reprezenta fundamentul pentru transcendență al practicantului și el trebuia transformat într-un vehicul spiritual perfect. Marele Maestru îi explică amănunțit lui Saihung aceste concepte.

— Tu n-ai fost dintotdeauna tu însuți și nu vei rămâne mereu tu însuți – acel „tu" care este trupul fizic. Sosești în această lume cu probleme și întrebări ce trebuie soluționate fie ca pedeapsă pentru păcate comise în viețile anterioare, fie pentru că în viețile respective n-ai fost satisfăcut. De aceea trebuie să te confrunți cu problemele și dificultățile, în decursul vieții actuale. Distruge orice legătură între tine și țelurile lumești, anulează dorința și satisface-ți setea de cunoaștere. Nu refuza niciodată o experiență, depășește-ți obstacolele. Apoi, poți părăsi împlinit această lume, avansând la un plan superior. Aceasta se numește purificarea lui *ming huan* al tău, a karmei, și pentru a reuși trebuie să trăiești perfect sănătos atât cât îți este necesar. Trebuie să te asiguri că trăiești pentru a repara consecințele vieților anterioare, fără ca, în același timp, să creezi noi dificultăți. Metoda cuvenită este de a-ți purifica trupul, intrând în spiritual și revenind în neant. Începutul este educarea corpului.

— *Da Shi*, vorbi Saihung care, devenind un elev în plină evoluție, se adresa maestrului său conform titlului. Tu de ce mai stai? Nu ți-ai dobândit eliberarea?

— Unii oameni desăvârșiți spiritual părăsesc Pământul în clipa când sunt liberi de acțiunile lor trecute. Taoiștii cred, însă, în păstrarea științei lor și în ajutarea următoarei generații.

— Deci ai putea pleca?

— Poate că nu, glumi Marele Maestru încrețindu-și ochii amuzat. Poate că tu ești blestemul meu.

— Chiar așa, *Da Shi?* se împurpură la chip Saihung.

Bătrânul râse și-l bătu protector pe umăr.

— Eu te învăț fiindcă este datoria mea. În această viață am o misiune. Voi pleca doar după ce o voi îndeplini.

— Dar eu am o misiune?

— Sigur că da.

— Care este?

— Te grăbești, hohoti Marele Maestru. Acesta nu e un lucru pe care să-l afli de acum. Dacă dorești să-l cunoști, trebuie să pornești de la început.

Instruirea fizică a lui Saihung cuprindea trei părți distincte. Mai întâi metoda 108 Luohani, apoi un regim de dietă și plante, și, în al treilea rând, *qigong*. Laolaltă, acestea trebuiau să-i disciplineze mintea și trupul, întărindu-i, în același timp, structura corpului.

108 Luohani era un stil marțial ce includea exerciții fizice, ușurarea trupului, antrenarea reflexelor, autoapărarea și exercițiile individuale, formând un sistem riguros, a cărui învățare dura doi ani. Taoiștii din Huashan considerau că mișcările lui viguroase, punând accent pe întinderi, forță, coordonare și exerciții de tip aerobic, erau ideale pentru băieți.

Metoda era budistă și ajunsese în Huashan pe timpul dinastiei Tang, când maeștrii hinduși, budiști și taoiști, dezinteresați de fracționările religioase, se adunaseră ca să facă schimb de cunoștințe. Descoperind similitudini între yoga Kundalini și meditația taoistă, maeștrii hinduși și taoiști își contopiseră tehnicile fizice, deși păstraseră credințele în divinitățile proprii fiecăruia. Taoiștii îi învățaseră pe budiști meditația circulării sângelui, precum și exercițiile interne de combatere a migrenelor și hemoroizilor provocate de perioadele îndelungate de zazen (o poziție de meditație). La rândul lor, budiștii le oferiseră arta lor marțială externă: metoda Luohan.

Stilul Luohan începea prin exerciții fizice. Cei 108 Luohani fuseseră sfinți budiști și, conform legendelor, fiecare contribuise cu câte un exercițiu. Acestea reprezentau un punct de pornire ideal pentru antrenamentul băieților, întrucât aduceau cu joaca. Atrăgând imaginația elevilor prin mișcările lor imitative, exercițiile Luohan erau eficiente și amuzante.

— Puteți imita asta? Dar asta? îi zgândărea de obicei învățătorul de Luohan înainte de a prezenta o nouă mișcare, iar băieții se străduiau s-o reproducă. „Șopârla" consta din deplasarea circulară a mâinilor și rotirea șoldurilor pentru a menține flexibilă spinarea în timpul funcționării plămânilor. „Pisica" însemna gârbovirea spatelui, cu brațele atârnând moi, picioarele țepene mergând cu pași mărunți, în scopul relaxării trupului și al întinderii spinării și tendoanelor genunchilor. „Maimuța" era mersul în

poziția pe vine, cu spatele drept și brațele pe lângă corp, pentru a întări picioarele și a deprinde echilibrul. „Crocodilul" reprezenta mersul în poziția de flotare, utilizând doar brațele și târând picioarele, ca să sporești forța mâinilor. Până ce au deprins toate cele 108 poziții, băieții exersaseră fiecare mușchi, os, organ și articulație, îmbunătățindu-și considerabil circulația și vigoarea.

În următoarea etapă învățau să aibă un trup ușor. Dibăcia respectivă era utilă nu doar pentru tumbele și săriturile din timpul unei lupte, ci și dintr-un motiv spiritual. Taoiștii credeau că un corp ușor, pe lângă faptul că nu mai e împovărat de reziduurile, blocajele, grăsimile, acumulările și toxinele prezente în majoritatea oamenilor, constituie în același timp o cerință de bază pentru alchimia internă. Învățătorii de Luohan interpretau lucrurile în mod literal: ei își aruncau elevii de pe stânci.

Se începea de la înălțimea de doi metri, ajungându-se, către sfârșitul perioadei de instruire, până la cinci metri. La baza stâncilor se găseau saltele pentru amortizarea căderilor, dar cum învățătorii le dădeau, realmente, brânci băieților, saltelele nu erau suficient de groase.

— Cine vrea să fie primul la noile exerciții? întrebă învățătorul.

„O să-mi impresionez colegii", gândi Saihung, „oferindu-mă voluntar. Vor fi invidioși pe mine, când o voi face perfect."

Învățătorul acceptă cu un surâs cunoscător răspunsul prompt al băiatului și-l împinse fără nici o altă pregătire. Saihung căzu ca un pietroi în hohotele de râs ale colegilor. Râsetele se transformară rapid în gemete înnăbușite, pe măsură ce fiecare dintre ei se scula de la baza stâncii, frecându-și mădularele lovite.

Învățătorul îi sfătuia întruna să aterizeze în picioare. Trecură câteva zile până ce Saihung reuși acest lucru, dar, în cele din urmă, izbuti. Când fu capabil să execute perfect toate săriturile din timpul unei lecții, radia de mândrie.

Surâzând, învățătorul mări înălțimea cu aproape o jumătate de metru. Care dintre ei credea că putea sări?

Mâna lui Saihung se ridică imediat.

— Chiar crezi că poți?

— Da.

— Bine. De data aceasta, adu palmele în poziția de rugăciune.

Băiatul se execută zâmbitor.

— Pregătește-te să sari ...

Saihung avansă încrezător spre marginea stâncii.

— ... și aterizează pe un singur picior.

După alte câteva săptămâni veni iarna și lecțiile se mutară într-o sală. Acum toți băieții puteau sări cu ușurință de la înălțimi de cinci metri. De data aceasta li se ceru să o facă de pe niște mese obișnuite. Cu toții crezuseră că avea să fie ușor, însă avură parte de o surpriză. Se obișnuiseră cu înălțimile mari și cu timpul pe care-l aveau la dispoziție, în timpul căderii, pentru a-și regăsi echilibrul. Acum constatară că, după ce învățătorul îi îmbrâncea, nu mai aveau vreme să se redreseze.

Treptat, Saihung învăță să aterizeze cu picioarele încrucișate, într-un picior sau stând în mâini, ba chiar să includă salturi și rotații înainte ca podeaua să se repeadă spre el. În etapa exercițiilor fizice, își dezvoltase forța brută. Acum o combina cu viteză, sincronizare și un corp ușor, încheind cu succes a doua fază a instruirii Luohan.

A treia etapă era dedicată timpilor de reacție și reprezenta un al tip de exerciții. Aici se deprindea tehnica eschivării sau prinderii obiectelor ce vin spre tine, perfecționând coordonarea mână–ochi.

În prima zi, băieților li s-a spus să vină îmbrăcați cu haine negre. Învățătorul avea un baston terminat printr-o punguță ce conținea praf de cretă. Elevii trebuiau să evite atingerile bastonului – lucru deloc simplu, deoarece învățătorul era un maestru al suliței. Saihung se străduia întruna să aibă mai puțin de două urme albe pe veșminte.

Un alt exercițiu îl constituia prinderea săculeților de fasole. Simpla înhățare din zbor a câtorva săculeți se transformă, în curând, în situația ametitoare de a prinde săculeți aruncați simultan de mai mulți învățători. Și așa dificil, exercițiul era îngreunat suplimentar prin cerințele ulterioare privind *modul* de prindere. Saihung ajunsese exasperat de instrucțiunile care-i cereau să prindă săculeți înapoia lui, sub picioare sau numai cu două degete.

Antrenamentele de autoapărare debutară prin exerciții de fortificare a trupului. Metoda Luohan făcea parte dintre stilurile „dure", bazate pe viteză, forță musculară, lovituri cu picioarele la distanță și lovituri violente ale mâinilor. Învățătorii doreau ca elevii să aibă o temelie solidă în tehnicile de luptă, atât pentru a se putea apăra de bandiți și animale, cât și în vederea unei disciplinări fizice.

Fortificarea trupului începea prin prinderea unor mingi medicinale mari. Învățătorii erau puternici, și adesea, îl doborau pe Saihung, tăindu-i respirația. Deși n-avea decât treisprezece ani, băiatul se adaptă rapid noii cerințe și începu să le blocheze. În loc să prindă mingile, le oprea cu antebrațele, umerii, spinarea, picioarele și stomacul.

Etapa următoare se ocupa de poziții și jocul picioarelor. Toate studiile marțiale chinezești se bizuiau, în primul rând, pe poziții, existând o mulțime

de ținute sofisticate ale picioarelor. Cea mai des întrebuințată era poziția calului, cu picioarele ușor depărtate și arcuite, similară alurii unui călăreț în șa. Iscusința practicantului chinez de arte marțiale era atât de bună pe cât îi era poziția, sau *calul*. În albia unui râu iute, unde rezistența apei dezvolta o forță sporită a picioarelor, Saihung exersă trecerea de la o poziție cal la alta: arc, lateral, răsucire, atârnare și cocor.

Autoapărarea propriu-zisă se învață numai în lucrul cu partenerul.

— Ați văzut cu toții combinațiile, le spuse învățătorul, acele serii de exerciții individuale ce dezvoltă tehnicile definitorii ale unei arte. Însă nu așa se învață autoapărarea. Trebuie să vă luptați, cu mișcări prestabilite ori în stilul liber, până ce deprindeți complet tehnicile. Abia după ce ați înțeles rațiunea stilurilor, treceți mai departe la învățarea întregii combinații. După aceea, perfecțiunea se dobândește ușor. Unele stiluri se bazează pe mișcările omului, altele pe cele ale animalelor. Metoda Luohan include ambele variante. Cu toate acestea, nu puteți lupta ca un animal până ce n-ați învățat să vă luptați ca un om. Repet: autoapărarea, în care trebuie să acționați în funcție de partener, reprezintă punctul de pornire.

De abia când începu să învețe autoapărarea, Saihung a fost în stare să aprecieze etapele anterioare de instruire. Toate tehnicile de blocare sau lovire cu pumnul și piciorul, toate modalitățile de atac și apărare, toate mișcările repetate până la epuizare se bizuiau pe forța și echilibrul deja dobândite. Pe acest fundament foarte trainic al antrenamentelor inițiale, Saihung porni să-și dezvolte iscusința marțială.

După exercițiile chinuitoare și amare ale primelor etape, această fază finală îl umplu de fericire. Acum deprinse combinațiile, serii de tehnici de luptă ce conțineau amprentele unui anumit stil. Efectuate la rând, sub forma unor rutine zilnice, fiecare dintre ele deținea elemente caracteristice, așa cum erau pumnii grei în stilul Luohan, ori loviturile cu palmele în stilul Celor Cinci Elemente. De asemenea, multe combinații includeau o varietate de alte atacuri, printre care prinderea, pălmuirea, directele, upercuturile, loviturile cu cotul și cu piciorul. O combinație putea fi alcătuită din oricâte poziții, unele stiluri având până la o mie de mișcări. Astfel, pe lângă învățarea bazelor atacului și apărării, combinațiile duceau la acumularea de vigoare și forță internă, contribuind la sănătatea generală.

Saihung parcursese toate pozițiile, cu forță și sincronizare perfectă, dovedind ținuta puternică a unui tânăr războinic. Trecând examenul final, era încrezător că înmagazinase toată instruirea și se simțea mândru. Combinațiile de exerciții erau atât de eliberatoare, încât deveniră un dans de sărbătoare.

La absolvire, Saihung de abia aștepta să audă felicitările învățătorilor săi.

— Nu-i rău! a fost singurul lor comentariu. Până în ultima clipă, ei solicitau elevilor să continue stăruitor; ca atare, lauda – răsplata supremă – nu era, deocamdată, cuvenită.

În conversațiile sale cu Marele Maestru, Saihung află că antrenamentul fizic energetic era important la o vârstă timpurie, când oasele și mușchii erau încă moi și elastici și reprezenta ocazia ideală să-și modeleze corpul, pentru a-și stabili definitiv structura externă. Dezvoltarea structurii interne era, însă, la fel de importantă. Templul asigura regimul vegetarian ce avea scopul de a menține calmul, moralul și claritatea băiatului, dar era, totuși, insuficient pentru perioada exercițiilor fizice. Zilnic, Saihung primea ceaiuri din plante, cu rolul de suplimentare a dietei.

Plantele tonice culese din sălbăticii conțineau vitaminele și substanțele nutritive ce acționau asupra anumitor părți ale trupului. Maeștrii apreciau care parte a corpului lui Saihung trebuie fortificată și-i dădeau doze masive de plante ce-i puteau spori *qi*-ul și forța mușchilor, menținând osatura elastică, hrănind organele, deschizând meridianele, curățind toxinele, întărind circulația ori soluționând alte probleme. Medicina taoistă se baza pe abordarea tonificării și, în același timp, pe cea a vindecării. Corpul era mai întâi fortificat, apoi perfecționat pentru eforturi sporite.

Plantele tonice se consumau în funcție de anotimpul specific, lucru ce reprezenta una dintre manifestările practice ale filozofiei taoiste – conviețuirea în ritmul universului. Conform teoriei medicale taoiste, anotimpurile acționau în mod diferit asupra trupului, afectând anumite organe. Corpul trebuia pregătit pentru fiecare anotimp în parte, curățindu-l de orice efecte nefaste ale anotimpului anterior și pregătindu-l în vederea următorului.

Din nefericire, teoria și filozofia medicală nu oferiseră, deocamdată, soluții apetisante. Fierturile fierbinți de plante erau vâscoase, negre precum cafeaua și, adesea, insuportabil de amare. Întotdeauna, Saihung se simțea mai puternic și plin de energie după ce le bea, așa încât nu le nega valoarea reală, dar, în același timp, le detesta gustul și se folosea de orice prilej pentru a se plânge Marelui Maestru.

— Plantele sunt importante, îi replică acesta. Ele îți vor transforma trupul. După ce vei termina instruirea, corpul tău se va deosebi mult de cel al unei persoane obișnuite.

— Dar trebuie să beau infuziile?

— Bineînțeles! hohoti Marele Maestru și se aplecă spre băiat. Să știi, Saihung, că mulți dintre bătrânii maeștri nu consumă deloc hrană solidă. Ei vor să-și facă trupurile ușoare, ca să se înalțe la ceruri, de aceea se hrănesc doar cu plante.

Saihung se întrebă dacă eliberarea aceea era îndeajuns de importantă pentru el ca să îndure toată viața plantele cu gust scârbos. Se vedea, totuși, nevoit să le recunoască eficacitatea. Ba chiar îi plăcuseră, atunci când maestrul său, bine dispus și cu un aer conspirativ, îi dăduse tonice cerebrale, ca să-l ajute să-și treacă examenele. Și fără să caute nemurirea, Saihung decisese că plantele aveau valoare și pentru muritori.

Antrenamentele Luohan și plantele completau *qigong*-ul. Acesta din urmă direcționa energia vitală a corpului, creștea posibilitatea de stocare a *qi*-ului și contribuia, de asemenea, la deschiderea meridianelor.

Marele Maestru îi explică lui Saihung:

— La începutul universului exista doar *qi* – forța vitală pură. *Qi* s-a coagulat în Cele Cinci Elemente: metal, apă, lemn, foc și pământ. Cele Cinci Elemente s-au combinat în Yin și Yang, care au creat omenirea. Tot prin combinarea dintre Yin și Yang a apărut Marele Absolut – *Tai Ji. Tai Ji* a devenit *Wu Ji* – Neantul. Din Neant a apărut Nemurirea. Apoi, întregul proces s-a inversat și a reînceput. Permanent, universul se dilată și se contractă. Noi suntem microcosmosurile universului și recreem această serie în *qigong*. Mai întâi, *jing*-ul tău este adus în plexul solar și se contopește cu respirația, care este *qi* al universului, devenind *qi* al corpului. După aceea, *qi* coboară în *dan tian*, aflat imediat sub ombilic, și devine yin și yang. Yin și Yang urcă până la al treilea ochi – centrul psihic situat între sprâncene – unde se transformă în suflet. Sufletul se înalță pentru a deveni Neant. Noi suntem taoiști. Dar unde începe Tao? Nu trebuie să-l căutăm nici aproape, nici departe. Tao nu începe undeva „în afară", ci chiar aici, în plexul solar. Tao începe prin cea dintâi unire dintre forța vitală individuală a unei persoane și *qi* universal. Ca atare, tu trebuie să-ți educi *qi*. Trebuie să-l acumulezi și să asiguri un flux și o depozitare constantă de *qi* vital. Îl vei simți umplându-ți trupul. Vei inspira întregul univers. După aceea, trebuie să-l direcționezi. *Qi* este esența universală care poate fortifica și tămădui orice parte a corpului. Pozițiile o direcționează astfel încât nici o părticică din trup nu este lipsită de *qi*. În al treilea rând, trebuie să-ți deschizi toate meridianele. Universul curge nestăvilit, iar energia unui individ trebuie să facă la fel. Inițial, canalele energetice ale oamenilor erau complet deschise, iar ei puteau zbura și dețineau puteri uluitoare și conștințe vaste despre psihic. Și-au întrebuințat, însă, în mod greșit aptitudinile, iar drept pedeapsă pentru răutatea umană, zeii au aplicat trei zăvoare fiecărei persoane. Acestea sunt situate pe meridianul spinării – la coccis, între omoplați și la baza craniului –, limitând curgerea lui *qi* și blocându-ne potențialul. Folosind *qigong*, trebuie să sfarmi aceste zăvoare, înainte ca în corpul tău să se deschidă căile. Numai atunci vei putea struni și direcționa suficientă energie ca să poți pătrunde în tărâmul spiritual.

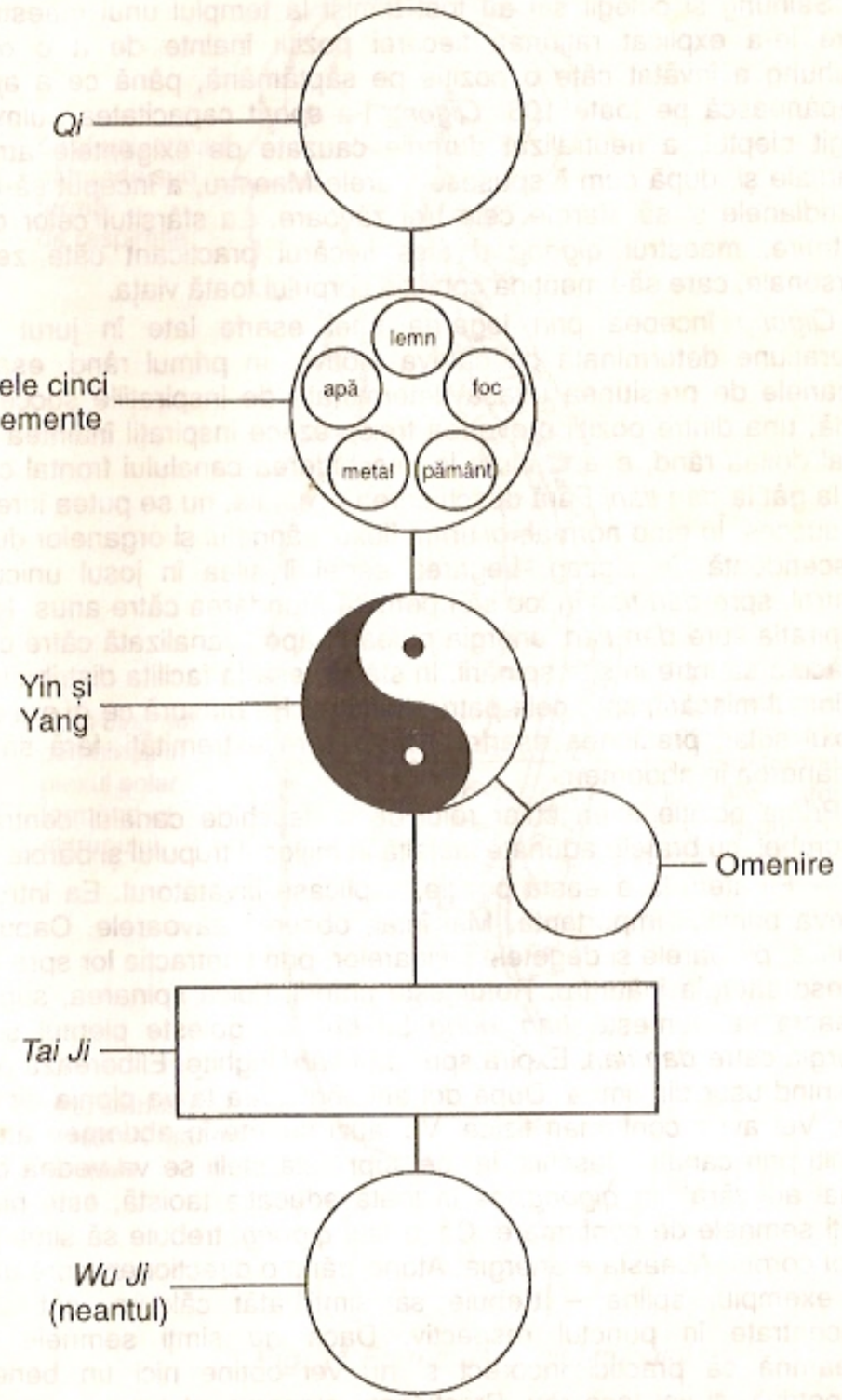

Fig. 10 *Transformarea qi-ului în Wu Ji*

Saihung și colegii săi au fost trimiși la templul unui maestru *qigong*, care le-a explicat rațiunea fiecărei poziții înainte de a o demonstra. Saihung a învățat câte o poziție pe săptămână, până ce a ajuns să le stăpânească pe toate 108. *Qigong* i-a sporit capacitatea pulmonară, i-a lărgit pieptul, a neutralizat durerile cauzate de exigentele atrenamente marțiale și, după cum îi spusese Marele Maestru, a început să-i deschidă meridianele și să sfarme cele trei zăvoare. La sfârșitul celor doi ani de instruire, maestrul *qigong* a ales fiecărui practicant câte zece poziții personale, care să-i mențină condiția corpului toată viața.

Qigong începea prin legarea unei eșarfe late în jurul mijlocului, operațiune determinată de câteva motive. În primul rând, eșarfe apăra organele de presiunea uriașă determinată de inspirațiile succesive – de pildă, una dintre poziții prevedea treisprezece inspirații înaintea expirației. În al doilea rând, eșarfa ajuta la deschiderea canalului frontal ce mergea de la gât la *dan tian*. Fără deschiderea acestuia, nu se putea înregistra nici un succes. În mod normal, *qi* urma fluxul sângelui și organelor după o cale descendentă, în zigzag. Legarea eșrfei îl silea în josul unicului canal central, spre *dan tian* în loc să-i permită afundarea către anus. Numai prin respirația spre *dan tian*, energia putea fi, apoi, canalizată către osul sacral și făcută să intre în șira spinării. În sfârșit, eșarfa facilita distribuirea *qi*-ului, în timpul mișcării, spre cele patru membre. Pe măsură ce *qi* era generat în plexul solar, presiunea eșarfei îl forța spre extremități, fără să-i permită rămânerea în abdomen.

Prima poziție avea chiar rolul de a deschide canalul central, poziția porumbel, cu brațele adunate laolaltă în mijlocul trupului și bărbia în piept.

— Fii atent la această poziție, explicase învățătorul. Ea întruchipează câteva principii importante. Mai întâi, observă zăvoarele. Capul, pieptul, mâinile, picioarele și degetele picioarelor, prin contracția lor spre interior, îți opresc energia înăuntru. Rotunjește umerii, ridică spinarea, suge pieptul. Aceasta se numește *han xiong ba bei;* ea golește pieptul și coboară energia către *dan tian*. Expiră spre *dan tian!* Înghite! Eliberează presiunea, plesnind ușor din limbă. După doi ani, înghițirea ta va plonja direct în *dan tian*. Vei avea confirmări fizice. Vei auzi sunete în abdomen atunci când înghiți prin canalul deschis, iar pe suprafața pielii se va vedea o linie, un canal adevărat. În *qigong*, ca în toată educația taoistă, este necesar să cauți semnele de confirmare. Când faci *qigong*, trebuie să simți o căldură în tot corpul. Aceasta e energia. Atunci când o direcționezi spre un organ – de exemplu, splina – trebuie să simți atât căldura, cât și vibrația concentrate în punctul respectiv. Dacă nu simți semnele cuvenite, înseamnă că practici incorect și nu vei obține nici un beneficiu, ba dimpotrivă, îți vei face rău. Practicanții *qigong* sunt extrem de preocupați

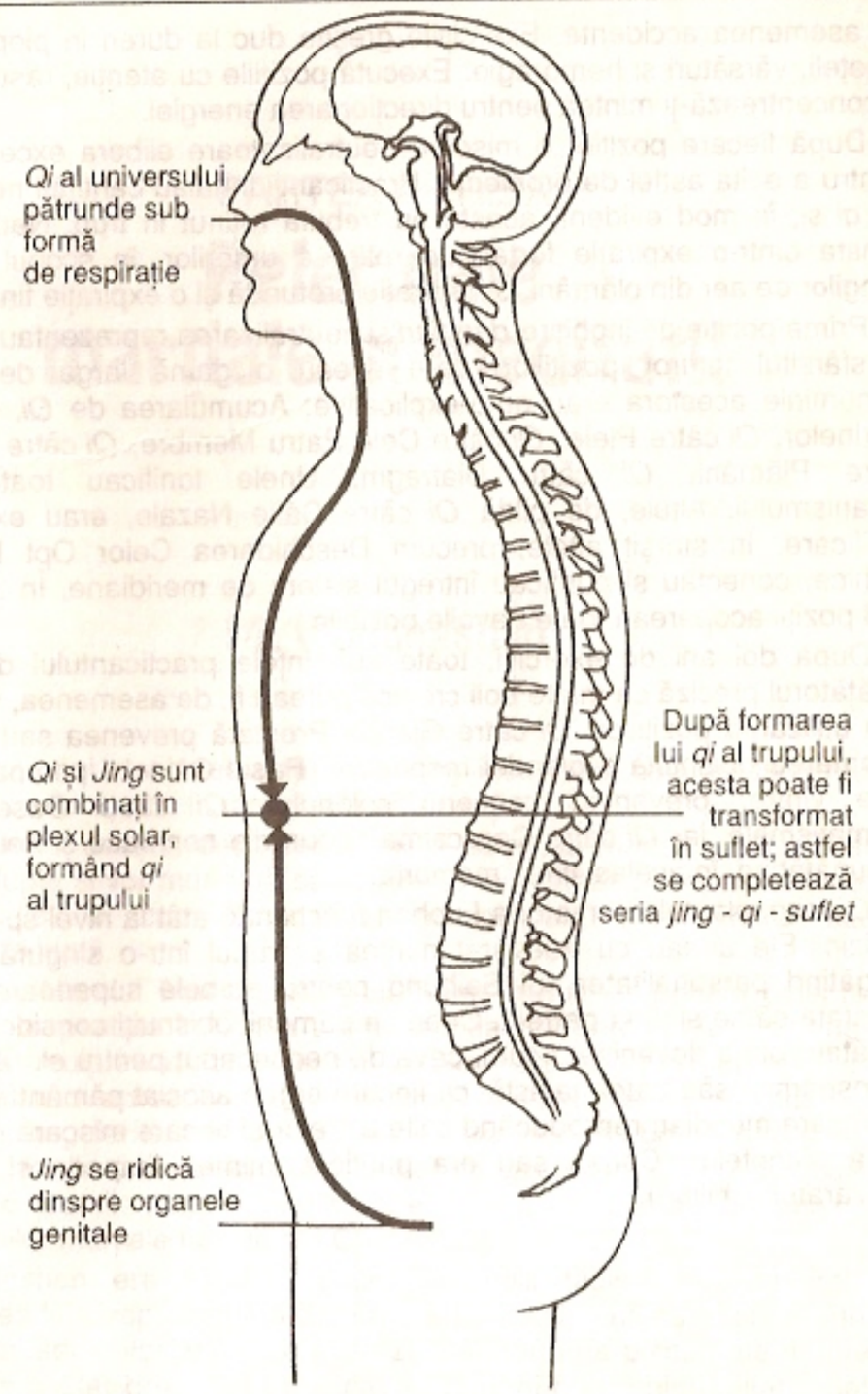

Fig. 11 *Formarea qi-ului trupului*

de asemenea accidente. Exercițiile greșite duc la dureri în piept, greață, amețeli, vărsături și hemoragie. Execută pozițiile cu atenție, răsuflă adânc și concentrează-ți mintea pentru direcționarea energiei.

După fiecare poziție, o mișcare neutralizatoare elibera excesul de *qi*, pentru a evita astfel de probleme. Practicanții inhalau cantități neobișnuite de *qi* și, în mod evident, acesta nu trebuia reținut în trup. Neutralizarea consta dintr-o expirație forțată, o rotire a umerilor, în scopul dizlocării pungilor de aer din plămâni, o inspirație profundă și o expirație finală.

Prima poziție de înghițire *dan tian* și neutralizarea reprezentau începutul și sfârșitul tuturor pozițiilor, care aveau o gamă largă de scopuri. Denumirile acestora erau auto-explicative: Acumularea de *Qi*, Expirarea Toxinelor, *Qi* către Piele, *Qi* către Cele Patru Membre, *Qi* către Inimă, *Qi* către Plămâni, *Qi* către Diafragm. Unele tonificau toate părțile organismului. Altele, de pildă *Qi* către Căile Nazale, erau exerciții de purificare. În sfârșit altele, precum Deschiderea Celor Opt Meridiane Psihice, conectau și purificau întregul sistem de meridiane. În total, cele 108 poziții acopereau toate nevoile posibile.

După doi ani de exerciții, toate suferințele practicantului dispăreau. Învățătorul preciză că multe boli cronice puteau fi, de asemenea, vindecate prin utilizarea pozițiilor. *Qi* către Glanda Prostată prevenea sau ameliora inflamarea obișnuită a glandei respective. Pasul Câinelui pompa sângele spre vintre, prevenind cancerul colonului. *Qi* către Oase atenua reumatismele, iar *Qi* către Cap calma tulburările nervoase și neurastenia, îmbunătățind, în același timp, memoria.

Qigong, plantele și metoda Luohan funcționau atât la nivel spiritual, cât și fizic. Ele uneau cu adevărat mintea și trupul într-o singură entitate, pregătind personalitatea lui Saihung pentru etapele superioare. Băiatul constata că se simțea perfect. Ceea ce oamenii obișnuiți considerau drept sănătate bună devenise, acum, ceva de neconceput pentru el. Acum știa ce înseamnă sănătatea taoistă, cu fiecare organ asociat pământului însuși, cu fiecare meridian reproducând căile astrelor și fiecare mișcare urmând-o pe a planetelor. Corpul său era purificat, mintea limpede și atinsese adevăratul echilibru.

PARTEA A TREIA

Pelerinaje marțiale și meditații

14. Wudangshan

Din primii ani ai adolescenței, Saihung începu să călătorească foarte mult pentru a învăța de la maeștrii în arte marțiale.

— Oamenii aceștia dețin ceva unic, îi spusese maestrul său. Ei sunt experți în luptă și vor muri fără ca cineva să le egaleze priceperea. Trebuie să studiezi cu ei acum. Boxul îți va îmbogăți atât spiritualitatea, cât și abilitatea de luptă.

Influența Marelui Maestru și a lui Guan Jiuyin, personaje celebre și extrem de respectate în lumea artelor marțiale, îi permise lui Saihung să studieze cu mulți învățători renumiți. Artele marțiale îl pasionau teribil pe băiat, devenind aproape mai importante decât taoismul, și începu să participe cu regularitate la turnee locale. Învățătorii de box îl îndrumau cu strictețe și, în afara orelor comune cu ceilalți băieți, lua și lecții particulare. Unul dintre locurile importante în care a călătorit a fost Wudangshan, centrul artelor marțiale taoiste din China.

Wudangshan era muntele sacru al școlii taoiste Steaua Polară; specialitatea lui o reprezenta alchimia internă combinată cu artele marțiale. De-a lungul secolelor, din cele șaptezeci și două de piscuri ale muntelui se ridicaseră atât boxeri celebri, cât și oameni cu o spiritualitate înaltă, dintre care Zhang Sanfeng, creatorul lui Taijiquan în veacul al paisprezecelea, și Bai Mei, răzbunătorul din Shaolin. Stilurile Wudang

erau cele mai eficiente și Saihung învață de la patru maeștri principali.

Aceștia nu erau preoți, ci luptători care se stabiliseră în Wudangshan. Căutând mântuirea spirituală, ei veniseră în munți pentru a învăța taoismul drept penitență pentru uciderile din lumea marțială. În schimbul milei preoților taoiști, maeștrii Fier Luohan, Cocorul, Maimuța și Șarpele predau elevilor arta lor.

Maestrul Fier Luohan se apropia de cincizeci de ani și era un boxer desăvârșit. Practicant al tradiției Shaolin, avea niște mușchi enormi și o fire idealistă. Dorind extrem de mult să se identifice cu imaginea ideală a unui cavaler, el era un model de curtoazie și sărea întotdeauna în apărarea celor slabi. Mulți maeștri în arte marțiale îl priviseră cu superioritate, ei înșiși fiind interesați de exersarea modurilor de a ucide și câtuși de puțin de idealiști, sentimentali ori miloși. Fier Luohan își menținuse, însă, principiile și căuta să predea elevilor săi nu doar metoda lui de box, ci și aspirațiile eroice.

Metoda lui Fier Luohan – constând din câteva stiluri: Familia Tam, Pumnul Lung, Pumnul Sârmă de Fier și Pumnul Luohan Optsprezece – punea accent pe forța musculară. Maestrul susținea că întregul corp trebuie să fie dur și rezistent precum fierul, iar partea cea mai delicată a antrenamentului o reprezentau antebrațele. Dacă antebrațele, sau „podurile mâinilor", nu erau puternice, blocajele nu aveau eficiență, prizele erau slabe, iar loviturilor le lipsea forța. Antrenamentele antebrațelor erau chinuitoare. Ținând brațele rigide pe lângă trup, Saihung se întindea pe două scaune, astfel încât să se sprijine numai pe călcâie și ceafă, în timp ce de încheieturile mâinilor i se atârnau săculeți de nisip tot mai grei. După aceea trebuia să efectueze serii întregi de exerciții, incluzând salturi, întinderi, țâșniri, blocaje fulgerătoare și lovituri de forță. Doar prin aceste istovitoare antrenamente zilnice, maestrul Fier Luohan simțea că elevii pot dobândi gradul cuvenit de tărie.

Maestrul Cocor era un bărbat uscățiv, trecut de cincizeci de ani. Chipul său prelung, cu bărbia ascuțită, avea doi ochi cercetători, cu irisurile atât de mari încât albul pupilelor aproape că nu se mai zărea. Părul negru și rar îl purta împletit într-o coadă. Brațele îi păreau niște tulpini de trestii și pășea aidoma unui cocor, cu un țopăit sincopat, în pași lungi, cu vârfurile picioarelor îndreptate spre exterior.

Stilul Cocorul Alb se folosea în mod intens de *qi* și de poziții. Esențiale erau echilibrul și circulația energiei. Spre deosebire de accentul pus de maestrul Fier Luohan pe puterea musculară, maestrul Cocor le solicita elevilor să-și umple membrele cu *qi*, în vederea obținerii aceluiași efect. Făcând astfel, susținea el, pozițiile deveneau suficiente pentru câștigarea unei lupte.

Maestrul demonstra el însuși teoria în ședințe de box interminabile. Încrezător în instruirea căpătată în stilul Luohan, Saihung nu stătuse pe gânduri în a-l ataca pe maestru dar, spre nemulțumirea sa, nu izbuti niciodată să-l atingă. Acesta nu-l bloca, ci doar se eschiva într-o serie de minunate poziții de pasăre. Uneori, aducea cu un cocor în zbor, iar alteori îl evita pe băiat adoptând poziții într-un singur picior.

— Cocorul este o pasăre, îl dăscăli el pe Saihung. Păsările sunt mândre și trufașe. Ele iau poze teatrale. Fac paradă. Aceasta este caracteristica metodei. Adversarul atacă, însă pe tine te interesează doar menținerea profilului optim. Lasă-l să atace. Tu nu trebuie decât să ocupi poziția cuvenită. Dacă brațele lui se prind în „aripa" ta, ori dacă „ciocul" tău îl lovește, asta derivă în mod natural din poziția pe care o ai, nu în urma unui efort premeditat.

Scurt timp după aceea, maestrul Cocor își demonstră și atacurile devastatoare. El prefera Pumnul Cocorului, o poziție a mâinii cu degetele aduse laolaltă sub forma unui cioc. Toată forța era direcționată asupra unei porțiuni mici, mărind impactul. Atacurile veneau sub unghiuri neașteptate, într-o rafală de croșee surprinzătoare și lovituri în zigzag. Maestrul putea schimba brusc direcțiile și reușea, întotdeauna, să străpungă apărările lui Saihung, ciocănindu-i ochii, urechile, gâtul ori punctele de acupunctură.

Maestrul Maimuță era un clovn. Rareori serios, el râdea și flecărea întruna. Locuia într-o colibă cu pereții din lut, situată într-un crâng mititel împestrițat de razele soarelui, și semăna într-adevăr cu o maimuță singuratică. Avea picioare scurte și butucănoase, brațe grotesc de lungi, care se bălăbăneau, și o față rotundă, plăcută, ce părea mai mare decât în realitate datorită părului tuns scurt. Îi plăcea să glumească cu elevii săi și executa zeci de salturi și imitații ca să-i distreze.

Stilul Maimuță utiliza acrobația, *qingong*-ul, relaxarea trupului, concentrarea minții și forța exterioară. Flexibilitatea era precumpănitoare, iar maestrul considera că relaxarea juca un rol decisiv nu numai pentru stările fizice și mintale necesare boxului, ci și pentru spiritualitate. Explicațiile lui porneau întotdeauna de la exemplul maimuțelor.

— Uitați-vă la voi, copii taoiști, chicotea el. Într-o bună zi veți deveni preoți, după o lungă viață de meditații. Maimuțele v-au luat-o înainte. Ele cunosc, deja, meditația. Dacă cercetați în liniște o pădure, puteți descoperi o maimuță ce stă lângă un pârâu și nu face nimic – pur și simplu privește apa. Nu se clintește, nu face nici cel mai mic gest. Stă locului. Este complet nemișcată. Gândiți-vă: ea n-a avut nevoie de un taoist s-o învețe. Sau, ridicând ochii, puteți zări o maimuță cocoțată în vârful unui copac înalt, cufundată în sine. Poate să fie și la treizeci de metri înălțime, dar nu va cădea, întrucât concentrarea ei este perfectă, îndreptată asupra unui

singur punct. Și acum, uitați-vă la voi! Păi voi nici măcar în picioare nu puteți sta ca lumea! Maimuța își folosește mintea, în timp ce este total relaxată. Ea nu se teme, deoarece știe că inteligența ei îi conferă superioritate. Maimuța cunoaște strategia, înțelegând, în mod instinctiv, cugetarea: „Mă mișc după ce s-a mișcat adversarul meu, dar ajung înaintea lui". Atacați o maimuță. Se va rostogoli, îndepărtându-se, și va adopta o poziție de așteptare. Va rămâne acolo ore, sau zile, până la următoarea voastră mișcare. N-o puteți surprinde. În clipa în care v-ați clintit, va răspunde mai rapid decât vă puteți închipui.

În stilul Maimuță, loviturile erau originale și variate, incluzând lovituri cu încheieturile degetelor, ciupituri aidoma unor mușcături, pălmuiri, degete arcuite care apucau ochi, nasuri sau buze, ori viclenele „castane" în cap. Saihung învață, de asemenea, și neobișnuitele poziții Maimuță, cu picioarele crăcănate, mergând țopăit și aparent dezechilibrat pentru că, așa cum spunea învățătorul său:

— Maimuța nu poate sta verticală, de aceea se mișcă mereu. Trebuie să folosești mobilitatea aceasta în lupta ta.

Boxul cu maestrul Maimuță era simultan amuzant și înspăimântător. La începutul fiecărei confruntări, el țopăia de jur împrejur, permițându-i, în derâdere, lui Saihung să-l lovească. Bărbatul deținea capacitatea aparte de a suporta loviturile primite oriunde, chiar și în capul de forma unui ceainic. Saihung lovea cu disperare și, în tot acest timp, maestrul sălta, ridiculizându-l. Însă, atunci când decidea să contraatace, băiatul era cuprins de o adevărată teroare și, în mod invariabil, dădea bir cu fugiții. Învățătorul îl urma fără milă, aruncându-se asupra lui prin salturi de maimuță și demonstrându-i lui Saihung că el nu era insensibil la dureri.

Al patrulea învățător din Wudangshan a fost maestrul Șarpe, un individ rece și răutăcios, care nu dorea respect sau căldură din partea oamenilor. El voia, doar, să fie temut, iar ceilalți maeștri îl ocoleau. Un bărbat înalt, masiv, dar plat, aidoma unei lespezi funerare, păstrându-se mereu în umbră, privind neprietenos cu o intensitate de reptilă și consumând numai hrană rece, maestrul Șarpe constituia o prezență înfricoșătoare. El se antrena într-o forță yin diferită de yin-ul metafizic al Nemuritorului Liliac. Yin-ul său era beznă, umezeală și iad. Intra în legătură cu infernul, fără să-i pese de propriul suflet. Totul trecea pe planul doi în fața puterii. Din străfundurile reci, el își trăgea o iscusință nimicitoare și o siguranță nemiloasă ce-l duceau la o superioritate totală în box.

Dintre toți învățătorii, Saihung se temea cu adevărat doar de el. Maestrul Șarpe era brutal în timpul luptelor, iar în puținele ocazii când își întrerupea tăcerea mormântală, o făcea numai pentru a adresa o remarcă scurtă, tăioasă. În aparență își corija elevii, dar, de fapt, insista întotdeauna

asupra punctului cel mai slab din personalitatea acestora. Atât el, cât și metoda lui erau de o cruzime răutăcioasă.

Principala lovitură Șarpe se executa cu vârful degetelor, ținând palma deschisă. Fier Luohan izbea, Cocorul ciocănea, Maimuța lovea cu laba, dar Șarpele străpungea. Maestrul Șarpe își dovedise tehnica fără un cuvânt, ducând clasa lui Saihung la o măcelărie și străpungând, în mod repetat, cu mâinile goale, carcasa unei vaci.

— Pentru a deține o forță de străpungere, le explică el, trebuie să aveți energie internă, care este la fel de mlădioasă ca și firul de iarbă. Firul de iarbă se pleacă în fața vântului. Nici chiar un uragan nu izbutește să-l dezrădăcineze. Este moale, totuși vă poate tăia pielea. Voi trebuie să căutați energia flexibilă. Indiferent cu ce v-ar lovi adversarul, cedați-i, lunecați, lăsați-l să atace. Absorbiți-i energia până când mișcarea de lovire a ajuns în punctul extrem de extensie și, în clipa aceea, când este cel mai slab, șfichiuiți-l fără milă.

Ochii săi scânteiau, invitându-l pe Saihung să atace. Se eschivă cu o flexibilitate ce te făcea să crezi că avea trupul lipsit de oase. Saihung încercă diferite prize, însă brațele maestrului păreau de cauciuc. Apoi, maestrul Șarpe contraatacă cu o plăcere sadică, încolăcind brațele în jurul capului băiatului și continuând printr-o ploaie de lovituri ce lăsară vânătăi de dimensiunile unor burice de degete, pe tot corpul acestuia.

— Apărarea ta e prea vulnerabilă, anunță batjocoritor maestrul Șarpe și, observându-l pe Saihung frecându-și locurile dureroase, continuă: Dacă nu te-aș lovi, n-ai ține minte. În felul acesta, trupul tău simte durerea și nu vei uita niciodată să-ți aperi punctele vulnerabile.

Strategia fundamentală a metodei Șarpe era atacul punctelor vitale. Loviturile în acele locuri puteau schilodi, puteau afecta organele interne, ba, chiar, puteau ucide. Timp de o sută de zile, Saihung se antrenă zilnic, făcând flotări doar în vârful degetelor și lovind de sute de ori, într-un sac greu de nisip. Maestrul Șarpe insista că efectul corect putea fi obținut doar dacă degetele intrau la o adâncime de doi centimetri în trupul adversarului.

— Șarpele ucide în mai multe feluri, spunea maestrul. Mușcă, sugrumă și lovește puncte vitale. El prinde un animal în inelele sale și, în timp ce acesta se zbate, coada șarpelui lovește punctele vitale. Arta noastră s-a dezvoltat din studierea lui. Lovitura nu este numai fizică, ci și internă. Mintea comandă energia spre vârfurile degetelor în clipa când ele ating ținta. Precizia este perfectă.

Îl atinse pe Saihung scurt și băiatul începu să horcăie disperat, străduindu-se să respire. Maestrul lăsă restul clasei să-l privească zbătându-se câteva minute, după care anulă efectul loviturii, masându-l și bătându-l pe spate.

— Aceasta e metoda mea, concluzionă el. Este pusă în slujba dominării complete.

În mod evident, maestrul Șarpe era un psihopat, totuși taoiștii îl găzduiau în Wudangshan, astfel încât să-l poată ține sub supraveghere și, în același timp, pentru ca arta lui să fie transmisă elevilor. Marele Maestru îi accentua, permanent, lui Saihung acest aspect referitor la instruirea căpătată: este înțelept să înveți și să absorbi arta unui maestru, dar este prostesc să-i imiți întreaga personalitate. Saihung se străduia să acumuleze tot ceea ce-i putea oferi Wudangshan, menținându-și, în același timp, filozofia taoistă personală.

Deosebita iscusință în artele marțiale pe care o dobândi, asociată temperamentului său năvalnic, îl făcea pe băiat agresiv, însă învățătorii taoiști, veșnic atenți, îi reaminteau întruna să rămână modest. La sfârșitul verii, clasa lui părăsi Wudangshan și porni înapoi spre Huashan. Pe drum, poposiră într-o ceainărie. Preotul ce-i însoțea rezumă următorul punct de vedere taoist:

— Învățarea artelor marțiale determină încrederea în sine, nu aroganța. Încrederea în sine trebuie să vă transforme în persoanele cele mai blânde și modeste de pe Pământ. Dacă stăpâniți perfect tehnicile, nimic din ceea ce ar face altcineva nu vă poate afecta. Nu puteți fi enervați de nimeni, deoarece știți că nimeni nu vă poate face rău. Știți că puteți lupta, dar nu vă exercitați această iscusință. Nu vă implicați în violență. Însă nu boxerii sunt cei periculoși, ci, mai degrabă, oamenii cu caracter slab. Nesiguri, ei caută în permanență să-și dovedească „puterea". Slăbiciunile și ignoranța lor îi fac aroganți.

— Hei, ia priviți-i pe puștii ăștia taoiști! strigă un bărbat din ceainărie.

— Adolescenți care habar n-au ce-nseamnă o femeie! hohoti tovarășul său.

Saihung se simți, imediat, clocotind de furie. Preotul privi către cei doi bărbați și zâmbi călduros.

— A evita o confruntare vă conferă superioritate, continuă el spre elevii săi. N-ați învățat artele marțiale pentru a ucide, pentru a câștiga glorie și nici ca să premăriți religia. Dimpotrivă, scopul a fost de autodisciplinare și autoapărare.

— Adică toți sunt virgini? răcni primul necunoscut.

— Așa cred, replică celălalt, la fel de sonor. Ba chiar s-ar putea nici să n-aibă oușoare! Hei! Hei, puștilor, voi aveți oușoare?

— Chiar dac-ar avea, fac prinsoare că-s mai mici decât sâmburele ăsta de piersică!

— Crezi c-au văzut vreodată o femeie? Știu cum arată femeile?

— Ha! Probabil că nici n-ar ști ce să facă c-o femeie!

Saihung era pregătit să țâșnească precum fulgerul. Mușchii lui se încordaseră pentru luptă. Se uită spre preot, așteptând un semn, dar acesta se întoarse fără grabă și-i privi cu blândețe pe bărbații care hohoteau.

Fixați de privirea pătrunzătoare, deși neagresivă, indivizii amuțiră treptat, stânjeniți. După ce se scurseră câteva minute de tăcere, preotul le făcu semn elevilor să se ridice.

— Întâlnirea unor oameni ce-și demonstrează ignoranța nu constituie o invitație la luptă. Deoarece voi vă cunoașteți capacitățile, puteți înțelege starea lor. În loc să-i detestați, ar trebui să simțiți milă pentru ei.

15. Yang Chengfu și Taijiquan

Purtând asupra lui recomandări din partea maestrului său și a bunicului său, Saihung călătorea, frecvent, prin provincii, studiind cu boxeri renumiți, precum Sun Lutang și Bao Tianyi, exponenți ai stilului Xingyi, Fu Zhensong și Zhang Zhaodong, practicanți de Bagua, și Yang Chengfu, expert în Taiji. Marele Maestru dorea ca băiatul să capete o bază solidă în aceste arte marțiale interne care, spre deosebire de artele externe, musculare, puneau accent pe întrebuințarea energiei interne, în luptă, și pe folosirea integrală a *qigong*-ului și a meditației, în antrenamente. Xingyi, Bagua și Taiji erau arte marțiale unice, cunoscute sub denumirea de „meditații mișcătoare". Dintre ele, Taijiquan reprezenta forma cea mai înaltă, iar principalul ei exponent, Yang Chengfu, avea o școală proprie în Beijing.

Saihung îl cunoscuse în copilărie, fiindcă maestrul Yang vizita Huashan în fiecare vară. Băiatul îi spunea „unchiul Yang", iar maestrul Taiji îl poreclise, afectuos, „Maimuțica". Acum, Maimuțica devenise un adolescent, care i se adresa blândului unchi cu termenul respectuos de „Maestru".

Yang Chengfu îl primi cu căldură pe Saihung. Era un bărbat uriaș, înalt de peste un metru optzeci. Țeasta sa rasă semăna cu un glonț, iar chipul compact și fruntea masivă păreau insensibile la răni. Saihung știa că personalitatea „unchiului" său avea două fețe. De una dintre ele auzise, însă, deocamdată, n-o văzuse: Yang Chengfu deținea reputația unui luptător nemilos și nimicitor. Cealaltă înfățișare era rafinată și erudită, blândă, cu glas blajin, purtând ochelari și aducând cu un șoarece de bibliotecă. Această față, deja cunoscută lui Saihung, fu cea care îl întâmpină.

Maestrul Yang locuia într-o reședință imensă ce slujea atât ca locuință pentru familia lui, cât și ca internat pentru acei ucenici care se devotau cu totul studierii stilului Taijiquan. Pentru o perioadă, Saihung deveni unul dintre elevi. Fiind nepotul unui faimos maestru în arte marțiale și fiind discipol din Huashan, el fu acceptat în rândurile acestui grup select.

În următoarele săptămâni, atât discipolii seniori, cât și Yang Chengfu îl introduseră pe Saihung în cunoașterea lui Taijiquan, un sistem complet de exerciții fizice terapeutice, meditații și arte marțiale. În conformitate cu denumirea sa, care însemna „Pumnul Culmii Supreme", Taiji utiliza o largă varietate de practici. Pe lângă neobișnuitele mișcări lente, Taiji deținea propria suită de *qigong*, meditații în picioare sau așezat, rigla Taiji (o bucată de lemn cu măciulii la cele două capete, sfredelită de un canal interior, care se ținea între palme în scopul dirijării energiei interne de la o mână la cealaltă), precum și sferele Taiji (o bilă din piatră cu diametrul de un metru, care era rostogolită de piciorul practicantului, și alta mai mică ce întărea palmele și degetele, prin deplasarea ei pe o masă concavă). Toate aceste tehnici sporeau și antrenau energia internă până ce practicantul își putea deschide meridianele și centrele psihice.

Prin intermediul elementelor respective, metoda Taiji devenea o meditație mișcătoare ce acționa orbita microcosmică, ce înconjura trunchiul pe verticală, și orbita macrocosmică, un circuit prin cele patru membre. Călătorind prin circuitele amintite, energia internă se revărsa în meridianele de legătură, furniza putere centrilor psihici și concentra energia umană potențială în forțe acționând precum fluxul și refluxul. Ca element tămăduitor, curgerea energiei sporea circulația, calma mintea, destindea mușchii și vindeca problemele legate de nervi, organe și schelet. Ca forță de luptă, întrebuințarea ei permitea înfrângerea adversarului cu ajutorul energiei interne, nu al forței musculare. Atunci când un maestru Taiji atingea un inamic, energia lui internă pătrundea în trupul acestuia, distrugându-i țesuturile într-o măsură mai mare decât ar fi făcut-o o lovitură fizică.

Totuși, natura revoluționară a sistemului Taiji, ca tehnică de luptă, depășea cu mult aceste aspecte. Taiji recomanda relaxarea și seninătatea, spre deosebire de principiile de tărie și lovituri dure ale altor stiluri. În timpul unei lupte, practicantul Taiji rămânea destins și calm, nu numai pentru sporirea reflexelor ori limpezirea gândirii, ci și ca să-i îngăduie energiei sale interne să curgă, nestânjenită de încordarea mușchilor. Tot relaxarea îi permitea luptătorului să-și atingă adversarul cu suficientă sensibilitate, astfel încât să poată detecta forța și direcția următoarelor atacuri. La rândul ei, moliciunea propriului trup nu prilejuia descifrarea mișcărilor sale următoare. Aceasta reprezenta esența șireteniei în artele marțiale.

Astfel de tehnici sofisticate erau învățate atât prin apăsarea Mâinilor Taiji, un exercițiu în care elevii foloseau mișcări circulare ale palmelor ce atingeau partenerul, pentru a detecta atacul acestuia și a-l dezechilibra, cât și printr-o combinație complexă de stiluri de luptă, practicate sub forma unor rutine de antrenament separate. În privința luptelor, ca și în

tămăduire, Taiji reprezenta, cu adevărat, Culmea Supremă și Yang Chengfu trebuia să fie permanent pregătit s-o dovedească.

Saihung avu ocazia să vadă nu doar tehnicile Taiji, ci și celebra față crudă a unchiului Yang. Într-o seară, întreaga familie Yang, împreună cu elevii, ieși să cineze. Când părăsiră localul, Yang Chengfu, aflat în față, strigă brusc:

— Rămâneți pe loc!

Doi bărbați aruncaseră peste el un „coș de prins porci", un cilindru strâmt, împletit grosolan din trestii, care-i întemnița corpul și brațele. Maestrul Yang se zbătu puțin, până ce unul dintre bărbați îl lovi cu piciorul și coșul se rostogoli în jos pe panta unei coline.

Cei doi atacatori, probabil căutând gloria de a-l fi învins pe celebrul Yang Chengfu, îl urmară cu săbiile scoase. La poalele colinei așteptau alți doi complici.

— Sunteți toți aici? întrebă Maestrul Yang când ajunse jos.

Drept răspuns, bărbații ridicară săbiile.

— Perfect, rosti maestrul. Inspiră adânc și își încordă brațele. Coșul se rupse numaidecât. Maestrul Yang se sculă în picioare. În lumina slabă a felinarelor străzii, se transformase, brusc, într-un războinic amenințător.

— Ați vrut să mă ucideți, mârâi el. Păcat că n-ați reușit. Uitați-vă în jur. Astăzi este ultima voastră zi pe Pământ.

Bărbații îl atacară cu sălbăticie. Fără grabă, metodic, Yang Chengfu evită săbiile și ucise doi dintre ei, printr-o singură lovitură deasupra inimii. Pe ceilalți doi îi omorî rapid, succesiv, frângându-le gâtul. Pentru el nu reprezenta mare lucru.

•

În lumea extrem de competitivă a artelor marțiale chinezești, nici o artă nu se putea autodenumi „Culmea Supremului" decât dacă era pregătită s-o dovedească. Fratele, tatăl, unchiul și bunicul lui Yang Chengfu fuseseră cu toții luptători celebri. Din punct de vedere istoric, Taijiquan își stabilise poziția învingând în toate provocările. Singurele concurente serioase erau Xingyiquan și Baguazhang. Cu vremea, Xingyi, Bagua și Taiji fuseseră integrate laolaltă, fiind cunoscute sub numele comun de „metoda internă". Dintre cele trei, Taiji era apreciată drept forma cea mai evoluată.

Pe când locuia în internatul maestrului Yang, Saihung observase un bărbat țintuit la pat. Era, oare, se interesase el printre colegi, un membru bolnav al școlii Taiji? În cele din urmă, aflase că necunoscutul era un maestru Xingyi care-l provocase pe Yang Chengfu, cu patru luni în urmă,

și pierduse. În timpul confruntării, maestrul Xingyi atacase cu violență, iar Yang Chengfu se mulțumise, inițial, să eschiveze. Totuși, nu după multă vreme, el se întrebase cât de serios dorea să-l rănească oponentul. Maestrul Xingyi folosea, de asemenea, metoda internă, de aceea țelul îi era greu de apreciat. Când mâna sa despică văzduhul spre tâmpla lui Yang Chengfu, acesta se feri, luă o vază și o ținu în locul unde îi fusese capul. Maestrul Xingyi nu se putu opri; mâna lui lovi vaza. Timp de câteva secunde nu se întâmplă nimic, apoi vasul, care rămăsese întreg, se crăpă brusc, dezintegrându-se în mâna maestrului Yang. Văzând că adversarul său folosea, într-adevăr, energia internă în scopul distrugerii, Yang Chengfu îl izbi o singură dată cu palma, azvârlindu-l prin ușă și făcând ca sângele să-i țâșnească prin ochi, nări și gură. Totuși, lovitura nu fusese mortală și Yang Chengfu îl oprise în școală, pentru a-l vindeca. Maestrul Xingyi nu-și revenise încă, dar toată lumea îl asigurase pe Saihung că nu era decât o chestiune de timp.

Saihung avea să se înapoieze de câteva ori la școala aceasta, pentru a studia Taiji, chiar și după moartea Maestrului Yang. Înainte, însă, de sfârșitul primei sale șederi acolo, văzu cum Fu Zhensong, maestrul Bagua, îl provocă pe Yang Chengfu.

La începutul înfruntării, Fu Zhensong, un luptător tânăr, scund și îndesat, descrise, permanent, cercuri în jurul lui Yang, în stilul Baguazhang Forma Dragonului. Yang Chengfu rămase în centrul cercului, într-o poziție meditativă și închise ochii. El acumula, în mod static, energie internă pentru luptă. Prin ocolurile lui, Fu Zhensong se încărca dinamic, în același scop.

Maestrul Bagua continuă astfel timp de aproape o jumătate de oră, fără să varieze ritmul. Maestrul Yang stătea nemișcat. Brusc, Fu Zhensong țâșni drept spre centru. Yang deschise, imediat, ochii și-și răsturnă adversarul. Urmându-i corpul aflat în cădere, el izbi cu pumnul și toată greutatea considerabilă a trupului său în dreptul inimii lui Fu Zhensong.

Acesta deținea, însă, o energie internă considerabilă, așa încât fu capabil să reziste impactului. Deși se recunoscu învins, se putu retrage pe propriile picioare.

În întrecerea aceasta dintre metodele interne, Saihung putuse asista la puterea meditației și la superioritatea dovedită a stilului Taijiquan. El văzu că Taiji constituia, într-adevăr, o formă deosebită de artă marțială și căută s-o încorporeze în stilul personal de box. Deprinderea perfectă a stilului Taijiquan necesita douăzeci și cinci de ani de instruire. Scurta sa ședere la școala maestrului Yang nu fusese decât o simplă introducere.

16. Provocarea Marelui Maestru

Chiar înainte de a împlini cincisprezece ani, Saihung era un luptător puternic. Când venerabilii săi maeștri marțiali îl înscriseseră în turnee locale, el câștigase destule lupte. În pelerinajele lui prin țară reprezenta o figură impresionantă, arătos, zvelt și musculos. Avea chipul lătăreț, cu pielea netedă și purta împletit părul pe care nu-l mai retezase de la venirea în Huashan. Era un tânăr mândru, impertinent și nesocotit în provocările sale. Odată, chemase la luptă doi profesori din școala numită a Călugărițelor și îi învinsese doar pentru că ascunsese foi de metal sub veșmintele sale voluminoase, lăudându-se față de cei doi oponenți păcăliți că aceea era „energia lui internă", care radia în exterior.

În altă călătorie, făcu o provocare și mai cutezătoare. Trecând printr-un sat, Saihung văzuse, în piață, o înștiințare care anunța sosirea Societății Cocorului Alb. Afișul cel mare proclama: „Cocorul Alb: Suntem primii sub cer" și „Atunci când suntem aici, nu există locul al doilea".

Băiatul scrisese prompt alături: „Când eu sunt aici, voi sunteți pe locul al doilea".

În ziua următoare, Societatea Cocorul Alb lăsase un bilet: „Dacă ești cutezător, vei fi mâine aici".

„Voi fi", replicase Saihung.

A doua zi îl așteptau cinci tineri, îmbrăcați în straie fanteziste din mătase. Saihung apăruse în veșmântul său grosolan, cenușiu, de taoist.

— Ce? Tu?! Păi ești doar un țânc! exclamase șeful tinerilor, care avea atunci douăzeci și opt de ani. Ești un prost lăudăros. În plus, văd că ești taoist. Nu pot lupta cu un călugăr.

— Nu sunt taoist, replicase Saihung. Sunt botanist pelerin și practicant de arte marțiale.

— Tu... un puști? Chiar și-n somn știu mai multe decât tine!

— Ha! Doar în visele tale știi mai multe decât mine!

— Ai grijă cum vorbești, piciule! răcnise șeful cel înalt.

Fig. 12 Saihung la vârsta de șaisprezece ani

— Câți mă vor ataca? făcuse Saihung nepăsător. Vă întreb doar ca să-i pot spune groparului la câți să se aștepte.

— Nu mai fi atât de arogant. E suficient să mă lupt eu cu tine. Spune-mi de unde ești, micuțule taoist, ca să știm unde să-ți trimitem stârvul puturos!

— Nu va fi nevoie. Luptă, dacă ești bărbat!

Boxerul Cocor se repezise. Saihung era nemișcat, adunând *qi*. În clipa în care adversarul ajunsese lângă el, Saihung se azvârlise la pământ, lovindu-l fulgerător cu piciorul sub pântec. Cu celălalt picior, prinsese glezna oponentului și-l răsturnase.

Imediat după aceea, sărise în picioare și se trântise cu toată greutatea pe abdomenul Cocorului, apoi îl răsucise și, desfăcându-i picioarele precum pe ale unei broaște, îi rupsese mușchii șoldului.

— Nu v-am spus? pufnise Saihung batjocoritor, îndepărtându-se. Se simțise pe deplin triumfător și încântat de superioritatea dibăciei sale.

*

Sosise timpul să se întoarcă în Huashan, totuși nu-l trăgea inima s-o facă. Plăcerile lumii îl fascinau. Se bucura din plin de bogăția și prestigiul familiei sale: straie minunate, interioare luxoase și mese copioase, cu pești de apă dulce, gâște și labe de urs. Își savura permanent victoriile și începuse să tânjească după gloria de luptător. Prin comparație, mesele frugale din Huashan, disciplina absolută și traiul de renunțări de acolo păreau de nesuportat. Era, însă, legat prin jurământ să se întoarcă. Suspinând, Saihung porni să suie muntele.

Marele Maestru îl chemă la el, de îndată ce revenise la templu.

— Crezi că ești destul de bun, așa-i?

Încrezător în sine, Saihung aprobă din cap.

— Nu-i adevărat. Ai fost norocos. Dacă vrei să fii cu adevărat bun, trebuie să meditezi. Sistemul tău intern trebuie să fie perfect. El este sursa puterii și trebuie să pătrunzi adânc în el, întrebuințându-te în mod complet pentru ca să te poți dezvolta.

— Am câștigat turnee și provocări.

— Ai putea fi și mai bun, dacă ai medita înaintea antrenamentelor. În felul acesta, ai elibera energii nebănuite.

— Cunosc, deja, artele marțiale interne. Pot lupta.

— Însă nu te afunzi îndeajuns în meditație și, la urma urmelor, spiritualitatea este mai importantă decât lupta.

— Poate că nu mă interesează. Lumea este foarte interesantă. În

pelerinajele mele am fost în Opera din Pekin, m-am alăturat unui circ și am învățat de la mulți boxeri. Dacă n-aș fi fost taoist pelerin, n-aș fi putut face nimic din toate astea. Membrii unui ordin sfânt nu pot învăța părțile cele mai violente ale artelor marțiale. Eu doresc să deprind absolut toate secretele tehnicilor, iar așa ceva nu voi putea niciodată aici, pe munte.

— Crezi că ești atât de iscusit? întrebă nepăsător Marele Maestru.

— Da, așa cred.

— Atunci, luptă-te cu mine. Dacă învingi, te voi prezenta mai multor maeștri. Vei fi liber să intri în lumea marțială din exterior. Însă dacă pierzi, te vei întoarce la studiu. De acord?

Saihung își privi maestrul. Stând pe o terasă de unde se zărea panorama lanțurilor muntoase, ei păreau singuri în vârful lumii. Băiatul se întrebă de ce oare urcase atâta cale doar pentru a vorbi cu pustnicul acesta, care dorește un trai atât de sobru și sărăcăcios. Viața se arăta cu mult mai pasionantă jos și, în ciuda anilor de antrenament, Marele Maestru nu se deosebea cu nimic de oricare alt moșneag. Saihung își cântări din ochi maestrul; știa că-l întrecea în greutate.

— De acord, încuviință el cu un surâs încrezător.

— Perfect. Luptă!

Saihung atacă imediat cu un vârtej de lovituri puternice și sigure, atât de rapide încât cei mai mulți oameni s-ar fi prăbușit, pur și simplu, datorită reflexelor prea lente. Marele Maestru se mulțumi să se retragă calm din fața adolescentului. Îl lăsă pe acesta să încerce toate tehnicile de box deprinse în multele sale înfruntări din turnee, totuși nici măcar o singură lovitură nu atinse veșmintele bătrânului.

Saihung se înfurie și, adunându-și toate puterile, se năpusti asupra lui. Marele Maestru execută cu grație un salt mortal peste capul băiatului. Saihung se întoarse și lovi, dar pe lângă chipul său șuieră un șfichi, iar după mai puțin de o clipă, un impact nimicitor îi răsuci capul într-o parte. Fusese mâneca Marelui Maestru.

Acesta preluase inițiativa și Saihung se retrase din fața brațelor rotitoare ale adversarului. Printre blocaje, Saihung îl putea zări pe Marele Maestru privindu-l feroce, în timp ce loviturile continuau să curgă. Nu după mult timp, brațele îi amorțiră de atâtea izbituri și coborî garda. Bătrânul îl plesni cu palma și Saihung zbură de-a curmezișul terasei.

Rămase ametit pe pardoseala din stâncă. Marele Maestru se apropie de el, surâzând cu blândețe. Ajutându-l să se ridice, îl lovi ușor cu palma pe umăr, îmbărbătător.

— Ai pierdut, îi spuse cu glas scăzut. Ai pierdut fiindcă nu ai suficientă

concentrare. Eu am învins, deoarece concentrarea mea este completă. Fără meditație, concentrarea este imposibilă.

Saihung se sculă și-și trase răsuflarea.

— Totuși aș prefera să fiu un taoist pelerin. Uită-te la tine! Este adevărat, ești un om sfânt. Dar ce ți-a adus asta? Ești lihnit de foame. Trăiești în chilii igrasioase pe piscul singuratic al unui munte. Ești un nimeni. Ai succes? Zeii te ascultă? Vei ajunge în ceruri? De fapt, de unde știi că există ceva acolo?

— Stăpânind această lume, poți vedea doar zeii și cerul, răspunse răbdător Marele Maestru. După aceea o să poți vedea următoarea lume.

— Recunosc că aș crede dacă aș vedea cerul, dar cum pot ajunge acolo? N-aș cădea din înalturi?

— Trupul tău în nici un caz n-ar ajunge, râse bătrânul. Sufletul tău călătorește în ceruri și se întoarce. Aceasta e calea.

— Sufletul? Poate el părăsi corpul?

— Oh, da. Însă trebuie să controlezi simțurile. Atunci când îți vei da seama că lumea asta nu e decât o iluzie, atunci îți vei putea controla simțurile, vei putea stăpâni lumea și călători mai departe.

— Lumea nu-i decât o iluzie?

— Exact. Nimic nu este real.

— Ce vrei să spui prin: „Nimic nu este real"? Bineînțeles că lumea asta e reală!

— Nu este. E o iluzie. Odată ce-ți vei stăpâni simțurile și Cele Cinci Elemente, o vei ști și tu.

— Nu te cred. Cum pot eu să știu ce înseamnă „stăpânirea simțurilor" și „stăpânirea lumii"?

Marele Maestru îl privi calm pe băiat.

— Asta, Saihung, înseamnă stăpânirea lumii.

Cu un gest dramatic, ațintì un deget asupra unui baton de mirodenii, aflat de cealaltă parte a terasei. Acesta se aprinse imediat și aroma lemnului de santal pluti către ei.

— Ca și asta, adăugă Marele Maestru.

Mâna lui se îndreptă, acum, în direcția unui ceainic masiv din aramă, ce se găsea la doi metri depărtare, pe o masă. Ceainicul se înălță în văzduh și pluti încetișor pe altă masă. Saihung amuți uluit.

— Stăpânește Cele Cinci Elemente și, atunci, vei putea vedea cealaltă lume. Dar pentru așa ceva, trebuie să studiezi. Gândește-te la asta. Ia o hotărâre. Sunt lucruri ce trebuie începute în tinerețe pentru a avea timp să ajungi, mai târziu, la succese. Un copac crește dintr-o

sămânță. Știu că-ți vine greu să crezi. Ești tânăr. Nu ai văzut, încă, fructele. De aceea ți le-am arătat. Totuși, nu întotdeauna poți cere dovezi temeinice înainte de a începe ceva. În unele lucruri trebuie să ai o credință oarbă. Zeii sunt suverani. Ei te vor anunța.

17. Al doilea și al treilea stâlp

— Meditația nu este, pur și simplu, ceva ce vine de la sine, în mod firesc, spuse Marele Maestru. Alte discipline o completează și ele trebuie, de asemenea, perfect stăpânite. Artele marțiale generează puterile deosebite și energia primară, însă, înainte de a fi gata pentru contemplație, mintea trebuie dezvoltată prin muzică, caligrafie, pictură și metafizică. Muzica reprezintă legătura directă între suflet și divin. Trupul poate fi asemuit unei tulpini de trestie, goală pe dinăuntru, pe care o umple muzica zeilor. Muzica te va relaxa, îți va calma nervii, îți va povesti despre alte lumi. Chiar și în mijlocul celor mai mari tulburări, ea îți poate aduce pace în inimă. Nimeni nu trăiește fără muzică. Trebuie să înveți să cânți, să simți nu numai sunetele, ci să le accepți și foloasele fizice. Cântatul la flaut, de pildă, antrenează mintea și *qi*-ul să acționeze simultan și stimulează meridianele din degete. Fie că o asculți ori o cânți, muzica îți rafinează sufletul. Ea constituie pacea, emoția, expresia și sunetul sacrului. Caligrafia este liniștitoare și unificatoare. Pensula reprezintă o prelungire a mâinii și deplasarea ei stimulează meridianele, pune în mișcare sistemul osos, alină nervii, destinde mintea și dezvoltă capacitatea de a recepta poezia. Copiind poezii, poți reflecta la nuanțe și subtilități neobservate la simpla lectură. Intențiile originale ale poeților și înțelepților sunt absorbite prin reproducerea exactă a trăsăturilor de condei. Adăugată privirii caligrafiei, copierea îți va spune ce înseamnă cărțile sacre. Actul caligrafierii în sine te face calm, blând, rațional și inteligent. Pictura are, de asemenea, un dublu scop: ea poate fi expresia strădaniei interioare a unui artist, dar, în același timp, poate reprezenta o metodă de absorbire direct în psihic a lumii exterioare. Ca formă de exprimare, arta este transpunerea practică a frumuseții. Ea provine din inimă, nu din minte, stimulează mila și bucuria și hrănește frumusețea sufletului interior. Frumusețea implică apreciere. Pictorul exprimă propria apreciere asupra frumuseții naturii, dar, concomitent, el absoarbe frumusețea naturală prin intermediul picturii. Ceea ce vede ochiul merge direct în suflet. Din acest punct de vedere, diagramele spirituale sunt, de asemenea, tablouri și te pot călăuzi spre

divin. Astfel, pictura afectează direct personalitatea.

Saihung urma cursuri de muzică, caligrafie și pictură, alături de o programă încărcată de filosofie, antropologie, arheologie, astronomie, meteorologie și literatură clasică. Materiile respective aveau scopul de a-i extinde sfera de cuprindere, disciplinându-l și rafinându-i personalitatea. În plus, Marele Maestru îl instruia în artele metafizice ale scrierii talismanelor, invocării spiritelor și prorocirilor. Alăturate stâlpului condiției sale fizice, artele și metafizica reprezentau stâlpii doi și trei; laolaltă, aceste trei domenii constituiau bazele meditației.

Prorocirile îl familiarizaseră pe Saihung cu cosmologia taoistă, oferindu-i o cale de a recepta cuvintele zeilor. Marele Maestru înțelegea șovăiala băiatului de a crede în ceva nevăzut și neauzit. Răspunsul taoist la acestă neîncredere îl constituia comunicarea directă cu spiritele și zeitățile, prin vizualizare și prorocire, în scopul dovedirii existenței acestora. *I Ching*, cartea sacră ce caracteriza principiul cosmologic universal drept o schimbare prin intermediul lui yin și yang și transmutațiilor lui *Ba Gua*, se baza pe șaizeci și patru de hexagrame ce întrupau toate stările cosmice. *I Ching* în sine era codificarea unui sistem de prorocire mult mai vechi, conceput de Fu Xi. Acest înțelept legendar, care trăise cu peste cinci mii de ani în urmă, reprezentase forțele polare ale lumii, yin și yang, fie printr-o linie întreruptă, fie printr-una continuă. Fiind în transă, el întrevăzuse carapacea unei broaște țestoase și, în acel moment, formulase *Ba Gua*, un aranjament octogonal al trigramelor ce redau cele opt combinații triple posibile de linii întrerupte și continue. Fiecare trigramă simboliza diferite forțe naturale: cerul, pământul, tunetul, apa, muntele, lemnul, focul și lacul. Pornind de la această premiză, prorocirile taoiste constituiau perceperea mișcării și circumstanței create de forțele naturale.

Ulterior, cele opt trigrame au fost combinate în toate modurile posibile, rezultând șaizeci și patru de hexagrame ce formau bazele cărții sacre *I Ching*. Acest lucru a fost realizat de regele Wan, în timpul întemnițării sale din veacul al doisprezecelea. El a denumit fiecare hexagramă, scriind și comentarii asupra lor. După moartea acestuia, fiul său, seniorul din Zhou, a adăugat comentarii fiecărui rând din hexagrame. Realizările celor doi au alcătuit structura internă a cărții sacre *I Ching* care, în decursul următoarelor secole, a fost sporită de numeroși cărturari, printre care și Confucius însuși.

Marele Maestru era prea înțelept ca să-l pună pe Saihung să studieze o asemenea carte sfântă, străveche și complexă. El dorea ca băiatul să înțeleagă în mod mai direct prorocirile și filozofia din *I Ching*, de aceea îl duse să vadă Oracolul Străvechi.

Așa cum mai făcuseră în anii anteriori, maestrul și elevul călătoriră

împreună în munții îndepărtați. Pe drum, Marele Maestru îi istorisi lui Saihung povestea Oracolului.

—Acum cinci sute de ani, taoiștii din Huashan au găsit un om aproape mort de epuizare. Nimeni nu știa de unde venise, iar bărbatul n-a dezvăluit nimic despre trecutul său și a tăgăduit orice legătură cu taoismul. Era prea slăbit ca să poată fi deplasat. L-au îngrijit până s-a restabilit, chiar acolo pe vârful muntelui. După ce s-a înzdrăvenit, a anunțat că va rămâne pe loc pentru „a-și practica arta". Nici chiar cei mai bătrâni taoiști nu știau despre ce artă putea fi vorba. Bărbatul s-a așezat la poalele unui chiparos înalt de pe marginea unei platforme stâncoase și nu s-a mai clintit niciodată. Taoiștii i-au adus fructe și apă, dar el a încetat complet să mai mănânce. Părul i-a crescut, s-a contopit cu arborele dinapoia sa și de acolo îi venea toată hrana.

„Niciodată nu-mi voi tăia părul, căci el este sângele vieții mele", a spus bărbatul. Într-o bună zi, însă, un tânăr discipol curios s-a furișat prin spatele lui și i-a retezat câteva șuvițe de păr. Bărbatul l-a încremenit pe intrus prin magie, totuși copacul s-a uscat, iar el a căzut greu bolnav. „Ai încercat să-mi iei viața", a spus Oracolul, „și de aceea ți-o voi lua eu pe a ta". L-a transformat pe tânăr într-un arbore și, de-a lungul veacurilor, părul său a continuat să crească până ce i-a străpuns trunchiul. Legenda spune că arborele-om se află și acum acolo, protejând Oracolul Străvechi. Oracolul a memorat întregul *I Ching* și poate obține hexagrama aplicabilă unei anumite situații intrând în transă și primind-o direct de la spiritul lui Fu Xi, autorul lui *Ba Gua*.

Saihung și maestrul său urcară încet pe o potecă năpădită de vegetație. Într-adevăr, în vârf exista o făptură omenească rezemată de un chiparos, în fața căreia cei doi se prosternară.

Băiatul înălță privirea spre bătrânul scofâlcit. Ochii îi erau închiși, pielea uscată, barba lungă și crescută în dezordine. Cineva îi așezase piei de leopard pe umeri și în poală, acoperindu-i veșmintele decolorate și zdrențuite. Era desculț, iar unghiile, atât de la mâini cât și de la picioare, erau lungi și înconvoiate. Fără să-și creadă ochilor, Saihung observă că, într-adevăr, părul alb și răvășit al Oracolului dispărea în tulpina copacului.

Oracolul Străvechi deschise ochii și Saihung puse o întrebare. Oracolul închise ochii timp de aproape un minut; după aceea, redeschizându-i, dezvălui hexagramele și modificările lor. Din dispunerea acestora, interpretă un răspuns.

Saihung reveni aici de mai multe ori. Oracolul Străvechi știa dinainte că va veni și, mai mult decât atât, cunoștea întrebarea pe care urma să i-o pună. Ori de câte ori Saihung veni la el, Oracolul avea răspunsul deja pregătit.

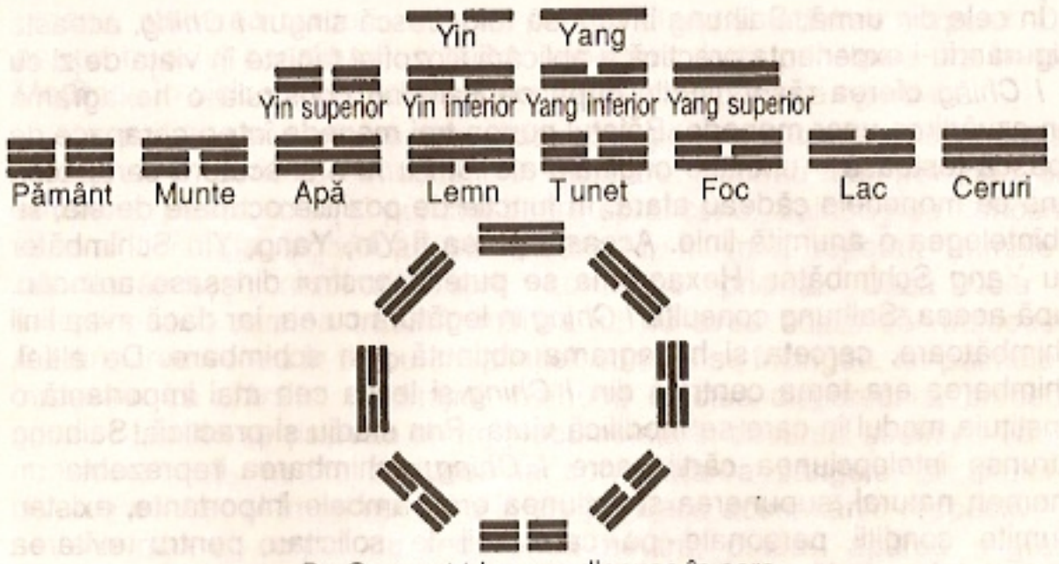

Ba Gua: opt trigrame dispuse în cerc

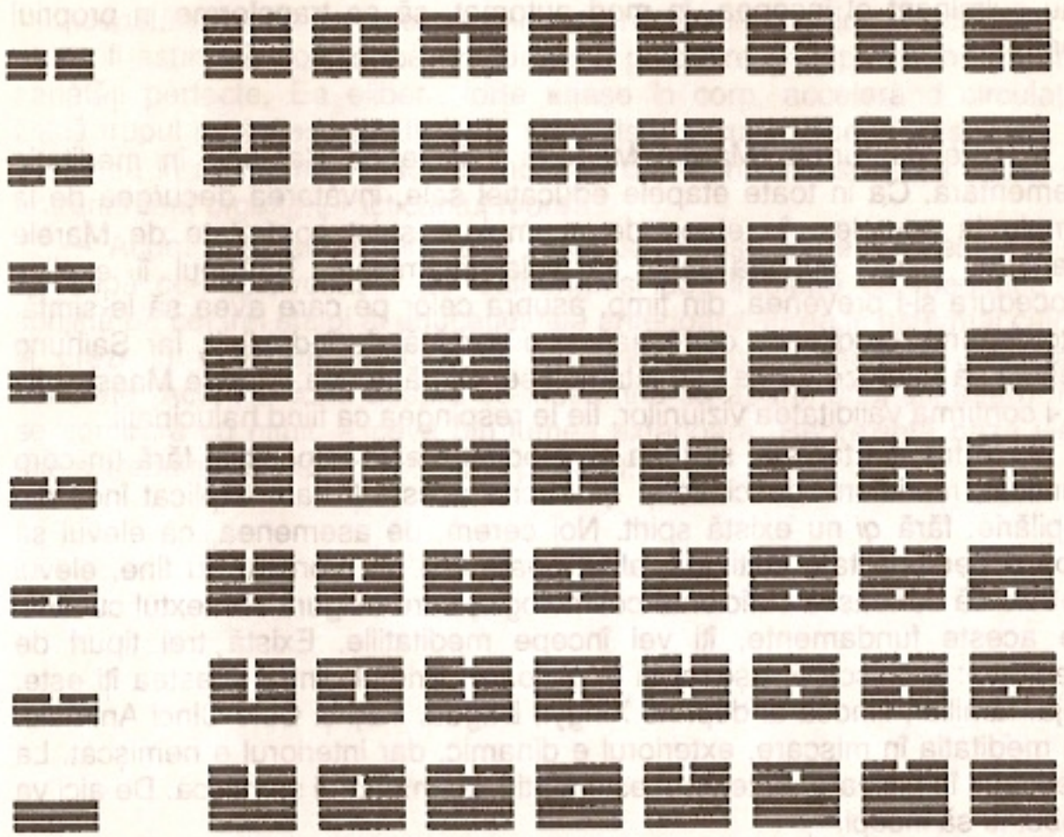

Cele șaizeci și patru de hexagrame din I Ching, *așa cum sunt obținute din cele opt trigrame*

Fig. 13 *Derivarea celor șaizeci și patru de hexagrame din Yin și Yang*

În cele din urmă, Saihung învață să folosească singur *I Ching*, aceasta asigurându-i experiența practică a aplicării filozofiei taoiste în viața de zi cu zi. *I Ching* oferea răspunsurile după ce Saihung construia o hexagramă prin azvârlirea unor monede. Băiatul punea trei monede într-o carapace de broască țestoasă – uneltele originale ale lui Fu Xi – și scutura carapacea până ce monedele cădeau afară. În funcție de pozițiile ocupate de ele, se subînțelegea o anumită linie. Aceasta putea fi Yin, Yang, Yin Schimbător sau Yang Schimbător. Hexagrama se putea construi din șase aruncări. După aceea, Saihung consulta *I Ching* în legătură cu ea, iar dacă avea linii schimbătoare, cerceta și hexagrama obținută prin schimbare. De altfel, schimbarea era tema centrală din *I Ching* și lecția cea mai importantă o constituia modul în care se modifică viața. Prin studiu și practică, Saihung pătrunse înțelepciunea cărții sacre *I Ching:* schimbarea reprezenta un fenomen natural, supunerea și acțiunea erau ambele importante, existau anumite condiții personale pe care zeii le solicitau pentru evitarea consecințelor neplăcute, iar ori de câte ori un eveniment atingea punctul său culminant el începea, în mod automat, să se transforme în propriul contrariu.

*

În cele din urmă, Marele Maestru îl inițiie pe Saihung în meditația elementară. Ca în toate etapele educației sale, învățarea decurgea de la simplu la complex, în etape de acumulare strict controlate de Marele Maestru. Nimic nu era lăsat la voia întâmplării. Bătrânul îi explica procedura și-l prevenea, din timp, asupra celor pe care avea să le simtă. Întotdeauna, meditațiile conțineau și o sarcină de îndeplinit, iar Saihung trebuia să relateze tot ce i se întâmplase. După aceea, Marele Maestru fie că-i confirma validitatea viziunilor, fie le respingea ca fiind halucinații.

— În tradiția taoistă, spunea el, meditația este imposibilă fără un corp purificat, meridiane deschise și *qi*. Lucrul acesta ți l-am explicat încă din copilărie: fără *qi* nu există spirit. Noi cerem, de asemenea, ca elevul să aibă o personalitate cultivată, altfel poate ieși un monstru. În fine, elevul trebuie să cunoască suficientă cosmologie, care asigură contextul cuvenit. Pe aceste fundamente, îți vei începe meditațiile. Există trei tipuri de meditație: în mișcare, așezat și în picioare. Primul dintre acestea îți este, deja, familiar, fiindcă ai deprins Xingyi, Bagua, Taiji și Cele Cinci Animale. La meditația în mișcare, exteriorul e dinamic, dar interiorul e nemișcat. La meditația în picioare, exteriorul este static, iar interiorul se mișcă. De aici va trebui tu să începi.

Meditația în picioare consta dintr-o suită de poziții statice combinate cu gesturi specifice ale mâinilor, care se utilizau pentru stimularea anumitor

organe, stârnirea curgerii energiei pe meridiane și întărirea corpului. Deși poziția trupului constituia un factor important, forța principală era mintea. Meditația în picioare dezvolta concentrarea cu o precizie riguroasă.

Capacitatea aceasta se consolida, apoi, prin vizualizare și *kow hou*, sau invocare. O serie de meditații în picioare clădeau cei trei *dan tian*: ombilicul, plexul solar și punctul dintre sprâncene. Saihung se concentra asupra fiecăruia individual, vizualizându-i, în mod repetat, numele și direcționându-și respirația spre zona cu pricina. Dacă voia să îndeplinească sarcina trasată, mintea lui nu avea ocazii să rătăcească. Confirmarea venea în timpul meditației: corpul i se încingea, iar palmele se înroșeau. La sfârșitul meditației, Saihung efectua dispersările, proceduri specific taoiste ce risipeau energia acumulată în decursul ședinței. Taoiștii considerau că meditația ducea la concentrarea sângelui și *qi*-ului în diverse centre, și în primul rând în creier. Dacă acumulările respective nu se eliminau și corpul nu redevenea neutru, puteau apărea migrene, calviție, nervozitate, nebunie, probleme cardiace și hemoragii.

Această filozofie completa explicarea meditației ca fiind o activitate ce putea fi asumată doar după ani lungi de pregătire și după obținerea unei sănătăți perfecte. Ea elibera forțe uriașe în corp, accelerând circulația. Dacă trupul nu fusese fortificat, el nu rezista șocului. Uneori, respirația se încetinea în asemenea măsură, încât se oprea în mod spontan. Lipsit de antrenament *qigong*, practicantul murea.

— Acum poți vedea cum te-ai schimbat, spuse Marele Maestru la un an după ce-l „provocase" pe Saihung, și poți înțelege că meditația se sprijină pe cei trei stâlpi ai educației tale anterioare. Firea îți este mai calmă și crezi în meditație pentru că ea funcționează, oferindu-ți rezultate concrete. Acum ai idee despre ce înseamnă să aparții unui stil intern. Nu se compară cu nimic altceva din lumea exterioară. Reprezintă baza vieții tale și trebuie s-o explorezi tot mai profund.

PARTEA A PATRA

Retragerea din lume

18. O decizie personală

Succesul înregistrat de Saihung în practicile sale fu urmat de o perioadă de autoevaluare. Adolescentul ajunsese în punctul în care, ca adept obișnuit, ar fi trebuit, în mod automat, să se călugărească. Saihung, însă, nu era un adept obișnuit. El fusese înconjurat cu o atenție specială și i se permisese să călătorească regulat. Guan Jiuyin considerase educația din Huashan ca pe una specială, dar se aștepta ca Saihung să revină în lumea exterioară, iar grija principală a Marelui Maestru fusese de a-l crește pe acest băiețel dificil și de a-l educa potrivit standardelor familiei sale. Acum, instruirea ajunsese într-un punct de răspântie, iar Saihung trebuia să ia o hotărâre: să revină în societate, ori să accepte complet ascetismul taoist.

În China, un tânăr de șaisprezece ani era, deja, adult. Saihung urma să decidă singur. El avea încredere numai în bunicul și în maestrul său, totuși nici unul nu voia să-l influențeze. Era liber să procedeze așa acum dorea.

Marele Maestru îl sfătui să coboare din munți și să se întoarcă în sânul familiei pentru deliberare. Părăsind muntele, Saihung încercă, deodată, sentimentul că taoiștii din Huashan rămăseseră la fel de misterioși și impenetrabili ca atunci când îi întâlnise prima dată. Taoiștii erau ascetici și nu aveau nevoie de nimic din societate, viața și moartea fiind totuna pentru ei. Independența aceasta unică față de toate lucrurile după care se tânguiau sau de care se temeau oamenii normali era atât ademenitoare, cât și înspăimântătoare. Pe durata educației sale, Saihung urmase poteci gemene. Cunoscuse cărarea ascetismului, dar și pe cea lumească a familiei sale și a societății marțiale și, cu toate că până atunci nu se

gândise niciodată la implicațiile situației lui anormale, acum trebuia să-și aleagă viitorul.

Saihung intră în provincia Shaanxi. Era un personaj neobișnuit, degajând aura de forță fizică pură și încredere interioară datorate educației sale. În țara săracă și bântuită de războaie, prezența unui asemenea tânăr sănătos reprezenta un spectacol rar și mulți călători de abia se puteau abține să nu se holbeze la el.

Era perioada anilor 1930, iar provincia, încercată de dispute majore, nu-și mai revenise după recentele lupte dintre comuniști și Kuomintang din partea nordică. Ținutul era în ruine; populația suferea de foame. În călătoriile lui anterioare, Saihung văzuse distrugerile și se simțise la fel de neputincios ca și conaționalii săi. Apăsat de necesitatea iminentei decizii, el observa cu atenție totul și era interesat să afle cele mai recente vești. Se întreba, în mod repetat, dacă dorea să aparțină acestei lumi.

Traversa câmpiile Shaanxi, ținutul unde începuse o parte importantă a civilizației chineze. Dinspre drumul mătăsii, ce se sfârșea la Xian, veacurile de istorie se întindeau precum mugurii florilor din vârful unei tulpini prelungi. Regiunea cunoscuse evenimente culturale și politice, războaie și calamități naturale perindându-se cu regularitatea și inevitabilitatea inundațiilor Râului Galben.

Ceea ce a văzut și a simțit Saihung în următoarele zile a devenit un complex de experiențe lipsit de perspectiva și organizarea artificială a istoriei învățate din cărți. În mod deliberat, el absorbi totul: paradoxurile demente ale societății chineze, extremele ei de înțelepciune și ignoranță, avere și sărăcie, generozitate și sclavie, abundență și foamete, putere și neajutorare – toate acestea se întipăriră în mintea adolescentului.

Încerca permanent să-și închipuie care avea să-i fie soarta dacă ar fi reintrat în societate și, în mod firesc, căută să se compare cu alți tineri de vârsta lui. Foametea și recrutările decimaseră populația. Mulți dintre cei rămași desfășurau activități ilegale, pedepsite de seniorii locali, precum proxenetismul, jocurile de noroc sau negoțul cu sclavi.

Țăranii duceau o viață de deznădejde, fiind, simultan, înnobilați de strădania de a obține recolte, deseori sărăcăcioase, de pe țarinile arse de soare, și degradați de exploatare. Depindeau de ogoarele străvechi, însă arau un sol, deja, secătuit. Bordeiele din lut se năruiau. Multe dintre locuințe fuseseră distruse de soldații care luau ușile pentru a-și înjgheba culcușuri, iar canaturile ca să le pună pe foc. Restul îl făcea climatul, distrugând odăile în care se înghesuiau familii întregi, pe măsură ce haosul creștea. Șerpi, șopârle și gândaci mișunau peste tot. Șobolanii înfometați atacau cu regularitate pruncii care nu erau păziți. Porcii și alte animale

domestice, aduse în casă pentru a nu fi furate, își făceau murdăriile la tot pasul. Molimele erau de nestăpânit. Părea chiar surprinzător că supraviețuiau atât de mulți oameni, numai pentru ca a doua zi să repete experiențele teribile din zilele anterioare.

Agenții comuniști și naționaliști încercau, în mod regulat, să recruteze întăriri din rândurile unei populații ce căuta, cu disperare, orice cale de despovărare. Comuniștii apelau la sentimentele antijaponeze și prezentau idealurile reformei agrare. Naționaliștii insistau asupra anticomunismului, slăvind realizările actualului guvern național. Doar tinerii îi ascultau. Bătrânii auziseră, deja, prea multe promisiuni.

Din anumite puncte de vedere, comuniștii erau preferabili naționaliștilor. Deși repetau aceeași propagandă a programelor lor idealiste, ei nu procedau ca naționaliștii, asasinându-i pe oponenți. Totuși, Saihung vedea prea puține diferențe între cele două grupări, atunci când, în locul propagandiștilor, erau trimiși soldați. Aceștia, fie ei naționaliști, comuniști sau ai seniorilor locali, provocau suferințe generale. Confiscarea caselor, alimentelor și proviziilor, distrugerea recoltelor, transformarea templelor în garnizoane, utilizarea altarelor drept iesle, violurile, jafurile, torturile și omorurile – nu doar asupra inamicilor, ci asupra oricui doreau ei – toate acestea constituiau practici obișnuite. Cruzimile aplicate civililor, pur și simplu pentru distracția perversă a soldaților, se petreceau cu asemenea regularitate monotonă, încât ororile apăreau firești în ochii supraviețuitorilor.

Mulți căutaseră să se adapteze, aidoma unor organisme ce se aclimatizează într-un mediu de viață străin, devenind oportuniști, atât de lipsiți de sentimente umane, încât Saihung de-abia își putea stăpâni repulsia. Unii își vindeau copiii ca sclavi. Alții comercializau carne și organe umane, pretextând că erau de porc. Toate josniciile și mârșăviile se făceau pe față. Comercianți escroci, funcționari necinstiți, soldați distrugători, misionari albi plini de zel, europeni negustori de sclavi – toți se înfruptau din societatea putredă. Până și cei care înainte erau pilde de virtute și spirit justițiar începuseră să exploateze populația.

Saihung vedea că eruditii și aristocrații, oamenii care anterior apăruseră drept exemple de onestitate, erau acum cei mai ipocriți și vrednici de dispreț. Nepăsători la mizeria sătenilor, ei umblau îmbrăcați în straie de mătase fină, fluturând indiferenți evantaie superbe. Bătători la ochi pe ulițele în lungul cărora se înșiruiau cerșetori și reprezentanți ai claselor inferioare, lăsau impresia că se bucură de suferința altora. Din punctul lor îngust de vedere, se gândea Saihung, apreciau actuala stare de lucruri întrucât le evidenția poziția socială, oferindu-le permanente ocazii de profit. Erau egocentrici și represivi. Nimic nu părea să conteze atâta vreme cât puteau continua să trăiască pe spinarea țăranilor.

Pe măsură ce Saihung se apropia de casă, vederea unei societăți crude, hrănindu-se din propriu-i trup, deveni copleșitoare. Avea senzația că străbătea un carnaval al nebunilor. Parcurgea un drum pe durata căruia moartea era omniprezentă. O paradă în care câinii și corbii prezidau peste leșuri. Un alai de fete vândute pentru a se prostitua, ori silite la căsătorii aranjate. Un șir de patetice caricaturi umane cu furuncule deschise, tumori proeminente, membre amputate, tuberculoși, cocoșați și mutilați. Saihung dărui puținii bani pe care îi avea, însă aceștia erau neînsemnați față de nevoile grotesc de copleșitoare. Rămase un călător neajutorat, un participant într-o procesiune a terorii, până ce ajunse la străvechea reședință de familie.

*

Porțile masive se închiseră înapoia sa, iar familia și servitorii îl întâmpinară cu bucurie. Revenirea în reședința familiei Guan fu însoțită de mare pompă. Saihung se simțea, acum, înconjurat de familiaritatea și siguranța zidurilor între care își petrecuse copilăria. Arhitectura minunată, grădinile liniștite și zidurile înalte rămăseseră intacte. Cu toate acestea, plimbându-se pe sub arcadele acoperite de glicine, peste podețele sculptate manual și pe lângă arborii plantați de strămoșii săi cu patru generații în urmă, adolescentul se întreba dacă schimbarea se petrecuse în el, ori în lumea înconjurătoare. Se străduia să împace haosul prin care călătorise cu paradisul reședinței. Oare contrastele existaseră și înainte? Oare, pur și simplu, el nu le remarcase?

Se gândea că niciodată nu-și examinase, cu adevărat, viitorul. Le permisese bunicului și maestrului lui să-i traseze calea și o urmase. Acum, însă, se pomenea sfâșiat între extreme: între averi și sărăcie, între schimnicie și mondenitate, între datorie și dorințe. Cufundat în instruirea sa ori în diversiunile oferite de situația familială, își închisese complet mintea înaintea problemelor sociale. În Huashan cunoscuse fiorul noilor cunoștințe, în vreme ce acasă putea revendica moștenirea sa de straie minunate, armăsari de rasă, mese îmbelșugate, servitori permanent atenți, colecții de artă și arme rare. Până atunci, adolescentul ignorase contradicțiile neobișnuitei sale educații, solicitările din partea părinților și responsabilitățile clanului. Mai exact, suspendase orice răspunderi personale.

Se așeză în fața helesteului și pavilionului unde petrecuse atâtea seri împreună cu bunicii săi. Nici un soi de amintiri, situații, precedente sau inspirații nu-l ajutau. Trebuia să-și găsească propriul drum. După ce examină amănunțit posibilitățile care i se ofereau, Saihung decise să-și părăsească familia.

Știa că bunicii lui urmau să continue a-l sprijini atât spiritual, cât și

financiar. Îi admira pe amândoi, dar, în același timp, înțelegea că se apropiau de apusul vieții. De asemenea, Saihung era convins că părinții aveau să i se opună, însă nu se gândea prea mult la ei, fiindcă le disprețuia criteriile de evaluare. În ceea ce îi privea pe unchii și mătușile sale, îl oboseau certurile lor meschine și complicatele intrigi dinăuntrul clanului, așa încât nu încerca nici un fel de regrete părăsindu-i. Tânărul își adună toate puterile pentru a învinge împotrivirea ce avea să fie provocată de hotărârea lui. Deși era sigur că bunicii îi vor accepta, în cele din urmă, alegerea, simțea, încă de pe acum, dezaprobarea tuturor celorlalți membri ai clanului.

Retragerea din lume și intrarea într-un ordin religios reprezenta o dizgrație pentru o familie chineză. Literal vorbind, cuvintele chinezești pentru individul care devenea sihastru erau „cel-care-și-a-părăsit-familia", iar într-o societate confucianistă ce punea accent deosebit pe respectul filial, un asemenea act reprezenta un păcat. Prin retragerea din lume, deveneai o non-persoană. Familia se comporta ca și cum n-ai fi existat niciodată. Numele tău, locul în genealogia clanului, reprezentarea din templul familiei – toate posibilele dovezi ale identității – îți erau șterse. Familia te dezavua complet, deoarece nu mai exista altcineva care să continue clanul, să zămislească urmași, ori să-i sporească averea și situația.

Saihung merse să-și vadă bunicul în biblioteca unde-i întâlnise, prima dată, pe cei doi discipoli. Cu glas scăzut, îl anunță pe bătrân despre hotărârea luată.

Guan Jiuyin se lăsă pe spate în scaun, mângâindu-și gânditor barba. Își privi îndelung nepotul, înainte de a rosti cuvintele alese cu grijă.

— Te-am trimis în munți ca să înveți, să-ți dezvolți puterea, să te disciplinezi și să dobândești voință și principii ferme. Însă mă așteptam ca, după aceea, să revii în sânul clanului.

Adolescentul tăcu. Se gândi la numeroșii săi colegi care, după ce absolviseră școala din Huashan, reveniseră, într-adevăr, la viața mireană, devenind cărturari, artiști, eroi marțiali sau, pur și simplu, pelerini excentrici. Fără îndoială, fiecare dintre ei avea propriul caracter, totuși puțini renunțaseră la toate legăturile cu lumea. Dintre miile de elevi instruiți în Huashan, doar câțiva decideau, ori erau aleși, să fie asceți. Saihung șovăi.

— Ești membru al unui clan important, continuă bunicul său. Bogăția, prestigiul și puterea sunt drepturile tale dobândite prin naștere – s-ar putea spune chiar îndatoriri. Poți beneficia de ele. Când te afli aici, ești ferit de orice necazuri. Dorești, cu adevărat, să te lipsești de toate astea?

Saihung simți măreția reședinței, a enormului dragon întins pe poalele

muntelui. Reflectă din nou, totuși, în loc de regret, nu încercă decât o deprimare ciudată, un sentiment de înstrăinare. Plecă ochii și răspunse:

— Da.

Guan Jiuyin suspină și-și dădu acordul.

Vestea deciziei se răspândi iute pe toată proprietatea. Deși Saihung încerca să rămână cât mai mult timp singur în grădini, el era extrem de conștient de privirile dezaprobatoare.

Cu toate acestea, nu putea evita confruntările cu părinții săi, care îl contraziceau zilnic. În ciuda faptului că-și dădeau seama de inutilitatea argumentelor, întrucât patriarhul clanului se declarase de partea lui Saihung, ei continuau să protesteze față de hotărârea sa – mama supărată că băiatul n-avea să ajungă cărturar, iar tatăl pentru că nu alesese cariera armelor. Încercară să-l facă să se răzgândească chiar și în ziua plecării lui.

— Vouă nu vă pasă de mine ca persoană, le spuse, în cele din urmă, Saihung. Doriți să vă urmez în viață fiindcă, în felul acesta, v-aș aduce prestigiu vouă și clanului.

— Exact, fiindcă acesta e datoria ta ca persoană, replică maică-sa. În modul tău de gândire, nedemn de un fiu, ai uitat ce-nseamnă datoria? Trebuie să fii membru productiv al societății și să faci cinste numelui familiei tale. Gândește-te la responsabilitățile pe care le neglijezi!

— Da, gândește-te la ele! interveni tatăl lui, plin de patos. În loc să-ți respecți obligațiile, vrei să dai bir cu fugiții și să devii un amărât de preot! Ce-i atât de grozav să însoțești un moșneag slăbănog prin munții ăia sterpi? Ce face un nenorocit de preot decât să stea cât e ziua de lungă, prefăcându-se că bolborosește cu înțelepții? Indivizii aceștia își fac iluzii. Nu sunt decât niște haimanale, poveri suportate de societate, cerșetori care nu muncesc. Menținerea pretinsei lor spiritualități depinde exclusiv de bunăvoința oamenilor. Preoții își duc existența luând caimacul muncii altora.

— Intrarea ta în viața religioasă face de rușine întreaga familie, reluă mama ofensiva. Ar trebui să te gândești la întoarcerea acasă fie și numai ca achitare a datoriei pe care o ai față de familia ce te-a făcut om adevărat dintr-un copil imposibil.

Saihung sări în picioare. Părinții îl priviră din locul în care stăteau așezați, rigizi și oficiali. Tânărul încercă să-și exprime sentimentele, însă nu avea nici replici subtile și nici o explicație simplă, de netăgăduit. O presiune îi apăsa tâmplele, făcându-l să izbucnească într-un rămas bun iritat:

— Uitați-vă ce e! Am venit doar să vă spun la revedere. Dacă eram cu adevărat nepăsător, ca voi doi sau ca frații mei, nici măcar n-aș mai fi călcat pe aici. M-aș fi călugărit, lăsându-vă naibii pe voi toți, oportuniști

preocupați doar de cele lumești! Am dorit, însă, să mă întorc. Asta nu dovedește că-mi îndeplinesc ultima îndatorire de fiu? Am decis: plec!

Ieși din odaie în blestemele furioase ale tatălui său, simțindu-se cuprins de un val de panică. Ar fi dorit să părăsească imediat reședința, dar se găsea, încă, în cătușele obligațiilor. Îi mai rămăsese de străbătut o ultimă poartă: trebuia să-și anunțe logodnica.

La vârsta de cinci ani, Saihung fusese logodit cu o fată cu doi ani mai mare decât el. După ce împlinise nouă ani, fata fusese luată de Guani pentru a fi crescută și educată de viitoarele ei neamuri. Obiceiul acesta avea drept scop crearea unei compatibilități totale cu familia viitorului soț. Când Saihung veni să-și ia rămas bun, o găsi plângând.

— Dacă mă abandonezi, suspină ea, o să rămân fată bătrână!

Saihung o privi. Îmbrăcată cu cele mai frumoase straie, având părul perfect pieptănat și împodobit cu flori, fata îl așteptase în superbul salon de oaspeți. Tânărul își putea da seama că întreaga ei lume nu se extindea dincolo de apartamentele femeilor. Era fiica unui general foarte puternic și căsătoria fusese aranjată în scopul strângerii relațiilor dintre cele două familii. Saihung știa că fata nu-și dorea altceva decât să-i fie soție. Acela fusese unicul țel al educației pe care o primise.

— Am deja optsprezece ani, insista ea. Nici un bărbat n-o mă mai dorească acum. Pot chiar pierde protecția familiei mele.

— Îmi pare rău. Te poți mărita cu altcineva.

— Sunt prea bătrână. Ți-am fost făgăduită ție... Cum poți rupe logodna noastră cu atâta cruzime?

Saihung încercă să răspundă, dar dorința de plecare îi pârjolea măruntaiele. Se străduia să se gândească. Dacă viața lui ar fi decurs normal, ar fi fost deja însurat, de la cinsprezece ani, cu o fată pe care nici măcar n-o cunoștea. Căută o altă explicație, însă logodnica lui reîncepu să hohotească. Educația lui Saihung nu cuprinsese și modul de comportare cu o fată înlăcrimată. Deși simțea milă față de ea, imboldul de a porni la drum era copleșitor. O rugă să nu mai plângă, dar fata nu izbutea să se oprească. În cele din urmă, propria-i neputință îl irită pe Saihung.

— Nu te-am atins nici cu vârful degetului! vorbi el cu grosolănie. Ești liberă să te măriți cu oricine. Sper că-ți vei putea găsi fericirea alături de altcineva!

Se năpusti afară din încăpere, trântind ușile cu zăbrele, sperând să nu-i mai audă scâncetele isterice. Era prea mult pentru el. De acolo, merse direct să-și ia lucrurile. Saihung părăsi reședința în blestemele, batjocurile și acuzațiile de trădare ale întregului clan. Ieși prin porțile masive din lemn, singur cu propriile îndoieli.

19. Inițierea

Saihung îngenunche în sala principală a Templului Piscului Sudic – Sala Celor Trei Neprihăniți (trinitatea taoistă formată din Lao Tzu, Împăratul de Jad și Ființa Inițială). Era o încăpere spațioasă, cu plafon înalt, bogat împodobită și scânteind dinspre sutele de lumânări subțiri și conice. Pilonii din lemn simplu susțineau arcade sculptate, jumătate poleite și jumătate pictate, care îl descriau pe Regele Maimuță în Cer și faptele sale de vitejie împotriva demonilor. În capătul sălii se afla un altar înalt până în tavan, rafinat sculptat, pe care erau atârnate pergamente reprezentându-i pe cei Trei Neprihăniți înconjurați de alți sute de zei. Toți fuseseră pictați astfel încât să-l fixeze cu ochii pe privitor, iar datorită perspectivei lăsau impresia că se desprind și plutesc afară din planul tabloului. Era o reprezentare măreață, copleșitoare, a stâlpilor cerești coborând spre un singur punct, iar Saihung îngenunchease exact în locul respectiv.

Masa din lemn de trandafir conținea toate ofrandele necesare, totuși existau și câteva obiecte de cult diferite față de altarele obișnuite: o tigvă, simbolul renunțării, un pămătuf din coadă de cal, emblema maeștrilor taoiști, și un pieptene pentru ceremonie.

De pereții laterali fuseseră agățate alte suluri de pergament. Unele erau acoperite cu caligrafii, altele reprezentau asceți și mari maeștri, iar altele înfățișau membri ai panteonului taoist. Alături de Cei Trei Neprihăniți, Cei Opt Nemuritori, Guan Yin (Kuan Yin), Cele Șapte Prințese și iadul taoist, se puteau zări toți zeii universului.

Așteptându-și inițierea, îndoielile continuau să-l frământe pe Saihung. Lângă el se găseau, însă, toți membrii Templului Piscului Sudic, Marele Maestru, cei doi discipoli și bunicii săi. Ori de câte ori se simțea copleșit de panică, întorcea capul să-i privească. Ei îl susținuseră permanent, de la bun început. Tânărul avea încredere în ei și spera că acea credință avea să-i dea puteri.

Vârstnicii stăteau stoici, cu un aer solemn. Era un moment memorabil,

totuși seriozitatea lor părea să includă și o percepere a sentimentelor contradictorii ale lui Saihung. Numai cei doi discipoli, ei înșiși încă tineri, aveau expresii de compasiune și bunătate. Zâmbeau și-i transmiseră priviri furișe de încurajare pe toată durata solemnității. Erau plini de înțelegere, cunoscând zbuciumul lăuntric al adolescentului.

Ceremonia începu. Asistența se alătură Marelui Maestru în recitarea, plină de simțire, a scripturilor, punctată de lovituri în clopot, gong și o toacă din lemn, în formă de pește. Fumigațiile parfumate umpleau sala, iar flăcările pâlpâitoare ale felinarelor și candelelor confereau interiorului o strălucire aurie. Un sentiment vag, de detașare față de cele pământești, îl copleși pe Saihung atunci când recită singur.

Se plecă de nouă ori înaintea altarului, oferind tămâie, se înclină în fața foștilor mari maeștri, apoi de nouă ori înaintea propriului Mare Maestru. După aceea, aduse ofrande de bucate, ceai și vin.

Marele Maestru veni îndărătul lui Saihung și-i pieptănă părul lung și negru. Actul reprezenta îndepărtarea trecutului său *ming huan,* a tuturor consecințelor și legăturilor din fostele lui vieți. Marele Maestru continuă să recite și încolăci părul tânărului în vârful capului, apoi îl prinse cu un gest expert, străpungându-l cu un ac de lemn. Acum, el își părăsise familia.

După aceea, Marele Maestru îi spuse lui Saihung numele său taoist, precum și stihul personal, care provenea din *Textul celor o mie de cuvinte.* Conform înșiruirii caracterelor, numele lui Saihung îl identifica imediat înaintea altor taoiști. Stihul reprezenta un cod ce-i confirma calitatea de membru, generația, rangul în cadrul școlii și rangul școlii înseși.

Cei doi discipoli îi aduseră noului inițiat veșmintele cenușii, frumos împăturite, încălțările din bumbac și covorașul de rugăciune, vasul din cositor pentru cerșit și o sutră specială pentru următorii doisprezece ani ai instruirii sale. Urmară alte recitări, înainte ca Saihung să meargă și să se închine singur în cinci altare separate, onorând zeii, nemuritorii și asceții școlii lui. După aceea, el reveni alături de participanții la ceremonie, pentru un grandios festin vegetarian.

Se călugărise. Totuși, în taină, era încercat de îndoieli și temeri. Nesiguranța și instabilitatea îl făceau să se întrebe dacă nu cumva alesese, în mod ireparabil, o cărare nefericită. Cutreierase, însă, China și cunoscuse reședința propriei familii – nici una dintre ele nu-l atrăgea. Saihung știa că alesese singura opțiune posibilă pentru el.

20. Alchimia internă

Ca adept taoist inițiat, Saihung începu instruirea în procedurile ezoterice ale școlii sale. Astfel, practicarea alchimiei interne, cuprinzând igiena, exercițiile terapeutice și meditația, urma să-l aducă într-un punct culminant cu totul special.

Igiena reflecta dorința taoistă de purificare a trupului, de curățire a toxinelor ce stânjeneau dezvoltarea spirituală. În ciuda dietelor scrupuloase și a exercițiilor *qigong*, taoiștii continuau să simtă că trupul acumula otrăvuri.

— Zilnic, îi spunea maestrul, în timp ce respiri, corpul tău adună praf, murdărie și alte particule din aer. Pe durata somnului, aceste substanțe îți rămân în plămâni și pătrund în fluxul sanguin. În plus, corpul însuși creează gaze reziduale. Toate acestea trebuie eliminate.

Marele Maestru îl inițiie pe Saihung în exerciții *qigong* mai energice, dându-i, de asemenea, plante speciale care să-i curețe organismul. Un ceai făcut din cinci flori diferite îi purifica traiectul digestiv, în vreme ce un altul, din rădăcini și frunze, îi curăța sângele. Alte rețete dizolvau cheagurile de sânge, dispersau *qi*-ul încătușat ori tămăduiau organele dezechilibrate.

Purificarea era urmată de tonificare, întrebuințând ginseng și alte ierburi. Mai puternice chiar decât plantele primite de Saihung în decursul instruirii sale Luohan, acestea aveau nu numai scopul de a menține sau întări trupul, ci de a-l modifica în mod permanent. Utilizarea lor, alături de meditație, făcea parte integrală din practicarea alchimiei interne de către școala sa.

Transformarea corpului omenesc reprezenta o tradiție taoistă adânc înrădăcinată, direcționată spre dobândirea nemuririi. Metodele variau de la o școală la alta. Unele insistau asupra evitării complete a cărnii, pâinii și cerealelor, afirmând că nemurirea putea fi atinsă doar prin ingerarea aurului topit, cinabrului, mercurului, plumbului și altor câteva metale. Alții, precum Wang Je – legendarul întemeietor al Școlii Nordice, în secolul al

XII-lea –, cereau evitarea tuturor lucrurilor ce făceau plăcere simțurilor, absența somnului și practicarea meditației totale, pentru a înlocui respirația muritorilor cu respirația divină. Unele școli susțineau că nemurirea se obține prin dezvoltarea unui embrion nemuritor în *dan tian*, iar altele că totul era simbolic: plumbul însemna de fapt yang, mercurul yin, iar embrionul nu era fizic, ci semnifica iluminarea căpătată prin reîntoarcerea la spiritul originar al fiecăruia.

Indiferent, însă, care ar fi fost școala, alchimia internă acoperea întotdeauna domeniul dintre meditație și chimie. Mulți practicanți mureau în timpul încercărilor, iar taoiștii spuneau că aceia încununați de succes deveneau nemuritori și urcau la ceruri, dispărând astfel ca dovezi. Singura posibilitate de alegere dintr-o multitudine de metodologii o reprezenta îndrumarea de către un maestru. Marele Maestru care-l călăuzea pe Saihung nu susținea excesele. El afirma că elementele chimice erau plantele, că procesul de topire se desfășura în cazanul propriului *dan tian*, iar transformarea alchimică finală avea loc prin meditație.

— Nu există nemurire în sensul propriu al cuvântului, declara Marele Maestru. Nemurirea înseamnă longevitate. Utilizând practicile corecte, îți poți prelungi viața până la limite neobișnuite, fiind ferit de boli. Nimeni, însă, nu trăiește veșnic. Până și zeii trebuie să moară. Noi putem, doar, gusta nemurirea, însă practicile nu pot fi întrerupte. Nu-ți neglija niciodată corpul. Dacă îți instruiești mintea însă ignori trupul, acesta se va atrofia. Dacă neglijezi mintea, antrenând doar corpul, nu vei progresa niciodată. Secretul este că mintea și trupul sunt unite și le poți combina energia pentru a transcende acest plan muritor.

Exercițiile practice de alchimie internă ale lui Saihung se desfășurau într-o colibă micuță, rezervată celor care meditau. Avea să rămână acolo timp de patruzeci și nouă de zile pentru a-și atinge țelul: deschiderea meridianelor, într-un proces cunoscut drept „orbita microcosmică". Coliba avea pereți din cărămizi de lut, acoperiș din olane, o singură fereastră oblonită și o ușă formată din două jumătăți, una superioară și alta inferioară, ce se puteau deschide independent. Singurele obiecte dinăuntru erau un pat, un sfeșnic și o băncuță pătrată, joasă. Atunci când Marele Maestru îl conduse în interior, Saihung se întrebă dacă n-avea să sufere de claustrofobie. Odaia era atât de strâmtă încât putea atinge toți cei patru pereți, fără să se clintească din mijlocul ei.

Saihung așeză pe băncuță o saltea umplută cu iarbă. Deasupra întinse o piele de căprioară, peste care urmă covorașul său de rugăciune. Salteaua juca rolul de izolator, pielea contribuia cu energia psihică a căprioarei, iar covorașul era propriul ajutor de meditație. Saihung urma să stea acolo, vreme de câteva ore, în fiecare dintre cele patruzeci și nouă de zile.

Marele Maestru îi arătă, apoi, poziția corectă de așezare. Tânărul se instală pe marginea băncuței, cu tălpile pe podea, complet relaxat, păstrând spinarea perfect verticală, capul drept, bărbia în piept și mâinile strânse într-un gest special de rugăciune.

Maestrul îi întinse tămâie, explicându-i că amorțea simțurile și sporea concentrarea. Saihung o considerase întotdeauna ca abătând atenția, așa încât o refuză.

Privi cărțile și manualele aduse de maestrul său, conținând îndrumări și diagrame care să-l ajute în realizarea țelului propus. Mai exact, Saihung se ocupa de cele două meridiane de pe linia mediană a corpului, ceea ce necesita o cunoaștere detaliată a anatomiei, meridianelor și punctelor de pe acestea. Marele Maestru explică fiecare desen, oferi indicații verbale și așteptă în timp ce tânărul încercă, pentru prima dată, meditația. După încheierea ședinței, Saihung își relată experiențele, iar Marele Maestru afirmă că senzațiile indicau practicarea în mod corect.

După aceea, bătrânul îl părăsi pe Saihung. Închizând ușa, el lipi o bandă de hârtie peste partea de jos a jumătății inferioare a ușii. Acest sigiliu constituia un talisman menit să alunge spiritele rele și, în același timp, îl oprea pe tânăr să iasă din colibă, ori pe altcineva să intre. Saihung putea deschide numai jumătatea superioară ca să lase razele soarelui să pătrundă, ca și pentru a primi hrană și a evacua excrețiile.

Orbita microcosmică reprezenta tentativa de unire a celor două meridiane de pe linia mediană, direcționând mintal fluxul energiei astfel încât acesta să efectueze un ciclu complet, pe durata unei inspirații și a unei expirații. Completarea circuitului permitea trimiterea energiei mai departe, în cele douăsprezece meridiane și opt canale psihice. Dacă Saihung reușea, trupul avea să-i fie purificat, bolile trupului lecuite și putea învăța să-și transmită energia mai departe, în spirit și, apoi, în nemișcare.

Meditația pornea de la ombilic. Saihung se concentră asupra punctului respectiv prin proceduri de vizualizare și incantații. După o jumătate de oră, simți o vibrație zumzăitoare în ombilic. Acesta devenise cald și începuse să pulseze violent. Tânărul se străduí s-o dirijeze în jos, spre următorul punct, la perineu. Era dificil și se concentră complet. Meridianul se deschise într-o linie dureroasă.

Se simți ușurat că prima lui încercare fusese încununată de succes. Alți practicanți aveau meridiane atât de adânci, ori dovedeau așa puțină aplecare pentru meditație, încât maeștrii lor recurgeau la plante, masaj, acupunctură sau chiar la impulsuri energetice din propriile trupuri pentru a le stimula fluxul de energie.

În cele patruzeci și nouă de zile, Saihung continuă să progreseze.

Segment după segment, el împinse linia cea fierbinte de la coccis până în punctul situat între rinichi, apoi între omoplați, la baza cefei, în creștetul capului și, în sfârșit, la punctul terminus – buza superioară. Lipindu-și limba de cerul gurii, reuni meridianul dorsal cu cel frontal și închise circuitul, deschizând canalul final pentru a se reconecta cu ombilicul. Percepea circuitul ca pe un val permanent de căldură, electricitate și senzații învolburate în punctele de joncțiune, cărora li se alătura simțământul unor smucituri sincopate ale șirei spinării. Meditația taoistă confirma aceste impresii și Saihung se simți fericit că reușise procedura completă.

Trăind în tăcere, citind cărți sacre, exersând, ținând o dietă strictă, ingerând plante și meditând, Saihung căpătă o profundă mulțumire interioară. Nu se simți niciodată apăsat de claustrofobie. Sarcina pe care o avea de îndeplinit îi absorbea tot timpul, iar forța viziunii sale interioare îi deschidea noi perspective. Lumea lui se întorsese spre înăuntru și, așa cum văzuse la Nemuritorul Liliac, această lume putea fi infinită.

Completarea orbitei microcosmice și continuarea practicării ei nu-l transforma pe Saihung într-un superom, ci, mai degrabă, reprezenta o dezvoltare a potențialului uman. Tânărul se simțea plin de vigoare. Manualele afirmau că, ajuns în acest punct, el se găsea pe calea spre formarea „trupului de aur" – o minte sănătoasă și un corp aproape imun la boală.

În după-amiaza celei de a patruzeci și noua zile, Saihung stătea respirând aerul curat de munte. Își dusese sarcina la bun sfârșit. Deși fusese dificil, simțea acum răsplata. Se transformase, reușise trecerea. Era îmbătat de succes.

Razele soarelui se strecurau prin jumătatea superioară a ușii, când își făcu apariția maestrul său. Zâmbind, cei doi se salutară, iar Marele Maestru rupse sigiliul și-l eliberă pe tânăr. Pentru prima dată după atâtea săptămâni, Saihung vorbi și-și povesti experiențele. Marele Maestru încuviință aprobator.

Împreună, maestrul și discipolul părăsiră coliba de meditație și porniră pe munte. Frumusețile naturale din Huashan copleșiră, din nou, mintea lui Saihung. Peisaje amețitoare cu stânci, pini și nori, accentuate de cascade și brize înmiresmate se contopeau, felicitându-l voioase. Tânărul își prețui izbânda, care-i aparținea numai lui.

Maestrul îl duse, printr-o poartă din Piscul Estic, în peștera Celor Doi Nemuritori. În adâncurile ei, Saihung avea să-și aibă viziunea.

Cei Doi Nemuritori erau doi băieți care fuseseră discipoli neastâmpărați în Huashan. Într-o dimineață, pe când se hârjoneau pe o cărare, ei întâlniseră un bărbat masiv și musculos, cu părul alb, îmbrăcat în straie

rustice. Pe un umăr purta o ramură cu câteva piersici imense.

Acesta era Dong Fengshui, discipol al Nemuritorului Mării Nordice. Înainte de a deveni discipol fusese hoț, iar imboldurile vechii sale îndeleticiri fuseseră greu de reprimat. Dorind să obțină nemurirea, el se furișase în grădinile Reginei Vestice și furase câteva dintre piersicile nemuririi. De acolo se întorcea, când se întâlni cu cei doi băieți.

Îi îndrăgi numaidecât și-și petrecu ziua jucându-se cu ei. Mirat de spiritul și inteligența lor, le adresă ghicitori complicate pe care, spre surpriza lui, cei doi le rezolvară cu ușurință și abilitate.

— Micuților, le spusese Dong Fengshui când se pregătise de plecare, îmi place de voi, dar n-am ce să vă dăruiesc la despărțire. Ce-ați zice să luați una dintre piersicile acestea? Ajunge să mușcați o dată și veți trăi patruzeci de mii de ani.

Băieții bătuseră încântați din palme și, după plecarea bărbatului, mâncaseră toată piersica. Imediat deveniseră nemuritori și sufletele lor urcaseră la ceruri.

Împăratul de Jad rămăsese uimit de neașteptata lor apariție.

— Cum se face că doi băieți au devenit nemuritori?

— Un necunoscut ne-a dat o piersică fermecată, răspunseseră băieții.

— Aha, rosti Împăratul de Jad, astrele v-au fost favorabile, hărăzindu-vă un asemenea noroc.

Ordonase slujitorilor lui să cerceteze și aceștia reveniseră confirmând că, în Cartea Vieții, cei doi băieți erau predestinați nemuririi.

— Vă consfințesc împlinirea, decretase Împăratul de Jad. Întrucât ați devenit nemuritori pe când erați copii, veți rămâne copii de-a pururi. Și, pentru că sunteți prieteni atât de buni, veți fi cunoscuți drept Cei Doi Nemuritori.

Le atinsese al treilea ochi, făcând posibile percepțiile și le conferise înțelepciunea divină. După aceea, le dăruise scripturi speciale și le poruncise să revină pe Pământ, pentru a-i învăța pe oameni.

Cei Doi Nemuritori se întorseseră în Huashan și-și găsiseră adăpost în peștera în care Saihung intra acum, alături de maestrul său. Taoiștii considerau că energia psihică lăsată acolo de Nemuritori sau, poate, chiar prezența lor putea fi utilă strădaniilor altor discipoli.

Adâncă și largă, peștera era un tunel plin de stalactite și stalagmite formate de-a lungul veacurilor. Configurațiile lor stranii și grotești străluceau datorită mineralelor luminescente. Era o grotă a nopții eterne, iluminată doar de turnulețe irizate.

Saihung purta o torță și flacăra tremurătoare a acesteia proiecta umbre

neregulate. În ciuda luminii răspândite în jur, tânărul nu putea distinge pereții cavernei. Cu toate acestea, trecând printre formațiuni stâncoase pe lângă care ei păreau niște pitici, Saihung întrezări o reflexie vagă, mișcătoare. Era un râu subteran – o oglindă indigo ce dubla plafonul cu stalactite – atât de adânc și lat încât, rareori, undele sale se încrețeau.

Suiră, apoi, pe o plută din bambus, aflată lângă țărm. Saihung înfipse torța în partea din față a plutei și, apucând o prăjină lungă, împinse cu putere în mal.

Doar zgomotele produse de prăjina lui întrerupeau tăcerea. Pătrunseră adânc sub pământ, acolo unde piatra înăbușea orice sunete și apa curgea într-o liniște absolută, precum o gigantică arteră sanguină.

Râul se ramifica în multe peșteri, însă Marele Maestru îl călăuzea cu siguranță pe Saihung. Efectul torței, umbrele, reflexiile și rocile sclipitoare se contopeau într-un tot hipnotic, iar fragila ambarcațiune era învăluită într-un tunel de culori ce se învârtejeau.

Debarcară lângă o grotă. În capătul ei, la aproape cincizeci de pași de țărm, se găsea un culcuș larg din piatră. Părțile lui laterale erau cioplite cu ciudate siluete antropomorfice și cu o scriere indescifrabilă. Marele Maestru îl arătă cu mâna. Saihung așeză pieile de animale și covorașul de rugăciune, apoi se întinse deasupra.

Maestrul îi indică poziția corectă pentru visat. Tânărul stătea pe partea stângă, cu capul așezat pe mâna stângă astfel încât palma să-i acopere urechea. Căușul palmei drepte îi proteja organele genitale. Piciorul stâng era întins, iar cel drept îndoit, cu glezna suprapusă peste genunchiul stâng. În această poziție urma să-și aștepte viziunea.

Marele Maestru plecă. Avea să revină a doua zi pentru a-l lua pe Saihung și a interpreta viziunea. Până atunci, Saihung trebuia să doarmă și să viseze.

Toți cei care se întinseseră pe acel culcuș avuseseră o viziune; era un lucru absolut sigur. Viziunile, însă, dezvăluiau lucruri diferite. Unii aflau că nu mai trebuie să continue educația ascetică, ci să revină în societate. Altora li se arăta o teribilă criză viitoare, căreia trebuiau să-i facă față. Alții căpătau misiuni speciale. Totuși, indiferent care ar fi fost viziunea, atât discipolul cât și maestrul său erau obligați s-o respecte. În majoritatea cazurilor, ea devenea busola după care se călăuzea existența discipolului. Era o nestemată, o piatră prețioasă ce scânteia numai pentru ochii lui, îndrumându-l prin întunericul vieții.

Saihung rămase nemișcat și tăcut. Răsuflarea lui deveni rară și regulată. Misterele îl învăluiră și adormi repede.

În dimineața următoare, Marele Maestru apăru pe undele indigo ale

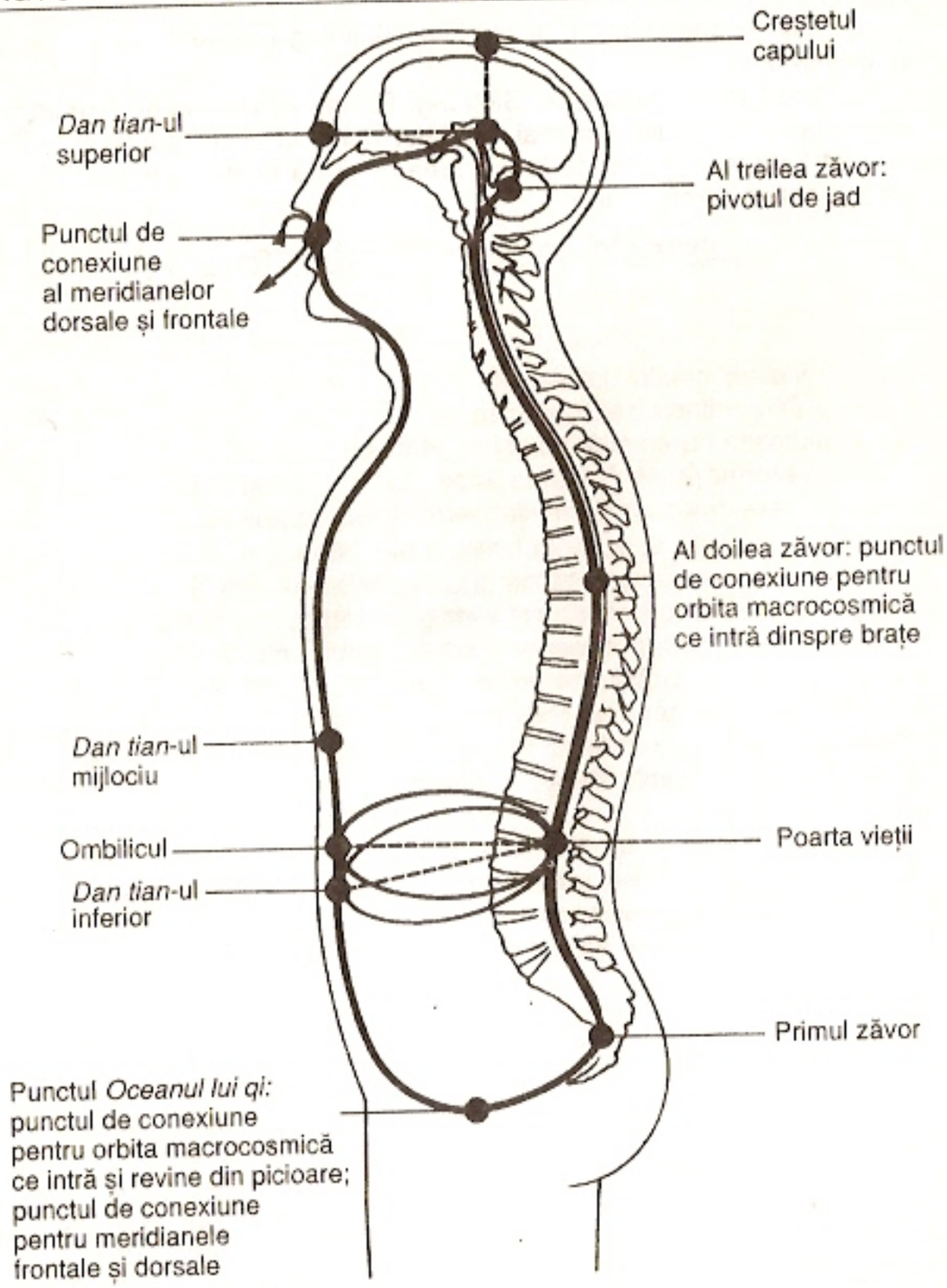

***Fig. 14** Orbita microcosmică*

râului, manevrând singur prăjina plutei. Saihung îi povesti visul și bătrânul încuviință din cap.

— Aceasta e viziunea ta, Saihung. Ea reprezintă apogeul mulților ani de trudă. Nu trebuie s-o mai dezvălui nimănui. Este sursa ta secretă, inspirația ce te va conduce în viitoarea viață de austeritate, susținându-te în momentele de cumpănă.

21. Deprinderea tainelor plantelor

Saihung locuia, acum, într-un grup de barăci, alături de alți discipoli care aveau aceeași vârstă și nivel de instruire. Deși continua să participe la întreținerea generală a comunității, unica lui sarcină o constituia studiul religios. Citi multe scripturi și cărți sacre, continuă să-și antreneze trupul, învățâ metode de lecuire, precum și meditații mult mai complexe.

Barăcile erau dispuse în patrulater lângă unul dintre zidurile din cărămizi de lut ai unei împrejmuiri largi, situată pe o pajiște în formă de potcoavă. La rândul ei, pajiștea se găsea în interiorul unui bazin din granit. Pini bătrâni creșteau din fisurile pereților stâncoși și un izvor năvalnic se revărsa în josul unei albii pietroase. Sus, pe fața stâncii, fuseseră dăltuite caractere caligrafice, iar tot la înălțime se zăreau intrările mai multor grote de meditație. Câțiva preoți îi supravegheau permanent pe elevi. În timpul zilei, ei predau lecții, iar serile țineau seminarii despre scripturi, taoiști renumiți ori despre progresul elevilor.

Fiecare discipol avea propriul maestru și primea o educație individualizată. Maeștrii veneau periodic pentru a-i instrui. Acest mod de organizare avea rolul de a-i învăța anumite subiecte de bază, asigurându-le tovarăși și ajutor reciproc. Între toți băieții exista un puternic spirit de camaraderie.

Medicina – unul dintre cele mai importante subiecte generale – era predată de maestrul Vânt Schimbător, un bărbat slab, cu pielea întunecată, arsă de soare, părul argintiu și ochii mari și negri precum onixul. Avea mișcări grațioase și line, amintindu-i lui Saihung de o căprioară. Maestrul Vânt Schimbător se hrănea cu plante și doar un pumn de orez. Își începea ziua cu pioșenie, închinându-se lui Shen Nong la un altar din odaia sa. Atunci când preda, se dovedea în posesia unui bagaj uluitor de cunoștințe. Nu se folosea niciodată de manuale – le memorase pe toate. Medicina se baza pe cunoașterea organelor, meridianelor și structurilor corpului, reprezentând complementul perfect al meditației. Aceasta se preocupa de punctele din interiorul trupului, iar medicina învăța

metodele de tămăduire, îmbunătățind simultan vizualizarea.

Faptul că autocunoașterea preceda lecțiilor predate elevilor reprezenta o caracteristică a medicinei chinezești. Tot așa cum împăratul Shen Nong experimentase plantele asupra propriului trup, viitorul aspirant constata efectele medicinei încercându-le pe sine. Cunoștințele lui Saihung în ceea ce privește masajul, botanica și acupunctura se bazau pe cele învățate de la dascăli, dar și pe propria experiență ca pacient.

Studiile tânărului începură cu masajul, deoarece această metodă nu era altceva decât simpla relație între două trupuri. Chiar atunci când întrebuința instrumente intermediare, precum plantele și acele, tămăduirea directă constituia o formă fundamentală de medicină. Vindecătorii cei mai pricepuți utilizau numai meditația.

Masajul îl familiariză pe Saihung cu anatomia, punctele de presiune și meridianele. El învață să-și proiecteze *qi* în degete pentru a le întări strânsoarea, idealul fiind obținerea unui control total asupra pacientului, destinzându-l prin apăsarea metodică a punctelor cuvenite. Dacă pacientul se opunea, era încordat ori temător, Saihung folosea tehnici de destindere a mușchilor, făcând corpul receptiv la frământare, tapotare sau apăsare.

O mulțime de boli puteau fi tratate prin masaj. Tânărul învață să vindece oase dislocate și fracturate, contuzii, unele hemoragii, contracții musculare, vene torsionate, toxine în sânge, cheaguri, nervi deplasați, nevralgii și organe dislocate. Asistă, chiar, la lecuirea unor cazuri benigne de distrofie musculară.

A doua etapă a masajului necesita însușirea deprinderii de a proiecta *qi* direct în trupul unui pacient și era frustrant de dificilă. Proiectarea *qi*-ului putea aduce toxinele sau cheagurile de sânge din profunzimea corpului la suprafața pielii, pentru a fi dispersate, ori – ca o transfuzie de forță vitală – putea salva viața unei persoane. Saihung îi simți efectul atunci când învățătorul demonstră chiar pe el; un câmp electric, fierbinte și înțepător îi străpunse pielea. Cu toate acestea, experimentând el însuși tehnica asupra unui camarad de clasă nu izbuti să proiecteze energia. Maestrul Vânt Schimbător îi indică să-și mențină mâinile pe coleg, apoi puse palmele pe omoplații lui Saihung. Folosind brațele tânărului drept conductori, el proiectă *qi* către presupusul pacient. Saihung simți un val de energie străbătându-i brațele, iar maestrul îi spuse să încerce reproducerea senzației pentru a-și deplasa propriul *qi*.

Diagnosticul, o componentă esențială a medicinei, se stabilea, în principal, prin interpretarea pulsului, tehnică ce necesita o perioadă de studiu de zece ani. Diagnosticarea prin citirea pulsului constituia un produs al concepției holistice despre corpul uman. Postulând că sănătatea este

determinată de cele cinci organe și șase măruntaie, medicii descoperiseră că stările oricărui organ puteau fi citite în cele șase pulsuri diferite de la fiecare încheietură.

Pulsurile respective puteau fi diferențiate doar printr-o sensibilitate deosebită, nuanțe subtile de presiuni și proiectarea *qi*-ului prin vârful degetelor tămăduitorului în fluxul sanguin al pacientului. *Qi* pătrundea în trup aidoma razelor emise de un sonar, astfel încât ecourile propriei energii și felul în care se reflectau acestea ajutau la stabilirea diagnosticului. Pentru analiza stării organelor și viscerelor, se întrebuințau „Cele Opt Criterii". Determinând dacă starea era Yin sau Yang, Dură sau Moale, Interioară sau Exterioară, Fierbinte ori Rece, sau o combinație a acestora, medicul căuta să determine afecțiunea.

Învățătorul lua mai întâi pulsul subiectului, apoi le cerea studenților să pună, pe rând, diagnosticul. Maestrul Vânt Schimbător era foarte sever. Un sistem atât de delicat, oscilând permanent între obiectivitate și subiectivitate, ducea, în mod inevitabil, la erori din partea elevilor. În asprimea lui, maestrul Vânt Schimbător îi acuza pe tineri, în mod repetat, de minciună ori năluciri. Întrucât era și artist marțial, loviturile sale de palmă atârnau greu. Saihung nu-și amintea să fi fost de atâtea ori pălmuit sau denumit „cap sec", nici chiar în copilărie.

Studiul botanicii se desfășură cu aceeași meticulozitate. Maestrul Vânt Schimbător le dădea elevilor cărți cu ilustrații și o listă, după care îi trimitea să culeagă plantele respective. În asemenea incursiuni, purtând o tunică încheiată lateral, pantaloni și sandale, precum și o pălărie de pai de lățimea umerilor, Saihung era înzestrat cu săpăligă, sac, tigvă și cuțit. Deși existau și expediții nocturne de recoltare a plantelor, la care participa întreaga clasă, atât Saihung cât și colegii lui obișnuiau să le culeagă în excursii individuale.

Odată aduse, plantele erau curățate, sortate și preparate. Maestrul Vânt Schimbător povestea despre fiecare plantă în parte: ce părți ale ei puteau fi întrebuințate și cum trebuiau prelucrate. Unele erau atârnate ca să se usuce și să degaje arome bogate. Altele se măcinau sau se prăjeau, fiind transformate în pulberi, iar multe rădăcini se zdrobeau ori se tăiau felii. Metodele de depozitare erau, de asemenea, extrem de precise, fiind utilizată o multitudine de recipiente din metal, porțelan, lut sau lemn.

Plantele erau folosite în amestecuri de zece până la douăsprezece soiuri diferite, astfel încât să acționeze asupra tuturor părților trupului. Nu se trata doar organul bolnav, fiindcă medicii taoiști considerau corpul un sistem echilibrat, ale cărui componente se găseau în relații reciproce. Astfel, un ceai de ierburi destinat vindecării unei răceli putea fi compus dintr-o plantă care trata plămânii, o alta ce oprea tusea, încă una ce

deschidea meridianul plămânului, alta care asigura purificarea capului, una pentru purificarea intestinelor și așa mai departe. Combinând atent ingredientele conținute în cele opt mii de plante catalogate, medicul chinez putea răspunde celor mai aparte subtilități ale unei boli.

Taoiștilor nu le plăcea să trateze bolile. Ei preferau să le prevină, utilizând plante tonice, iar canoanele clasice de medicină afirmau că tratarea unei boli după declanșarea acesteia este totuna cu „a aștepta să ți se facă sete, ca să sapi o fântână" sau „a înăbuși o revoluție după ce a început". Saihung se familiarizase cu medicina preventivă pe toată durata uceniciei sale. Totuși, în cazurile grave, medicii puteau alege între acupunctură, chirurgie, întrebuințarea talismanelor și – forma supremă de vindecare, cea mai spectaculoasă pe care o văzuse Saihung – lecuirea cu ajutorul minții.

*

Într-una din zile, în Huashan fusese primit un bărbat trupeș, aflat pe patul morții. Avea o paloare vineție, iar limba îi era atât de umflată încât amenința să-l sufoce.

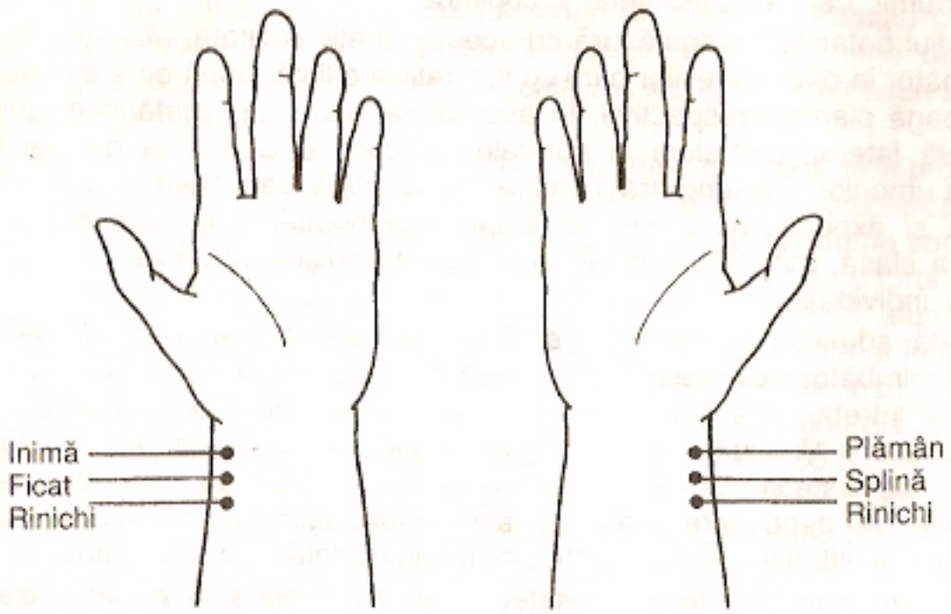

***Fig. 15** Punctele pentru diagnosticul prin puls*

Bărbatul era un aristocrat și, în ciuda extraordinarei sale bogății, nu reușise să găsească un medic care să-l salveze. Deznădăjduit, poruncise să fie transportat în Huashan, unde implorase ajutorul taoiștilor.

Maestrul Vânt Schimbător veni să-l consulte. Diagnostică simptomele ca fiind provocate de otrăvire și, după ce puse mai multe întrebări, concluzionă că trebuia să fie mâna unui rival.

— Te vei sufoca sau, dacă otrava ajunge la inimă, vei muri de stop cardiac, afirmă el.

Taoiștii deciseră să-l vindece. Maestrul Vânt Schimbător se așeză înapoia aristocratului, punându-și palmele pe spinarea lui. Rămase în poziția aceea, concentrându-se, timp de două ore până ce, pe neașteptate, căzu într-o parte. Era palid, nu se mai putea mișca, iar palmele i se înnegriseră.

Doi alți medici îl purtară lângă un bolovan. Maestrul se ridică cu greu și-și lipi palmele de piatră, pentru a elimina otrava. Când termină, pe suprafața rocii rămaseră două amprente palmare negre. După aceea, pietroiul fu îngropat.

Maestrul Vânt Schimbător era epuizat și se izolă într-un sanctuar pentru trei luni de meditație, care să-i regenereze forța vitală. Pacientul supraviețui – atât el, cât și maestrul își reveniră cu o terapie obișnuită, bazată pe plante.

Saihung admirase din tot sufletul sacrificiul maestrului. Constituia atât o inspirație, cât și o dovadă de înaltă iscusință. Se gândea, deseori, la dedicarea medicului și încerca s-o aplice în propria lui viață. Chiar după ce începu un alt regim de meditații și căpătă o abilitate sporită, el continuă să-și amintească de altruismul învățătorului său.

22. Activarea centrilor trupului

Una dintre cele mai pretențioase meditații pe care le învățase Saihung, meditația *ling qiu*, deschidea centrii psihici. Centrii trupului, situați pe o linie ce unea creștetul capului cu baza corpului, dețineau puteri deosebite de tămăduire și spirituale. Meditația avea drept scop trecerea forței vitale prin fiecare centru, îndreptând-o spre creștet. Ca și în meditația indiană Kundalini, taoiștii deschideau toți centrii până când, chiar în vârf, ajungeau la ceea ce hinduși denumeau Samadhi, budiștii Nirvana, iar taoiștii Nemișcare. Saihung începu să practice tehnicile de dobândire a Spiritului Nemuritor.

Conform poziției lor anatomice, centrii controlau și vindecau structurile și organele vecine din trup, conferind, de asemenea, puteri psihice speciale. Marele Maestru îl avertiza permanent pe Saihung că aptitudinile pe care urma să le capete aveau să fie daruri ale zeilor, ce nu trebuiau utilizate excesiv. Mulți asceți, care ajunseseră până în acest punct, eșuaseră deoarece deveniseră obsedați de importanța centrilor lor. În loc să tindă spre spiritual, ei rămâneau fascinați de folosirea centrilor inferiori, fiind subjugați de puterile căpătate.

Înainte de a medita în scopul trezirii fiecărui centru, Saihung studie culorile și reacțiile la invocații ale centrului respectiv și examină un desen al formei sale. Centrii erau închipuiți ca niște muguri de lotus ce puteau fi deschiși de anumite sunete ale invocației. În interiorul florii exista o combinație specifică de culori. Concentrându-se asupra lui, Saihung rostea invocația, iar centrul mugurelui se lumina și începea să-și emane puterile. La fiecare activare a centrului, tânărul simțea un vârtej de senzații și căldură. Când meditația era încheiată, centrul se închidea, redevenind pasiv.

În realitate, primul centru se afla în exteriorul corpului și constituia sursa de energie. Saihung dirija forța vitală în trupul său, la baza șirei spinării. Atât acest centru, cât și următorul, situat la nivelul ombilicului, controlau viața și reproducerea. Meditația îndreptată asupra lor aducea un

simțământ de ușurare, sporind energia fizică și dorința sexuală. Marele Maestru îl prevenise pe tânăr că senzațiile de forță fizică și sexuală vor deveni așa de puternice, încât exista posibilitatea ca el să nu mai dorească să continue. Îi mai spusese că mulți adepți rămăseseră la acești doi centri, cultivând forța și sexualitatea în felurite scopuri anormale. Când Saihung deschise centrii respectivi, constată că era adevărat. Dorințe sexuale profunde, alăturate conștiinței că-și putea dezvolta puterea unui luptător invincibil, îl ispitiră, punându-i la încercare autodisciplina.

De îndată ce deschise centrul plexului solar, chinurile îi luară sfârșit; trecuse în centrii spirituali. Plexul solar era pentru el o sursă de vitalitate care-i conferea puteri sporite de lecuire. Saihung pricepu că de aici își trăsese energia maestrul Vânt Schimbător.

Inima însemna compasiune, iscusință, apreciere a frumuseții și spirit artistic. Deschiderea centrului ei dezvolta capacitățile artistice. Marele Maestru sublinie că aceasta era sursa creativității, iar persoanele precum Ceață Prin Crâng, un muzician neobișnuit de talentat, aveau centrul respectiv deschis din naștere.

În mod deloc surprinzător, centrul gâtului ajuta la cântat, fiind, în același timp, responsabil pentru clarviziune. Folosit împreună cu al treilea ochi, el interpreta percepțiile altor realități pe care le văzuse. Adeseori, Saihung nu-și înțelegea propriile experiențe spirituale până când centrul gâtului nu-i asigura perceperea verbală.

Dan tian-ul superior, sau al treilea ochi, sesiza alte dimensiuni. Marele Maestru îi spuse că majoritatea oamenilor, inclusiv Saihung, acceptaseră să vadă lumea doar într-un anumit fel, pe care-l denumiseră „existență". De fapt, adevărul era altul. Realitatea consta în pendularea între iluzii diferite, datorită coexistenței mai multor dimensiuni. Întrebuințând al treilea ochi, Saihung putea străpunge lumea iluzorie, zărind înțelesul din spatele ei.

Parcurgerea ascendentă a centrilor corpului simboliza întreaga instruire a tânărului. El își dezvoltase puterile trupului, învățase artele marțiale, își asigurase sănătatea, longevitatea și vitalitatea, devenise cunoscător în artă, literatură, știință și prorociri și percepuse realități extrasenzoriale, dobândind înțelepciune spirituală.

Acum pătrunsese în ultimul centru. Se afla în pragul unui nivel ce reprezenta, în același timp, încununarea multor ani de trudă, cât și bazele unui nivel superior – centrul creștetul capului. Lotusul cu o mie de petale înflori. Simțurile lui Saihung dispărură. Nu mai exista realitate, fie ea internă sau externă. Nu simțea nimic și nu gândea nimic. Se contopi pe de-a întregul cu neantul.

23. Ocazia nemuririi

În zori, o ceață fină plutea deasupra pajiștii, condensând mărgele argintii pe olanele acoperișurilor. De obicei, păsările ciripeau ascuțit, ciorovăindu-se, chiar înainte de revărsatul zorilor, dar, astăzi, văzduhul era nemișcat, ca și mort în tăcerea lui.

Saihung și colegii săi aduceau apă de la izvor. Prin pâcla grea și opacă nu se putea zări nici măcar poarta, așa încât roboteau fără un cuvânt. Apa îl stropi pe tânăr. Era limpede, însă atât de rece încât, parcă, ardea.

Saihung simți o bătaie pe umăr. Un coleg îi arătă ceva înapoia lui. Se întoarse și privi. O siluetă înaltă traversa, fără grabă, curtea.

Necunoscutul era un taoist învesmântat tradițional, învăluit însă, mai mult decât alții, într-o aură de totală îndepărtare de ceilalți. Picioarele lui pășeau în această lume, dar spiritul părea că plutește, deja, în celălalt univers. Mergea atât de ușor încât lăsa impresia că nu atinge solul. Saihung mijì ochii, căutând să vadă mai bine prin negura dimineții, și distinse protuberanța de pe fruntea bărbatului. Era Maestrul Soare, Nemuritorul, pe care-l zărise o singură dată, din depărtare, cu șapte ani în urmă.

Se grăbiră cu toții înăuntru, unde Nemuritorul stătea de vorbă cu preoții. Elevii se înșiruiră și făcură o plecăciune, iar Maestrul Soare trecu printre ei, examinându-i cu atenție.

În lumina zorilor, Saihung îl văzu, pentru prima dată, din apropiere. Șuvițele părului său alb erau aspre, aproape sârmoase. Părul fusese încolăcit cu atenție, iar barba îi atârna precum un văl. Pielea îi era doar puțin zbârcită, nasul acvilin, buzele subțiri și precis dăltuite. Proeminența de pe frunte aducea cu o tumoare grotescă.

În timp ce pășea, nu se auzea nici un sunet. Veșmintele îi erau atât de grele și voluminoase încât Saihung avea impresia că bărbatul nu avea picioare. Maestrul Soare se opri în dreptul lui, îl indică, apoi continuă.

Alese, în total, trei discipoli. În vreme ce Nemuritorul aștepta lângă ușă, preoții le explicară tinerilor:

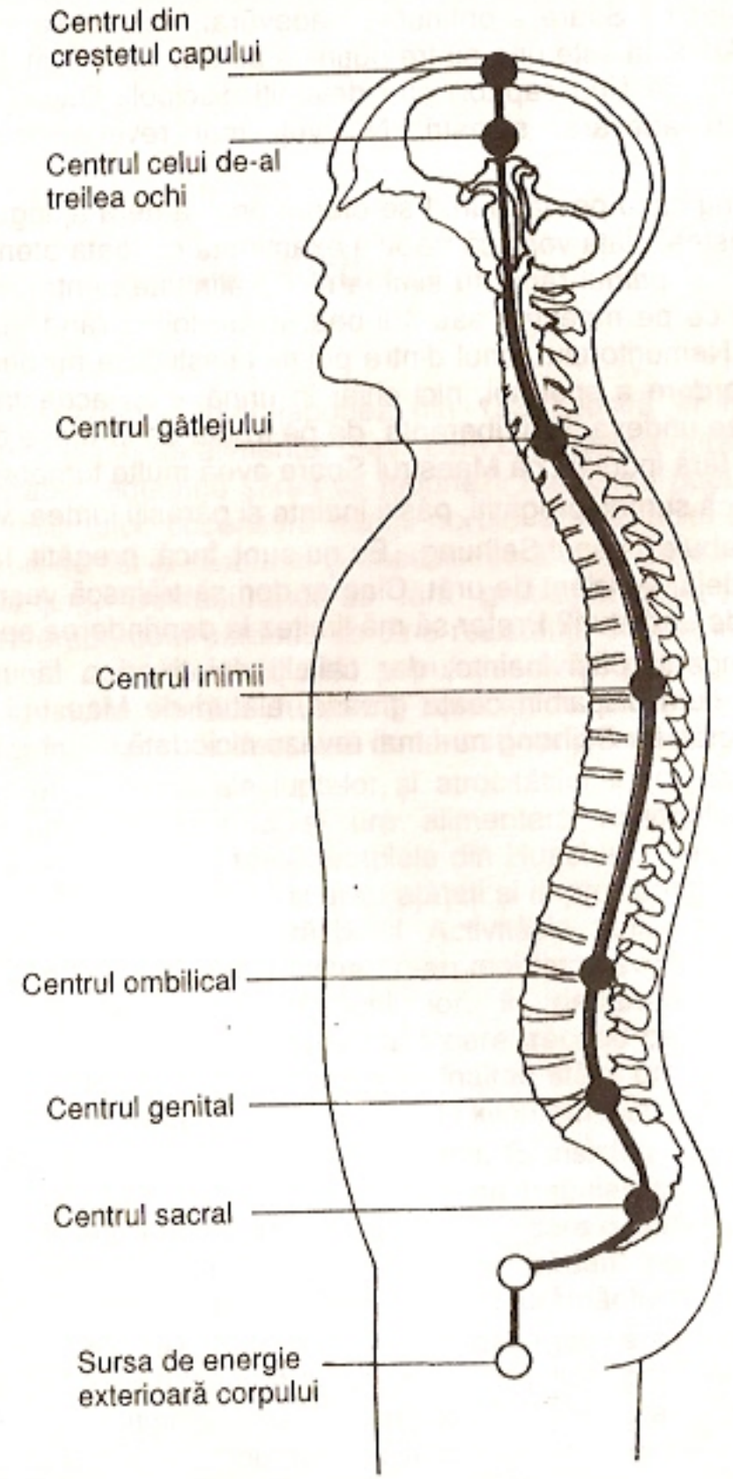

Fig. 16 *Ling qui*

— Maestrul Soare a obținut, cu adevărat, nemurirea și vine rareori în temple. Aceasta este una dintre puținele ocazii. Voi trei ați fost aleși din tot Huashan-ul ca fiind capabili să-i deveniți discipoli. Dacă-l veți urma, veți deveni cu adevărat sihaștri. Nu veți mai revedea niciodată lumea oamenilor.

Saihung căzu pe gânduri. I se oferea ocazia de a ajunge nemuritor! Cu toate acestea, viața veșnică trebuia examinată cu toată atenția. O dorea cu adevărat? În primul rând nu simțea nici o afinitate pentru Maestrul Soare, în vreme ce pe maestrul său îl iubea. În al doilea rând, nu putea ignora aspectul Nemuritorului, unul dintre puținii taoiști care nu permiteau nici un fel de pierdere a spermei, nici chiar în urină – ori aceasta trebuia să se acumuleze undeva. Protuberanța de pe frunte se formase din acumularea de *jing* și fără îndoială că Maestrul Soare avea multe tumefacții pe corp.

— Dacă sunteți pregătiți, pășiți înainte și părăsiți lumea, vorbi preotul.

„Nu trebuie", gândi Saihung. „Eu nu sunt, încă, pregătit. Iar zeii știu bine că sunt, deja, suficient de urât. Cine ar dori să trăiască veșnic, fiind urât și acoperit de umflături? Prefer să mă limitez la deprinderea spiritualității".

Saihung nu păși înainte, dar ceilalți doi tineri o făcură. El rămase privindu-i cum dispar în ceața groasă, alături de Maestrul Soare. Nu se uitară îndărăt, iar Saihung nu-i mai revăzu niciodată.

24. Războiul

Veștile despre războiul chino-japonez din 1931 sosiră în Huashan odată cu transportul lunar de alimente. Elevii care coborâseră după provizii se întorseseră grăbiți, aducând știrea că japonezii trecuseră podul Marco Polo din afara Beijingului, cuceriseră munții nordici ai provinciei Shaanxi, bogați în minereuri de fier și cărbune, și deschiseseră un al doilea front din Tianjin spre Nanjing. Desfășurându-se fără grabă, trupele japoneze avansaseră neîntrerupt, confruntându-se cu o rezistență eroică, însă prost organizată și jalnic aprovizionată. Atât populația civilă, cât și armatele seniorilor din provinciile nordice fuseseră zdrobiți de coloanele perfect antrenate, a căror înaintare era deschisă de tancuri sprijinite aerian.

Relatările cutremurătoare ale luptelor și atrocităților îi șocară pe toți, inclusiv pe Saihung. Indignarea și ura alimentară naționalismul, iar controversele se răspândiră în toate templele din Huashan. Fiecare preot, discipol și elev avea altă opinie. Unii erau atâțați și impresionați, alții calmi și rezervați, însă toți condamnau războiul. Activitățile zilnice au avut de suferit, iar, în curând, taoiștii din Huashan n-au mai fost nevoiți să citească despre război, ci l-au văzut cu ochii lor, în depărtare; au auzit bombardamentele, au zărit avioane de vânătoare trecând pe deasupra și au întrezărit neclare fulgere roșii din care se înălțau stâlpi groși de fum, în timp ce japonezii atacau Xian, aflat la o sută de kilometri distanță.

Mulți taoiști susțineau neimplicarea în război. Ei insistau că, în calitate de asceți – „cei-care-și-au-părăsit-familiile" –, nu trebuiau să intervină în problemele lumești, sfărâmând, astfel, puritatea pe care o cultivau de atâta vreme. Lumea reprezenta un loc de războaie, trădări, necinste, bani, crime, politică și primejdii. Ei nu doreau să încalce jurământul de asceză.

Taoiștii patrioți îi contraziceau, afirmând că dacă țara era cotropită sau distrusă, asceții n-ar mai fi avut unde să-și practice arta. Animați de indignare și spirit justițiar, ei cereau implicarea imediată. Chiar dacă renunțaseră la lume, patria și poporul lor aveau nevoie de ei.

Controversele dezbinară comunitatea până ce Marele Maestru convocă

o adunare publică. Toți preoții și elevii din cele cinci piscuri ale muntelui Huashan veniră în șiruri lungi. Mulți se angajară în discuții aprinse, înghesuindu-se nerăbdători în curțile Templului Piscului Sudic pentru a aștepta ordinele Marele Maestru.

Bătrânul ieși în grădina pavilionului central, conturându-și silueta înaltă pe peretele din lemn al templului străvechi. Ducând la buze un megafon uzat, el vorbi cu glas ascuțit și autoritar:

— Noi suntem pustnici taoiști. Am părăsit cu toții lumea și ar trebui să nu mai fim preocupați de măruntele și meschinele conflicte ale celor lipsiți de minte. A reveni în rândul lumii înseamnă a da uitării puritatea pe care am cultivat-o pe acest munte sfânt – este imposibil să fii în lume și să rămâi nepângărit. În același timp, însă, suntem chinezi. O putere străină ne invadează țara și întregul popor trebuie să lupte pentru apărarea ei. Viața nu înseamnă numai spiritualitate. Participarea în război nu trebuie să însemne luptă. Fiecare poate contribui în felul său, fiecare trebuie să se gândească în ce fel este mai util Chinei. Unii pot coborî ca să-i hrănească pe oameni, alții ar trebui să ofere asistență medicală, iar alții ar trebui să păstreze, așa cum se cuvine, tradițiile străvechi pentru viitor. Chiar dacă nu veți omorî nici un cotropitor, puteți aduce contribuția voastră. În privința acelora instruiți în artele marțiale, ei trebuie să lupte. Sunteți războinici, iar meseria voastră e războiul...

Marele Maestru își continuă discursul, dar gândurile lui Saihung începuseră, deja, să alerge. Era tânăr și revoltat. Dorea să-și apere poporul și patria. Voia să se răzbune pentru atrocitățile comise împotriva unor oameni neajutorați. Voia să lupte.

În aceeași seară, el și cei doi discipoli discutară despre viitor.

— Am fost instruiți riguros, vorbi cu înflăcărare Saihung. Iscusința noastră în artele marțiale este ieșită din comun. Trebuie să ne-o punem în slujba patriei.

Foștii săi îngeri păzitori îl ascultau cu gravitate. Ceață Prin Crâng își exterioriza rareori simțămintele, iar Sunetul Apei Limpezi, deși guraliv, era la fel de rezervat în privința deciziilor personale. După ce Saihung își termină pledoaria, urmă o tăcere îndelungată. Sunetul Apei Limpezi anunță oficial, fără ocolișuri, că părăsea muntele.

— Suntem iscusiți în artele marțialie, spuse el. Trebuie să luptăm! Când mă gândesc la grozăviile comise asupra femeilor, copiilor și bătrânilor, nu mă pot înfrâna. Nu pot rămâne deoparte. Îi voi ucide pe japonezi.

— Și eu, aprobă Saihung.

Se întoarseră către Ceață Prin Crâng. Acesta nu zise nimic, mulțumindu-se să-i fixeze cu privirea. Nu se împotrivise. Știau că avea să vină și el.

— Este imposibil să luptăm și, în același timp, să rămânem discipoli ai școlii, continuă Saihung. Pe front nu vom putea să ne păstrăm preceptele, vom trăi printre oameni. Eu părăsesc școala.

— Saihung, nu trebuie să-ți abandonezi cărarea, interveni Ceață Prin Crâng.

— Voi deveni un taoist pelerin, neafiliat unui templu anume. Uite care-i adevărul: uneori, simt că nu mai rezist nici aici. Mâncarea nu e suficientă niciodată, iar școala zi de zi mă deprimă. Zilnic, același program: sculare, recitare de sutra, mic dejun, recitare de sutra, prânz, recitare de sutra, cină, recitare de sutra, culcare, recitare de sutra! Vă spun sincer că prefer să fiu un ascet singuratic.

— Ai făcut un legământ, îi reaminti Sunetul Apei Limpezi.

— Știu. Voi rămâne taoist. Aș fi, însă, un ipocrit, chiar dacă aș putea recita sutra pe câmpul de luptă. Voi concepe planuri, mă voi bate pentru viața mea, voi consuma carne, voi nutri gânduri rele și voi ucide. Cum aș respecta, atunci, preceptele? Am nevoie de toată energia și puterea ca să mă concentrez asupra luptei.

Cei doi discipoli schimbară priviri.

— Fă așa cum crezi de cuviință, Saihung, spuse Ceață Prin Crâng, dar eu voi încerca să respect preceptele.

— Și eu, adăugă Sunetul Apei Limpezi.

— Cum veți putea? exclamă Saihung înfierbântat. Veți ucide oameni! Nu cumva preoții afirmă că ucigașii vor fi pedepsiți în iad?

— Ei spun, îl corectă Sunetul Apei Limpezi, că uciderea unei ființe omenești constituie un păcat. Dar sunt oare ființe omenești cei care săvârșesc asemenea atrocități?

— În plus, completă Ceață Prin Crâng, noi trebuie să luptăm cu răul, apărându-ne în același timp. Nu ucidem de plăcere, însă cu toții ne-am luptat cu banditii și animalele care ne-au atacat în munți. Chiar și oamenii sfinți trebuie să se apere, iar noi am fost atacați fără să fi provocat pe cineva. Este dreptul nostru de a ne apăra.

În ziua următoare, Saihung merse la maestrul său. Nu mai purta veșmântul de călugăr, ci îmbrăcase hainele negre de luptător, strânse la încheieturile mâinilor și glezne. Făcu o plecăciune și solicită permisiunea de a intra. Marele Maestru încuviință tăcut din cap.

— Părăsesc muntele, zise Saihung.

Marele Maestru miji ochii, dar înainte de a putea replica, tânărul continuă iute:

— ... și ies din școală.

Marele Maestru lovi puternic cu palma în masă, fulgerându-l cu o privire mânioasă. Era pentru prima dată că Saihung îl vedea furios și rămase surprins.

— Tu și gura ta nesăbuită! Gândește mai întâi! Nu vorbi așa cu mine! răcni bătrânul.

— Nu pot păstra preceptele pe câmpul de luptă.

— Cine zice c-o să pleci? Nu poți face așa cum ți se năzare! De unde ai căpătat asemenea idei impertinente? Misiunea ta nu este să bântui de colo-colo, urmându-ți toate toanele, ci să-ți continui educația!

— Trebuie să lupt, iar dacă lupt trebuie să mă hrănesc.

— Preceptele trebuie respectate!

— Voi afirmați că trupul este templul zeilor, rosti sfidător Saihung. Ce să fac – să lupt fără să mănânc? Ce se va întâmpla, atunci, cu „templul"? Corpul trebuie hrănit. Zeii nu vor rămâne într-un templul dărăpănat!

— Ai numai idei nesănătoase! Ești prea insolent!

— Dacă minții nu i se permite să fie independentă, atunci nu ne deosebim cu nimic de plante.

Marele Maestru se ridică și-l țintui pe Saihung cu o privire severă.

— Tinere! Ești la începutul vieții și nu știi multe. Ai deprins o brumă de învățătură și ești gata să-i spui lumii ce trebuie să facă. Gândește-te bine înainte de acest pas iresponsabil.

— Voi deveni un taoist pelerin, replică hotărât Saihung. Voi cutreiera țara fără să fiu legat de un templu.

— Dacă pleci, șuieră bătrânul, să nu te mai întorci!

Saihung se simți ca lovit de un bici. Nu mai avea, însă, ce adăuga.

— *Da Shi*, eu plec.

Marele Maestru se așeză și-l concedie printr-un gest.

Adepții din Huashan erau vestiți pentru dibăcia în artele marțiale, fiind primiți cu brațele deschise în armatele seniorilor. Saihung și cei doi discipoli se despărțiră, intrând în unitățile de gherilă, ce nu aveau nici un fel de restricții în privința domeniului de acțiune. Regulile războiului limitau armatele convenționale, dar unitățile lui Saihung, conduse de Cai Tingjie și Bai Songqi, acționau așa cum doreau. Adesea, se infiltrau în spatele liniilor dușmane, ca un soi de cercetași avansați, hărțuind, sabotând și culegând informații despre inamici. Iscusiți și capabili, Saihung și camarazii săi preferau armele tradiționale, purtând puști doar atunci când se alăturau unei armate pentru o înfruntare convențională.

Saihung se bizuia, în primul rând, pe o sabie cu un singur tăiș și o lance. Avea haine complet negre din bumbac, strânse la încheieturile

mâinilor și glezne, umbla cu sandale din pai și-și încolăcea coada sub o țesătură neagră. Era un soldat aprig și idealist, energic și temperamental precum un armăsar. Se specializase în incursiuni izolate, ucigând adversarii unul câte unul. Atacând în zori, la asfințit, dar și în miezul zilei, Saihung se ascundea în iarba înaltă. Devenise expert în omorârea soldaților ce treceau pe lângă el, cărora le străpungea beregata cu sulița, astfel încât victimele mureau fără un sunet.

În lupta de aproape prefera sabia, atrăgându-i pe inamici în apropierea lui, pentru a-i sili să recurgă, mai degrabă, la baionetă și cuțit, decât la gloanțe. În asemenea situații, sabia de patru kilograme a lui Saihung, pe care lamele speciale din teacă o ascuțeau ori de câte ori o trăgea afară, reprezenta o armă superioară. Printr-un iureș de mișcări și salturi impresionante, tânărul para cu ușurință șarjele oponenților, folosindu-se de inerția acestora ca să le reteze membrele dintr-o lovitură. Nu uitase învățăturile dascălilor săi referitoare la străpungeri, crestări, parade și retezări: o tăietură puțin adâncă se folosește la torturarea victimei, decapitarea este mai miloasă.

În lupta corp la corp, Saihung dezlănțuia toată puterea tinereții și antrenamentelor sale. Loviturile cu palmele erau nimicitoare, iar cele cu picioarele aveau duritatea oțelului. Meridianele îi erau deschise, energia internă fusese conservată prin celibat, iar tehnicile călite de instrucțiile dure. Era un luptător năvalnic. Îi venea ușor să omoare un om dintr-o lovitură, ori să-i frângă gâtul printr-o singură mișcare.

În climatul războiului, idealismul i se mistui treptat și Saihung constată că avea o nouă motivație: ura. Intelectul amorțea pe câmpul de luptă, iar compasiunea se pierduse în contrastele evidente ale realității înconjurătoare. Învățase multe lucruri în Huashan, dar ura față de oameni o căpătă abia după ce văzu cu propriii ochi atrocitățile dușmanilor. Ori de câte ori pătrunse în sate abandonate de japonezi, zări mărturiile sângeroase ale cruzimii omenești. Corpurile sfârtecate constituiau istorii mute ale violurilor, biciuirilor, pruncilor străpunși cu baionetele, băieților mutilați, organelor genitale arse sau perforate. Ororile se repetau în asemenea măsură, încât ochii tânărului refuzau să le mai vadă. Însă, pentru inima și sufletul lui, repetiția lor însemna atâtarea permanentă a unui foc interior ce dădea o formă urii, ascuțind-o ca pe un brici. Atrocitățile războiului cauterizaseră orice sensibilitate din sufletele camarazilor săi, care luptau cu îndârjire și stoicism. În cazul lui Saihung, lucrurile stăteau, însă, altfel. El trăia de la o zi la alta alimentat de o pendulare rapidă între angajamentul față de cauza poporului său și demența pură.

Bătăliile succesive îi zdruncinau psihicul. Trupul și mintea sa purtau răni și cicatrici ale unor sunete care întotdeauna i se păreau niște întrebări

obsedante. Bubuiturile amenințătoare ale bombelor explodând, răpăielile nebune ale mitralierelor, până și șuieratul sabiei lui despicând carnea îi deveniseră familiare, deși continuau să fie înfricoșătoare. Însă, atunci când la urechi îi ajungeau sunete aparținând oamenilor – scâncetul anonim al unui copil înspăimântat, urletul unui tovarăș muribund, ultimul geamăt al adversarului – Saihung încerca senzația că acestea se adresau în mod direct sufletului său. Tânjea după clipele rare când câmpul de luptă era tăcut. În momentele respective, încetau toate sonoritățile războiului, ce repetau aceeași întrebare: „De ce?", dar refrenul era preluat de tânăr însuși. În scurtele pauze din cacofonia distrugerii, el căuta să-și ordoneze propriile gânduri, să rezolve contradicția, aparent monstruoasă, dintre taoism și război.

Puritatea din Huashan nu putea fi pusă sub semnul îndoielii, concentrarea asupra ascezei fiind strictă și absolută. Nu existau tentații, fie și numai pentru că pe piscuri nu aveai multe ocazii de a păcătui. Comunitatea de acolo era formată din indivizi dedicați și, atât maeștrii spirituali cât și discipolii aflați la început de drum, cu toții se abandonau în mod complet spiritualității. Puteau urî doar monotonia plictisitoare a vieții monahale.

Huashan părea un rai pe lângă mizeriile și degradarea de pe câmpul de luptă, unde muntele și cerurile erau îndepărtate și inaccesibile. Acum, Saihung ducea o viață mizerabilă, compusă din furie, omoruri și stratageme. Trebuia să-și fure hrana, mâncând orice izbutea să șterpelească, și-și utiliza inteligența pentru capcane întinse dușmanilor. Fusese nevoit să-și abandoneze complet spiritualitatea, pentru a-și concentra întreaga ființă asupra măcelăririi altor oameni. Vechii taoiști aveau dreptate. Era imposibil să trăiești în lume fără să te implici.

Iar, deocamdată, Saihung era implicat *cu totul*. De fiecare dată când zărea mormanele de stârvuri putrede, din care se ospătau câinii și corbii, sufletul său clocotea de dorul răzbunării. Răcnetele de luptă acopereau șoaptele scripturilor. Furia îmbrâncea din calea ei moralitatea. Trebuia să se lupte pentru a-și salva poporul. Încă din copilărie i se spusese că omorul atrăgea după sine osânda veșnică. Saihung o accepta. Avea să intre în iad fără regrete.

Uneori, gândurile lui despre Huashan deveneau cinice și amare. Dacă taoiștii erau atât de puternici, de ce nu opriseră războiul? Totuși, de fiecare dată, își putea răspunde prin cuvintele pe care le auzise de nenumărate ori: taoiștii renunțaseră la lume. Lumea nu era reală; nu avea importanță.

Nu erau, însă, și ei tot oameni? Nu erau chinezi? Nu puteau pune capăt acestor atacuri lipsite de sens, prin puterile lor extraordinare? Tânărul își dădea seama că taoiștii n-ar fi făcut-o, chiar dacă ar fi putut. Fiecare

persoană avea un destin personal, fiecare trebuia să aleagă între bine și rău, iar omenirea trebuia să-și găsească propriul drum, de la sălbăticie spre divinitate. Războiul reprezenta soarta, iar sorții nu i se puteau împotrivi nici chiar zeii.

Spiritualitatea nu oferea o soluție evidentă. Călugării rămâneau în munți, iar alții se chinuiau pe șesuri. Cu toate acestea, spiritualitatea nu însemna decât cristalizarea aspirațiilor umane. Ea nu putea înfăptui miracole. Cu tristețe, Saihung înțelese că și taoiștii nu erau, la urma urmelor, decât tot niște oameni. Niște ființe omenești obișnuite. Era adevărat că ei întorseseră spatele tragediilor autodistructive și autoindulgente, pe care majoritatea oamenilor le denumeau „vieți". O persoană pornită pe cărarea taoistă își căuta propria eliberare, și-o asigura, apoi căuta să-i ajute și pe alții să procedeze la fel. Omenirea se compunea, însă, din indivizi, fiecare deținând același liber arbitru și posibilitate de alegere între sacrificiul pentru o conștiință superioară și regresul către degradare. Aceasta era corvoada umanității, dar și esența ei – individualizarea. Dacă n-ar fi existat răul, consecințele ar fi lipsit și, astfel, n-ar fi existat nici posibilitatea opțiunii. În permanență, oamenii trebuiau să aleagă și, în cele din urmă, libertatea personală se obținea doar prin efort continuu și conștient. Taoiștii nu puteau salva un popor și nici planeta. Așa ceva ar fi însemnat un act supranatural, o intervenție divină, ce depășea chiar și puterile Împăratului de Jad.

Contemplările tânărului îi lărgeau perspectivele. Saihung se gândi la reîncarnare. Viața omenească constituia starea intermediară dintre conștiința superioară și cea inferioară; în progresul ei, omenirea nu soluționase, încă, această dilemă. Privit ca activitate desfășurată într-o etapă a evoluției, războiul apărea, brusc, meschin și neînsemnat.

Totuși, speculațiile filozofice aveau loc pe un câmp de luptă. Saihung se găsea aici, înconjurat de moarte, fără să poată rezolva contradicția și dilema. Deocamdată trebuia să continue. Nu dorea să moară; nu voia să fie ucis. În ciuda introspecțiilor sale în considerații morale, el își formulă o concluzie simplă. Avea să omoare pe oricine ar fi încercat să-l ucidă. Numai în felul acesta putea izbândi în actuala lui misiune.

25. Întoarcerea acasă

Viața de soldat nu reprezenta chiar o permanentă oroare. Saihung călători prin toată China, din Beijing în Guangdong și din Henan în Sichuan. Războiul nu putea eclipsa frumusețea nepieritoare și extraordinarele variații ale peisajelor chineze. Ori de câte ori se întâlneau sau se uneau cu alte armate chineze, Saihung își căuta prietenii, bucurându-se periodic de reîntâlnirea cu cei doi discipoli. Alteori, surpriza unei întâmplări norocoase alunga poveri teribile, oferindu-i un răgaz de liniște sau rara descoperire a unei găini. Atunci, Saihung și camarazii săi râdeau fericiți și găteau pasărea în lut, preparând „Puiul Cerșetorului". Asemenea mese păreau dumicați șterpeliți de la un ospăț ceresc, iar apa de izvor devenea dulce precum vinul vechi de o mie de ani.

De asemenea, misiunile nu erau întotdeauna îndreptate împotriva japonezilor. Într-o astfel de ocazie, unitatea lui Saihung atacă pe însuși Chiang Kaishek. Generalisimul naționalist obișnuia să ia ostateci, pentru a se asigura de loialitatea propriilor generali sau ca să-i pedepsească pe aceștia. În incidentul Xian, el capturase fiul adolescent al unuia dintre generalii armatelor nordice. Comandantul lui Saihung, generalul Cai Tingjie, dezaprobă metoda și aprecie că întemnițarea urma să ducă la moartea sigură a băiatului. Războiul civil avea să reizbucnească, despărțind armatele nordice de naționaliști. De aceea, el ordonă unității lui Saihung să plece spre Nanjing și să-l elibereze pe ostatic. Deși acțiunea constituia insubordonare și trădare, generalul îi trimisese fără multe comentarii: „faceți-o, dar cât mai discret".

Ajuns în Nanjing, grupul consultă informatori și spioni din lumea interlopă, obținând planul general al reședinței lui Chiang. Generalisimul era un individ prudent. Palatul său era înconjurat de ziduri înalte, trupe numeroase și gărzi personale. Spionii se îndoiau că cineva ar fi putut străpunge aceste linii de apărare.

Era o provocare, iar lui Saihung îi plăceau asemenea acțiuni. Împreună cu oamenii săi concepu un plan ce trebuia pus în aplicare peste câteva zile, când avea să fie lună nouă.

Atunci când sosi noaptea cea întunecoasă, Saihung și un camarad se ascunseră în tufișurile din jurul grădinilor unde era ținut prizionierul. La momentul prestabilit, ceilalți ortaci, prefăcându-se beți, începură o încăierare cu paznicii din partea opusă a reședinței. Saihung și partenerul său escaladară rapid zidul, coborâră fără zgomot în grădină și ajunseră la peronul din fața clădirii căutate. Văzură lumini aprinzându-se și auziră strigătele soldaților care se repezeau spre poarta unde începuse bătălia.

La intrarea clădirii rămăseseră numai două santinele. Saihung se furișă îndărătul lor și, întrebuințând stilul Șarpe, le izbi punctele de presiune. Gărzile se prăbușiră, iar taoistul descuie ușile și pătrunse pe un coridor lung. Nu știa câte posturi de pază mai existau în interior sau îndărătul căror uși puteau fi ele. Urmară câteva clipe încordate, când cei doi păși în vârful picioarelor pe covorul ce acoperea podeaua. Strecurându-se în lungul coridorului, ei înaintară, pas cu pas, prin casa cufundată în beznă.

Un licăr imperceptibil de lumină semnală prezența altor doi soldați. De data aceasta, atacul n-a mai fost prin surpriză, ci o încleștare disperată. Saihung se luptă cu turbare până-i răpuse pe adversari. Tovarășul lui sparse ușa zăvorâtă și înăuntru găsiră băiatul.

Revenind în Xian, Saihung și grupul său îl înapoiară pe fiu tatălui. Armatele nordice răsuflară ușurate. Chiang Kaishek nu mai avea, acum, nici o posibilitate de șantaj și era sigur că avea să-și țină promisiunea de a pune capăt războiului civil, intrând cu toate forțele în lupta împotriva japonezilor. Se înfuriase teribil aflând de pierderea ostaticului, însă era prea viclean ca să-și trădeze adevăratele sentimente. Cu toate acestea, cei din trupele nordice, inclusiv generalul și băiatul său, se amuzară copios pe seama generalisimului.

*

Doi ani de război, plini de orori sau aventuri, începuseră să atârne greu pe umerii lui Saihung. Deocamdată, educația primită de el și o anumită încrâncenare deprinsă pe parcurs îl feriseră de orice probleme, totuși, odată cu intrarea războiului într-o frustrantă stagnare, tânărul porni să examineze situația și să se gândească, în mod serios, la viitorul său.

În 1939, conflictul militar atinsese o fază în care chinezii, împinși spre centrul țării de către trupele japoneze, se fortificaseră îndărătul unor poziții defensive dispuse în lungul poalelor dealurilor și cursurilor apelor. Înapoia acestor linii de apărare se restabilise industria de armament și aprovizionare. Japonezii continuau atacurile, declanșând bătălii locale ce aveau scopul menținerii în formă a propriilor soldați, terorizarea civililor și dezorganizarea armatelor adverse. Ei străpungeau frontul și pătrundeau adânc în teritoriul chinez, distrugând și jefuind totul în cale înainte de a

reveni pe pozițiile inițiale. Chinezii răspundeau retrăgându-se și, apoi, hărțuindu-i pe cotropitori. Cu toate acestea, ei nu izbuteau să distrugă garnizoanele japoneze perfect fortificate și, treptat, între cele două armate se stabili o zonă lată, răvășită de distrugeri. Japonezii preferau agresiunile locale, nimicind așezare după așezare; țăranii mureau cu miile, iar pământul arid era îmbibat de sânge.

Saihung începuse să se sature de lupte. Soldații stăteau pitiți în locașurile individuale, așteptând tăcuți următorul atac, oblojindu-și rănile infectate și agonizând de febră. Războiul devenise lipsit de sens. Tânărul își dădea seama că, în afara încleștărilor zilnice, continua să existe o lume vastă despre care el nu știa, deocamdată, mare lucru. În provincia Shandong, unde Râul Galben își încheia călătoria spre mare, Saihung decise să-și părăsească unitatea de gherilă și să revină în Huashan, aflat spre apus, în interiorul Chinei.

Într-un ungher al minții sale persista nesiguranța asupra modului în care urma să fie primit în munți. Atunci când plecase, maestrul lui îi interzisese să se întoarcă! Saihung se întreba dacă avea să i se permită accesul în Huashan.

În lungul drum de întoarcere, tânărul făcu un ocol pe la reședința familiei Guan. Aflase că bunicii săi se refugiaseră, inițial, în Huashan, dar că, acum, zăceau amândoi bolnavi în coliba unui tăietor de lemne. Tatăl lui lupta pe front, restul familiei fugise către interiorul țării și clanul se împrăștiase. Mai auzise că reședința fusese abandonată, totuși dorea s-o revadă. La porți nu-l întâmpină nimeni; era singur pe toată proprietatea strămoșească.

Deși campaniile militare îl transformaseră într-un veteran insensibil, Saihung nu-și putu alunga sentimentul de tristețe copleșitoare când zări ruinele clădirilor. Fortificația în formă de dragon, grădinile și pavilioanele, ce constituiseră apogeul a patru generații ale clanului Guan, zăceau în ruine pe terenul ars.

Era limpede că trupele japoneze ocupaseră reședința înainte de a pleca ori de a fi alungate. Găurile gloanțelor se zăreau, aidoma unor cicatrici întunecate, în pereții de culoarea lavandei. Proiectilele tunurilor căscaseră spărturi largi în clădiri. Lovituri violente sfârtecaseră zăbrelele fragile. Incendiile distruseseră pavilioane și arbori seculari. Otrăvurile poluaseră pâraiele și fântânile. Capela familiei fusese folosită ca grajd. Toate obiectele de artă fuseseră furate ori distruse.

Razele firave ale zorilor treceau lent peste dărâmături, descoperind zeci de trupuri. Unele aparțineau soldaților japonezi și chinezi, totuși majoritatea erau servitori surprinși de atac. Leșurile unor oameni, pe care Saihung îi

cunoscuse din fragedă pruncie ca fiind persoane pline de vitalitate, zăceau, acum, contorsionate și nemișcate. Zări corpul unui băiat siluit, al cărui sânge se închegase între coapse. În umbră se vedea o fetiță cu părul răvășit, dinții sparți și picioarele dezgolite. Un grăjdar bătrân spânzura de o grindă; pielea îi fusese jupuită în fâșii ce atârnau. Chipurile tuturor cadavrelor erau încremenite în teroarea morții violente, cu ochii holbați, parcă neîncrezători, asupra ultimelor clipe de viață.

Saihung străbătu curțile și coridoarele, căutând să înlocuiască prezentul cu trecutul. Era zadarnic. Duhoarea de hoit acoperea aromele de iasomie și tămâie din locurile pe unde se plimbaseră membrii familiei sale. Ruinele carbonizate ale zvelților pilaștri multicolori caracterizau perfect scheletul ce proteja, cândva, gloria și vigoarea clanului. Aici viața n-avea să mai reînceapă veodată. Nici un posibil viitor n-ar fi putut respira, fără să fie pângărit de amintirea bărbaților și femeilor care fuseseră uciși, neajutorați și lipsiți de orice compătimire.

Se opri în grădina în care Guan Jiuyin cânta la flaut. Acum, suprafața nemișcată a helești era presărată de pești plutind cu burțile în sus. Căminul familiei sale nu mai exista. Tânărul îi întoarse spatele și plecă. Plânsul ar fi fost zadarnic. Aceasta fusese voința cerului.

*

Saihung urca poteca din Huashan. Aerul era răcoros și nemișcat, lumina directă și limpede. Ce loc diferit reprezenta muntele sacru! Tânărul simțea cu acuitate contrastul între seninătatea austeră de aici și mizeria câmpurilor de luptă. Se opri de două ori ca să se spele în pâraie reci, totuși amărăciunea și murdăria erau greu de curățat. Avea senzația că pângărea sfințenia înconjurătoare.

Plin de umilință, continuă urcușul spre maestrul său. Poate că niciodată nu apreciase Huashan-ul cu adevărat. Primele dăți fusese purtat în cârcă, apoi păcălit. Cu timpul, ajunsese să privească muntele ca pe o plictisitoare școală comunală. Chiar atunci când revenise pentru a fi inițiat, credința lui nu fusese deplină, iar îndoiala îi împovărase inima. Acum, alesese întoarcerea, gata să se dedice austerității și cunoașterii. Mânjit de sânge, sătul de distrugeri, își căuta consolarea și muntele părea că-l acceptă.

Un grup de călugări îl văzu și-i ieși în cale, salutându-l. Fericiți să se revadă, schimbară impresii. Unii dintre ei, datorită legămintelor făcute, nu coborâseră din munți. Alții plecaseră, fie ca să-i ajute pe suferinzi, fie ca să lupte. Saihung întrebă de Marele Maestru. Bănuia că mânia acestuia nu reprezentase decât un ritual, totuși aminti de ea.

Bătrânul bucătar al templului izbucni în râs.

— *Da Shi* dispare adesea, rosti el. Nu spune unde pleacă. Zice doar: „Am treabă" și lipsește luni de zile. Noi știm că, uneori, coboară și luptă.

— De unde știți?

— Ziarele pe care le primim lunar, odată cu alimentele, pomenesc, deseori, despre un bătrân taoist cu un toiag. Numai *Da Shi* poartă acel toiag. L-am întrebat dacă știe despre ce-i vorba. Bineînțeles că a negat totul.

— Ce scria în ziare?

— Știm că *Da Shi* a fost în Shanghai și Beijing, răspunzând provocărilor unor maeștri în arte marțiale japonezi. Ultima dată, asta s-a întâmplat în 1936.

— Pe-atunci eram aici! De ce nu m-a luat și pe mine?

— Probabil pentru că temperamentul tău violent te-ar fi făcut să sari în ring și, poate chiar, să fii ucis.

— Ah...

— Japonezii ne denumeau „bolnavii Orientului", iar *Da Shi* a mers pentru a le accepta provocările. În Shanghai, a învins un luptător sumo, băgându-i două degete în beregată. Apoi, în Beijing, nu și-a folosit decât palmele și mânecile într-o înfruntare în care l-au atacat, simultan, doi maeștri de karate, unul de aikido și altul de judo.

— Așadar, *Da Shi* nu se sfiește să lupte el însuși! exclamă Saihung.

— Așa se pare. După aceea, același taoist și-a făcut apariția în Sichuan, vorbi un preot.

— Sichuan?! Ce căuta acolo?

— Chiar așa! De unde să știm noi? În Sichuan există o ceainărie ocupată de trupele japoneze. Comandantul lor era un binecunoscut maestru de karate, care deținea centura neagră patru dan. Ei bine, bătrânul taoist a intrat în ceainărie și s-a așezat, solicitând nonșalant să fie servit. Ospătarii, înspăimântați, s-au conformat. Comandantul japonez s-a lăudat în privința artei sale, vorbind cu dispreț despre inferioritatea luptătorilor chinezi, până ce bătrânul taoist a lăsat ceașca jos și a râs batjocoritor. Comandantul l-a atacat, dar bătrânul l-a respins cu o singură mână. A început o bătaie generală și doar taoistul a ieșit din ceainărie.

— Palavragiu bătrân! bombăni Saihung. S-a prefăcut, doar, că mă dojenește! Nu-i nimic, o să-mi iau eu revanșa!

— Mai bine să n-o faci, chicoti preotul. *Da Shi* are întotdeauna ultimul cuvânt.

— Asta-i adevărat, admise tânărul zâmbind stânjenit. În tot cazul, acum așa a fost.

Ajunseseră la intrarea Templului Piscului Sudic și călugării îl zoriră să intre. Saihung își căută maestrul și-l găsi în biroul său. Tânărul îngenunche.

Marele Maestru îl privi inexpresiv. Bătrânul nu se schimbase câtuși de puțin. Cunoștea ochii liniștiți și atenți, care puteau privi fără să clipească, părul și barba cărunte, ținuta semeață. Saihung îl așteptă să vorbească.

— Deci te-ai întors? întrebă încetișor Marele Maestru.

— Da, *Da Shi*.

— Dacă tot ai venit, ar trebui să începi următoarea etapă de instruire.

Asta a fost totul. Marele Maestru îl acceptase, apoi, printr-un gest blând, îi făcu semn să se îndepărteze.

PARTEA A CINCEA

Descoperirea adevăratului eu

26. Labirintul

La o săptămână după întoarcerea în Huashan, Saihung jură zeilor că avea să rămână închis într-o peșteră, practicând austeritatea, până ce izbutea un salt evolutiv. Marele Maestru alese o zi favorabilă și-l însoți până la Piscul Vestic. Se opriră înaintea lespezii care astupa intrarea în peșteră. Întorcându-se spre tânăr, bătrânul vorbi:

— Acesta e locul în care îți vei descoperi adevăratul eu.

Coborâră printr-un tunel, din care se pătrundea într-un labirint de pasaje și grote. Saihung avea să rămână într-un ansamblu de cinci camere, adânc în inima muntelui, unde existau nenumărate coridoare și săli neexplorate. Maestrul și discipolul urmară un drum șerpuit prin cavernele întortocheate. Aerul se răcise brusc; singurele sunete erau cele ale pașilor lor. Uneori, tunelurile se îngustau atât de mult încât se vedeau siliți să înainteze cu câte un umăr înainte. Unele părți ale peșterii erau cufundate în beznă, dar altele străluceau datorită mineralelor luminoase. Stalactitele se lăsau din plafon de parcă piatra însăși devenise fluidă, coborând pentru a întâlni stalagmitele ce se ridicau cu vârfuri ascuțite. Un râu subteran lat curgea pe lângă ei, conducându-i către cele cinci camere, iluminate de torțe și lămpi cu gaz.

Unele dintre aceste camere aveau în tavan deschizături naturale, ce constituiau hornuri pentru un încălzitor din fier forjat în care ardeau cărbuni

și, în același timp, lăsau să pătrundă câteva raze de soare. La lumina acestora și a torțelor, Saihung văzu obiectele ce mobilau încăperile: patul din piatră, vasul pentru ars esențe parfumate, lampa de gaz, cărțile, burduful cu apă, clepsidra, instrumentele muzicale, ustensilele pentru scris, jurnalul și roba de schimb.

Una dintre săli era rezervată exclusiv meditației. Râul o traversa, formând în centru un bazin adânc. Platforma de meditație, din lemn masiv cu picioare sculptate sub forma unor labe de dragon, încrustată cu caractere străvechi, era flancată de două vase pentru arderea tămâiei, având forma unor cocori. Un cerc, perfect descris în nisipul de pe podeaua din piatră, înconjura întregul ansamblu.

Saihung întinse pe platformă salteaua umplută cu iarbă, pielea de leopard și covorașul de rugăciuni. Marele Maestru îi dădu o oglindă *Ba Gua*, îi prinse un talisman în jurul gâtului și-i spuse ultimele instrucțiuni.

— Mulți taoiști au dobândit înțelegerea chiar în locul acesta, îi spuse el înainte de plecare. Toți străbunii tăi au trecut pe aici. Studiază și persevereză, Saihung, și vei reuși!

Tânărul își privi maestrul dispărând în întuneric. Rămăsese singur.

Fiecare zi cuprindea patru proceduri: meditația matinală, călătoria astrală, recitarea de sutre și meditația de seară.

Între aceste momente ale zilei rămânea vreme pentru trei mese calde, aduse de colegii de clasă, practicarea artelor marțiale, lectura scripturilor, cântatul la instrumente, scrisul, pictura și explorarea peșterii.

După deșteptare, Saihung lua micul dejun, se îmbăia și efectua exercițiile de purificare și întărire a trupului, înainte de a trece în camera de meditație. Așezat în interiorul cercului sacru, tânărul trasa în nisip un desen special. Combinația de cercuri, pătrate, linii și unghiuri invoca toate forțele cerului și pământului, chema cele zece direcții și conjura cele cinci elemente. Desenarea liniilor era însoțită de invocații, întrucât fiecare trăsătură reprezenta un zeu. Ritualul laborios îl transpunea pe Saihung într-o stare de contemplație, creând un arabesc ce-l proteja și sprijinea. Tânărul păsea în centrul lui și se așeza.

Atât desenul, cât și talismanul urmau să-i apere trupul împotriva posedării malefice, după ce avea să fie părăsit de suflet. În lipsa acestei protecții, învelișul fizic al lui Saihung era vulnerabil înaintea demonilor și spiritelor rele, care de abia așteptau un corp disponibil. Ele puteau pătrunde prin oricare dintre cele nouă deschizături ale corpului, opunându-se revenirii sufletului lui Saihung.

Aflat acum în stare de liniște, tânărul executa o suită de douăzeci și patru de gesturi de rugăciune – poziții complexe ale mâinilor care izolau

gândurile, sporeau concentrarea și-i pregăteau sufletul pentru părăsirea trupului. Ele simbolizau întregul curs al evoluției, meditația lui Saihung constituind apogeul imaginat al creației universului însuși.

Saihung se simțea cu totul detașat de cele pământești. Citea în șoaptă sutre încrustate pe un postament înaintea lui. Cuvintele dețineau putere și-i induceau călătoria.

Cu sutrele se invocau zeii. Tânărul le rostea numele și-i vizualiza până ce reconstituia întregul panteon taoist. Acum, sub ochii săi, se găseau toți cei celeștii, în frunte cu Cei Trei Augusti.

Călare pe un dragon, sufletul lui părăsea corpul și urca la ceruri. Acolo se prosterna în fața zeilor și rămânea în meditație, așteptând instrucțiuni. Dacă zeii nu vorbeau, Saihung punea propriile-i întrebări. După două ore, repeta alte sutre și revenea la conștiență. Încheia ciclul, efectuând exerciții de dispersare și ștergea desenul linie cu linie, recitând, de fiecare dată, sutre ca să elibereze zeul invocat.

Citirea de sutre putea constitui un act în sine. Zilnic, înaintea mesei de la amiază, Saihung recita o sutra ce se adresa zeilor pentru a anula consecințele vieților sale anterioare. Întregul panteon era invocat în fiecare zi de câte două ori. Divinitățile yang se menționau la amiază, iar cele yin seara.

La mijlocul zilei, Saihung medita din nou, înaintea perioadei de timp liber de după-amiază, când explora misterele cavernelor.

Peștera forma o rețea complexă și neregulată, întinsă pe mai multe nivele. În unele părți nu se putea ajunge decât târându-te prin tunele strâmte, înotând pe sub apă ori traversând poduri de piatră, formate în mod natural. Precedenții sihaștri închiși aici exploraseră și cartografiaseră multe grote, totuși destule rămăseseră necunoscute sau erau considerate periculoase. Deasupra intrărilor unor tunele existau plăci din piatră, care îi sfătuiau pe exploratori să nu pătrundă acolo. Unele pasaje reprezentau cotloane favorite ale lui Saihung, dar atunci când se aventura în teritoriile necunoscute avea, în mod frecvent, experiențe misterioase, ba chiar înspăimântătoare.

În primele zile ale șederii sale, se târî în josul unui horn stâncos și descoperi un tunel lung. Avansând câțiva metri în acesta, ajunse la gura unui puț ce cobora vertical cu mult sub podeaua peșterii. Examinându-l cu atenție, tânărul zări niște trepte străvechi cioplite în piatră și un lanț de fier bătut în pereții puțului. Ținând torța într-o mână, Saihung porni să coboare, numărând treptele. Destul de repede, lumina din peștera de deasupra se micșoră până deveni un punct neclar ce dispăru, apoi, și el. Torța tânărului era unica sursă de lumină. Continuă să numere treptele. Ritmul mișcărilor

sale deveni hipnotic. Bezna îl dezorienta. Doar puțul, cu remarcabila lui verticalitate, prezenta un element material. Numără peste cinci sute de trepte. Se opri când ajunse la o mie și i se păru că aude un sunet vag. O mie două sute. Era un glas? O mie trei sute. Da, în mod clar erau voci. Țipete și plânsete ciudate, înăbușite. Saihung privi în sus. Întunericul era de nepătruns. Curajul începu să-l părăsească după ce coborî o mie cinci sute de trepte. Auzea voci folosind un grai necunoscut. Când se uită în jos, nu mai zări treptele și lanțul. Glasurile se apropiau. Acum, înspăimântat de-a binelea, porni să urce rapid. Se opri abia la suprafață, gâfâind.

Nu se mai apropie niciodată de puțul cu pricina, totuși teama pe care o încercase fu repede uitată. Data următoare, decise să întreprindă o explorare pe orizontală, pentru a găsi limitele peșterii. Se strecură printr-o fisură în granit, spre o geană slabă de lumină. Apropiindu-se de capătul fisurii, văzu lumina zilei și ieși, așteptându-se să zărească peisajul din Huashan.

Înaintea lui, până la orizont, se întindea o pădure. Derutat, Saihung căută să se orienteze. După aprecierile sale, în direcția respectivă nu exista nici o pădure. Chiar dacă ar fi fost o regiune pe care, cine știe cum, n-o văzuse vreodată, era imposibil ca o asemenea pădure să existe în preajma muntelui Huashan. Tânărul nu voia să se aventureze prea departe de peșteră, așa încât rămase locului și studie cu atenție panorama. Copacii erau pini groși și noduroși. Nu se zăreau exemplare din specia foioaselor, iar aceasta îi conferea un aspect de pădure virgină. Nu se auzea ciripitul păsărilor și nici murmurul vântului sau al pâraielor. Codrul străvechi era complet nemișcat.

Saihung reveni în fisură și porni înapoi, spre camerele sale. Își nota totul în jurnal și ulterior, îl întrebă pe Marele Maestru. Acesta îi spuse că văzuse Pădurea Infinitului, al cărui capăt nu fusese descoperit de nimeni. Nici chiar maeștrii desăvârșiți nu se aventurau în ea, fiindcă, dacă te rătăceai, nu mai găseai niciodată calea de întoarcere.

În altă după-amiază, tânărul își încercă norocul printr-o deschizătură pe care n-o mai zărise până atunci, situată sus, în peretele unei grote strâmte. Urcând prin ea, ieși pe o platformă însorită. Pragul acesta de piatră nu era decât o micuță crestătură în fața verticală a stâncii, îndeajuns de lată pentru ca Saihung să se poată întinde și bucura de căldura după-amiezii târzii. Dincolo de o prăpastie adâncă, vedea un alt pisc împădurit. Se destinse și privi apreciativ vegetația luxuriantă.

După câteva clipe, de cealaltă parte a abisului apăru un animal, care se ridică în două picioare. Avea aproximativ dimensiunile și aspectul unui ponei, totuși nu semăna cu nici o creatură cunoscută de Saihung. Deși avea copitele și forma trupului de ponei, capul era de ciută, coada zbârlită

și corpul acoperit de solzi. Se cabra și se învârtea în cerc, se ridica pe picioarele dindărăt, zgâria solul și necheza precum un cal ațâțat, aparent solicitându-i tânărului să i se alăture. Saihung, însă, nu putea face nimic din cauza prăpastiei. Animalul dispărea periodic, doar ca să-i arunce priviri sfioase dinapoia unui arbore, după care revenea să se zbenguie sub ochii lui.

Saihung îl privi jucându-se până ce soarele porni să amurgească. Atunci se întoarse, ca să-și înceapă procedurile de seară. Ființa păru dezamăgită și rămase tristă pe marginea prăpastiei. Saihung se răsuci și-o privi pentru ultima dată cum scutura din cap, încetișor, în lumina crepusculară.

La următoarea vizită a maestrului său, tânărul îl întrebă despre animal.

— *Da Shi*, încep să văd animale ciudate. Acum două zile am zărit un ponei neobișnuit, iar azi un iepure.

Îi descrise animalul și bătrânul răspunse scurt:

— Scena aceea și tot ce vezi și simți ți se adresează exclusiv. Tu singur trebuie să încerci să le deslușești înțelesul.

— Cel puțin poneiul l-am văzut clar, dar cu iepurele a fost mult mai straniu.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu trec, în mod regulat, printr-o grotă în care există iarbă. Azi am rămas surprins, zărind un cerc de ciuperci și un iepure. Am mers mai departe și m-am întors după mai puțin de cinci minute. Atât iepurele, cât și ciupercile dispăruseră. Oare iepurele le mâncase? Chiar și așa, ar fi trebuit să rămână urme în iarbă sau tulpini rupte. Iarba era, însă, absolut intactă.

— Poate că zeii îți trimit un semn, zise Marele Maestru.

— Dar ce înseamnă el?

— Află singur. Dacă n-o poți face, întreabă-i pe zei, când te afli în starea de visare.

*

Trecuseră șase luni de practicare și Saihung, scriind în jurnalul său, încercase permanent să-și evalueze experiențele. Era cu adevărat încântat de meditație și râdea bucuros. Huashan îl pregătise un deceniu înainte de a ajunge la această etapă, iar acum seninătatea, mulțumirea, sentimentul de sănătate absolută și bucuria cunoașterii deveniseră, cu adevărat, o patimă.

Nu putea fi vorba de plictiseală, căci meditația îi amplificase sensibilitatea. Departe de a duce dorul ființelor omenești, Saihung se bucura de singurătate. Simțurile și sentimentele lui deveniseră atât de

acute, încât reprezentau stimuli îndestulători. Pictura și muzica erau divertismente necesare. Autodescoperirea constituia o învățătură suficientă, iar neobișnuitele lui experiențe, fie ele reale ori viziuni, erau îndeajuns de uimitoare.

Tânărul se simțea intrigat de aceste întâmplări. Pentru el însemnau ghicitori, enigme. Puțul, Pădurea Infinită, poneiul și iepurele fuseseră reale sau halucinații? Le întrezărise doar în clipe de nebunie ori ele existau indiferent de percepțiile personale? Poate că greșit era numai punctul lui de vedere. Poate că părerea lui despre realitate se bizuia pe prezumții eronate. Sutrele repetau că diferite lucruri erau iluzii. Realitățile coexistau. Dimensiunile se puteau intersecta oriunde și oricând. Poate că totul exista simultan. Sau poate că doar poneiul era real, nu și lumea oamenilor.

Cu toate acestea, Saihung nu se îndoia că s-ar fi putut pierde în puț ori în codru, sau ar fi putut cădea în prăpastie. El continua să se întrebe dacă aceste lucruri existau, în mod independent, sau dacă nu constituiau decât simple proiecții ale psihicului său. În lunile ce urmară, el avu parte de câteva episoade atât de intense încât întrebarea deveni tot mai acută. Indiferent unde s-ar fi găsit sursa realității, tânărul știa că-l putea afecta fizic, mintal și spiritual.

27. Ispită și cunoaștere

Când intrase în peșteră, Saihung se așteptase la o ședere de nouă luni. Intervalul respectiv trecuse de mult, iar el încetase să mai întrebe de plecare. Răspunsul Marelui Maestru fusese permanent același:

— Nu încă. Nu ți-ai încheiat misiunea.

Vizitele săptămânale ale maestrului îl îmbărbătau cu îndrumări: pe de o parte împărtășirea științei înțelepților, iar pe de alta insistența permanentă de a înfrunta evenimentele de unul singur. Marele Maestru îi prezentă discipolului *Tao Te Ching*, *Pivotul de Jad*, *Canonul Curții galbene*, *Cartea Ceaiului* și tehnicile de meditație profundă, însă insistă ca Saihung să-și confrunte permanent eul interior cu propriile resurse. Îl instruia să rămână deschis în fața experiențelor mistice pe care le încerca, totuși să facă distincție între cele ce îi ofereau adevărata cunoaștere și cele ce îi puteau împiedica progresul.

Adeseori, bătrânul îi reamintea care era miza pusă în joc. Saihung auzise despre unii oameni încarcerați pe viață pentru că înnebuniseră în peșteră – era greu de precizat dacă își pierduseră mințile datorită singurătății, a unor greșeli în meditație sau sub acțiunea unor forțe externe. Alții se sinuciseseră. Unii se pierduseră în labirintul de tuneluri. Cu toate acestea, Marele Maestru îl încuraja pe tânăr, repetându-i că aceia care reușiseră părăsiseră peștera cu o credință de nezdruncinat.

Un an și jumătate se scurse fără evenimente deosebite. Saihung căpătase, de acum, tovarăși statornici. Hrănea păsările cu orez din mâncarea sa și îmblânzise o maimuță, care-i aducea fructe în schimbul unor părți din cină. Cei doi chiar se împrieteniseră și, adesea, maimuța stătea pe umerii lați ai tânărului, căutându-i prin păr păduchi inexistenți. Nimic ciudat nu se mai întâmplă până într-o zi când, aflat pe platforma de meditație, Saihung înălță ochii și văzu că din apa bazinului îl privea capul unui om.

Fața, încadrată de păr și barbă lungi, nepieptănate și ude, reprezenta ceea ce fizionomiștii taoiști denumeau „o figură yin-yang". Jumătate era

verzuie, cu un ochi mare, negru și rotund. Cealaltă jumătate era omenească, dar avea o expresie amară. Figurile yin-yang aparțineau unor creaturi care, inițial fiind animale, izbutiseră să evolueze în formă umană prin practicarea de metode supranaturale. Nici o ființă nu-și putea abandona, totuși, pe deplin, vechea formă. Ceva trebuia să rămână, iar obrazul stâng al acestui chip părea, în mod limpede, amfibian. În același timp, se gândi Saihung, putea fi vorba de o vedenie. Capul îl privea fără să clipească. Încăpățânat și de fel intimidat de ceea ce era, probabil, doar o iluzie, tânărul nu-și clinti nici el ochii.

— *Eu* sunt locuitorul acestei grote, vorbi capul. *Tu* ce cauți aici?

— Sunt un ascet și practic austeritatea, replică Saihung.

— Cum poți practica austeritatea? Ești doar un țânc. Nu poți ști foarte multe. Eu mă educ de cinci sute de ani și trebuie să continui alte cinci sute.

— Termină cu astea! strigă Saihung. Termină sau te zdrobesc dintr-o lovitură!

Ochii capului se holbară surprinși și Saihung văzu bărbatul țâșnind printr-un salt din apă. Avea un trup scurt și slab, cu brațe atârnând și degete lungi. Părul îi ajungea până la genunchi.

Se îndreptă, apoi, de spate, hohotind. Tânărul rămase uimit de goliciunea lui, iar necunoscutul îi remarcă expresia. Se răsuci în jurul propriei axe și, imediat, pe el apărură straie taoiste. Chicoti și rosti:

— Eu sunt Taoistul Broască. Tu cine ești?

— Eu sunt Kwan Saihung, școala Zhengyi din Huashan.

— Școala Zhengyi, da? Cine-i maestrul tău?

— Marele Maestru din Huashan.

— Îl cunosc, râse Taoistul Broască. Este un moș nebun și prost. De ce nu renunți la aiurelile astea?

— Tu de ce nu taci? Nici măcar nu ești real!

Taoistul Broască izbucni într-un hohot. Saihung decise să-l ignore și-și începu recitarea de sutra. Timp de patru ore, Taoistul Broască râse de el, îl batjocori și-l insultă. Nu-și pierdu nici o clipă suflul, iar pereții din piatră ai încăperii răsunară de șicanele lui.

În cele din urmă, văzând că tânărul nu se lăsa provocat, se potoli treptat. După ce Saihung termină ultima recitare, Taoistul Broască i se adresă pe un ton mult mai împăciuitor:

— Perfect! Nimeni nu mă întâlnește, decât dacă îi sunt destinat. Ce dorești?

— Nimic.

Taoistul Broască hohoti iarăși și sări peste bazin, aterizând chiar în fața

tânărului, care se sculă în picioare. Taoistul Broască se repezi îndărătul lui și-i imită poziția. Saihung păși către stânga; bărbatul îi copie mișcarea. Tânărul descrise un cerc, fiind urmat ca o umbră. Fiecare gest al său era duplicat de taoistul Broască. Saihung privi în urmă, exasperat. Celălalt rânji și-l privi cu o expresie dementă.

Saihung se așeză. Taoistul Broască i se aplecă peste umăr, dându-și ochii peste cap. După încă un minut, se așeză și-i vorbi:

— Recunosc, ești un puști capabil. La urma urmelor, școala Zhengyi are ceva substanță. Ascultă, băiete, știi de ce mă aflu aici?

— Nu.

— Cu secole în urmă, am fost implicat într-un conflict de proporții, iar drept pedeapsă am fost condamnat să rămân o mie de ani în această grotă. Ei bine, jumătate din osândă s-a scurs, totuși eu continui să mă educ permanent. Dar tu ce faci? Ce practici?

— Alchimia și meditația.

— Chiar așa? făcu gânditor Taoistul Broască. Atunci trebuie să meditezi la *ling qiu*.

— Asta și fac.

— După cum am spus, nimeni nu se întâlnește cu mine dacă n-au hotărât-o astrele. Probabil că așa stă scris în destinul tău. Ca dar, ar trebui să-ți spun ceva. Deoarece studiezi alchimia taoistă, știi, desigur, că meditația *ling qiu* este esențială pentru progresul tău. Știai, însă, că acei centri psihici nu există? Ei nu sunt decât modele pe care ți le imaginezi într-un anumit loc din trupul tău, tipare închipuite ce activează subconștientul și descătușează puterile. De fapt, nu este vorba de centri psihici, ci doar de minte. Îți dai seama ce spun? Mintea este totul. Totul!

Se apropie de Saihung și, printr-o mișcare rapidă, își ridică palma în fața ochilor acestuia.

— Iată o farfurie, adăugă el, și niște fructe. O portocală, struguri, piersici. Aceasta e puterea lui *ling qiu*!

Tânărul se gândi atent. Atinse fructele. Erau reale. Cu toate acestea, Saihung rămânea bănuitor. Poate că Taoistul Broască îl punea înaintea unei cimilituri. Își cercetă amintirile și observă că cele câteva momente anterioare fuseseră lipsite de participarea lui conștientă. Revăzu imagini neclare ale taoistului aplecându-se.

— Strugurii nu sunt decât o crenguță, rosti Saihung și, imediat, aceștia reveniră la forma inițială. Portocala este o piatră. Celelalte fructe sunt frunze. Farfuria e o piatră lată.

Pe măsură ce menționa obiectele, ele își recăpătau, pe rând, starea originală și cădeau din palma Taoistului Broască.

— Trebuie să recunosc că ești inteligent, surâse larg bărbatul. Ai văzut cât de puternică poate fi mintea. Puteai să fi mâncat unul dintre fructele acelea. Dar ce ai fi înghițit atunci – o piatră ori un fruct? Mintea hotărăște în privința asta. Să luăm chiar peștera în care ne aflăm. Suntem de acord că ea există. N-ar exista dacă mințile noastre n-ar dori acest lucru. De fapt, ce contează? *Ling qiu* nu există și, totuși, are efect!

Taoistul Broască se înălță în aer, plutind.

— Folosesc *dan tian*-ul combinat cu centrul gât, urmă el. Cum aș putea s-o fac dacă *ling qiu* n-ar exista? Totul este mintea. Îți repet: nimic nu e real, nimic nu există, doar mintea.

Înainte de a-și lua rămas bun, îl instrui pe Saihung în meditația profundă *ling qiu*. Apoi, sări în apă și se afundă lent, până ce doar capul îi rămase deasupra undelor. După aceea, dispăru cu totul. Avea să revină în mod repetat pentru a-l vizita pe tânăr, dar, întotdeauna, sosirile și plecările lui se desfășurau în același mod aparte.

— Ține minte, băiete! îi strigă, cu o clipă înainte de scufundare. Nimic nu este real!

*

Într-o zi, părăsindu-și camerele, Saihung traversă un podeț lat de piatră, ce se arcuia peste râu. La celălalt capăt al podețului, zări doi bătrâni – un bărbat și o femeie – îmbrăcați în haine de provinciali. Bătrânul ținea în mână o pipă lungă, iar părul lui cărunt era ridicat în vârful capului și legat într-un nod. Femeia avea părul alb și lung până la călcâie; purta cu ea o mătură de pai. Cei doi îl salutară.

— Suntem copaci de bambus, bătrâni de peste două mii de ani.

— Există copaci bătrâni de două mii de ani, încuviință Saihung, dar bambușii nu pot fi oameni.

— După hainele și talismanul pe care le porți îmi dau seama că ești taoist, spuse femeia. Ar trebui să știi că asemenea lucruri sunt posibile.

— Cine este extrem de bătrân, explică bărbatul, poate fi orice își dorește. Lucrurile nu trebuie să rămână fixe. De pildă, chiar tu. Ești un om obișnuit. Cât poți trăi? O sută de ani? O sută cincizeci? Tu nu înțelegi puterile ființelor bătrâne.

— Ești taoist, zâmbi femeia, iar noi știm că toți taoiștii caută nemurirea. Ți-o putem acorda, ca să vezi cu propriii ochi puterea celor străvechi. Vei căpăta iscusința de a face lucruri pe care acum nici măcar nu ți le poți imagina.

— Nimic nu este gratuit, replică Saihung. Ce vreți în schimb?

— Oho, un tânăr care vorbește fără ocolișuri! exclamă bătrânul. Va

trebui doar, pentru o scurtă perioadă de timp, să fii un bambus în slujba noastră. Îți putem preschimba trupul sănătos într-un bambus plin de vigoare, ce se va înmulți și va acoperi pământul cu păduri întregi. După ce vei răspândi bambusul peste tot, nu numai că vei fi nemuritor, dar o să fii capabil să zbori, să transformi obiecte, să devii invizibil, să pătrunzi în alte dimensiuni – într-un cuvânt, vei căpăta puteri precum zeii! Urmează-ne! Ai încredere în noi și vei ajunge nemuritor.

— Mulțumesc pentru spectacol, rosti batjocoritor Saihung, dar durata vieții unui om este predestinată. Longevitatea reprezintă un dar al zeilor, nu ceva ce poate fi târguit. Nu vreau puterile voastre. Ele nu sunt decât amăgiri.

Mugind mânios, bătrânul se repezi înainte ca să-l lovească. Saihung se eschivă și contraatacă, însă bătrânul îi pară toate loviturile. Femeia se năpusti și ea asupra tânărului, căutând să-i zgârie fața și ochii. Saihung sări de pe pod și trasă în fața lui, în nisip, un talisman.

Bătrânul furios inhală adânc din pipă și suflă un nor gros de fum spre discipol, iar soția lui ridică măturica dirijând-ul într-acolo.

— Sunteți demoni! răcni Saihung întinzând un braț către ei. Voi recita sutra Prinzătorului de Demoni!

Cei doi se opriră, înspăimântați. Saihung recită primul vers și bătrânii dispărură.

*

După trei luni, traversând aceeași punte, Saihung zări ceva atârnând precum un liliac, însă mult mai mare. Privind atent, văzu că era un băiat.

Dându-și seama că fusese observat, băiatul sări jos. Avea o înfățișare grotescă. Depășea cu puțin înălțimea de un metru, chipul îi era palid, cu ochi înguști, nări proeminente și o gură aidoma unei tăieturi în cauciuc. Când începu să vorbească, Saihung observă că de-abia își mișca buzele, străduindu-se să-și ascundă dinții.

Căutând cumva să compenseze urâțenia, băiatul era îmbrăcat într-un costum de luptător atât de minunat, încât îl fascină pe Saihung. Purta o tunică din brocart, pantaloni alb-albaștri cu vipușcă neagră și eșarfă, toate împodobite cu desene reprezentând lilieci, stele și flori. Peste veșminte avea o capă bleumarin și un șirag de mărgele din jad, terminat printr-o amuletă de opal. Fără să vrea, Saihung fu fermecat de pantofii azurii ai băiatului, ornați cu superbe broderii ce reprezentau norișori.

— Vreau să mă joc, rosti cu glas pițigăiat băiețașul. Vrei să ne jucăm împreună?

— Îmi pare rău, am alte lucruri de făcut.

Fig. 17 Taoistul Broască

— Te rog! Te rog, fii tovarășul meu de joacă. Știu că ție îți place să te joci. Cunosc toate ascunzătorile din munte. Îți pot arăta locuri pe care nu le-a văzut nici un muritor. Îți pot da comori pe care nici chiar cerul nu și le poate închipui! Te rog doar să fii tovarășul meu de joacă!

— Îmi pare rău, dar azi nu mă pot juca.

Băiatul se îndreptă, abătut, către un bolovan și se așeză. Lăsându-și chipul în palme, începu să suspine.

— Habar n-ai! Nu poți înțelege cât de singur sunt. Nu-i prea distractiv în peștera asta. Uneori trec decenii până apare cineva. Stau aici de veacuri... Îți poți închipui cât de singur mă simt?

Saihung se pregăti să plece.

— Așteaptă! Așteaptă! Nu-ți plac artele marțiale?

Imediat, discipolul ciuli urechile, interesat.

— Privește!

Băiatul execută o serie amenințătoare de mișcări, într-un stil nemaivăzut de Saihung. Trebuia să admită că era impresionat. Tehnica băiatului în privința loviturilor cu palma rivaliza cu cea a Marelui Maestru, iar salturile și acrobațiile sale aduceau de-a dreptul cu zborul.

— Cunosc orice artă marțială ți-ar place! rosti el, după ce-și încheie demonstrația. Fii tovarășul meu și vei deveni un erou marțial fără pereche. Niciodată nu te vei mai teme de nimic. Eu te voi proteja întotdeauna. Pot zări răul, chiar și în beznă. Alătură-mi-te și vom fi prieteni – ne vom distra de-a pururi.

— Să zicem că aș fi interesat...

— Vom fi tovarăși de joacă pe vecie! exclamă băiatul încântat, lovindu-și palmele. Mai este numai o problemă. Tu ești muritor. Poftim! Mănâncă acest măr glasat cu miere și vei deveni nemuritor.

— Nu, mulțumesc.

Băiatul se încruntă.

— Atunci, uite ce-ți propun, rosti el după câteva clipe. Hai să ne întrecem în luptă. Dacă înving eu, mănânci mărul și devii tovarășul meu de joacă. Dacă pierd, n-o să te mai deranjez niciodată.

Întinse din nou mărul, însă Saihung i-l zbură din mână.

— Ah-h-h, n-ar fi trebuit să faci asta, mârâi băiatul. Când rog pe cineva să-mi fie prieten, el îmi devine prieten, ori îl șterg de pe fața pământului!

Sări asupra lui Saihung și acesta constată că dibăcia băiatului o întrecea pe a sa. Nu izbutea nici măcar să-l atingă. Ori de câte ori eschiva, o palmă despica văzduhul, izbindu-l. Loviturile sale de picior erau blocate și contracarate de mișcările acrobatice ale necunoscutului.

— Ar fi bine să mănânci mărul, zise băiatul, prinzându-l într-o cheie cu brațele. Ce-i atât de rău în asta? Vei fi nemuritor.

Saihung se eliberă printr-o puternică lovitură cu piciorul îndărăt. Băiatul se repezi din nou, dar discipolul scoase din veșmânt oglinda sa *Ba Gua* și o ridică în față. Băiatul urlă, își acoperi chipul și dispăru.

*

Saihung era, încă, scăldat într-o sudoare rece când reveni în camerele sale. Se spălă, se pregăti de culcare și auzi, atunci, un sunet grav, un zumzet slab, pe care-l mai remarcase în multe nopți precedente.

„Cândva trebuie să văd ce-i cu bâzâitul ăsta", își spuse el.

Ocazia respectivă se ivi destul de repede. În urma unei reduceri a debitului râului, Saihung descoperi o intrare într-o grotă. Aici zumzetul era mai intens. Tânărul traversă înot râul și găsi un tunel care urca abrupt. Se târî cale de vreo opt metri până într-o sălită luminată, perfect sferică. Din plafon atârna o rădăcină enormă ce radia lumină și zumzăia. Rădăcina avea o culoare galben-deschis și multe ramificații fine, ca niște firișoare de păr. Saihung o cercetă atent. Vibra, iar bâzâitul aducea cu o incantație religioasă.

— Iartă-mă, îi vorbi Saihung, dar ce fel de ființă ești tu?

— Sunt o rădăcină de ginseng și sunt extrem de norocoasă că ai ajuns la mine, răspunse un glas feminin. Stau aici de o mie de ani. Rădăcinile mi-au crescut dureros de lungi. Partea de jos mă doare fiindcă atârnă în felul acesta. Sus, deasupra solului, păsările încearcă să mă mănânce. Până acum, frunzele și ramurile mele m-au apărat, însă acum sunt devorate de insecte. Dacă nu mă salvezi, cu siguranță voi pieri.

— Dar cum te pot salva? Ai crescut chiar prin piatra muntelui. Ai atât de multe rădăcini fragile, încât îmi este teamă să nu le rup.

— Dacă dorești să mă salvezi, nimic nu-i imposibil. Piatra e dură doar fiindcă n-o înțelegi. De fapt, ea este granulată și are sute de fisuri aproape invizibile. Ia un băț și un bolovan și lovește acolo unde îți voi spune.

Saihung îi urmă instrucțiunile, ciocănind vreme de peste două ore. Spre surpriza lui, roca se fărâmiță cu ușurință. Era simplu – cu rădăcina indicându-i punctele slabe ale stâncii. După ce săpă o gaură destul de mare, tânărul trase cu blândețe rădăcina, lăsându-i la suprafață frunzele și ramurile, și o înveli într-o cârpă.

— Mulțumesc! Mulțumesc! vorbi ușurată rădăcina. Te rog, nu mă expune razelor soarelui ca să nu mă usuc.

Saihung o duse în bezna rece a camerelor sale, înainte de a o dezveli.

— Ginseng este una dintre plantele care dau cea mai multă vitalitate,

Fig. 18 Copilul Misterios

spuse rădăcina cu glas melodios. Mi-ai salvat viața și, acum, îți sunt îndatorată. Știu că taoiștii doresc nemurirea. Dacă mă vei pune pe capul tău atunci când îți începi meditația, voi crește în tine. Viețile noastre se vor susține reciproc pentru totdeauna.

— Natura unei plante o constituie nemișcarea, răspunse discipolul. Eu sunt om. Dacă ți-aș accepta oferta, nu m-aș mai putea clinti niciodată.

— Dar vei fi nemuritor.

— Tu nu ești om. Eu sunt. Tu nu poți înțelege că eu nu-mi doresc nemurirea. Copacii trăiesc mii de ani și sunt vii, desigur, dar ei nu se pot mișca.

— Ce păcat, suspină rădăcina.

— Poate că nu, făcu Saihung amenințător. Te-aș putea mânca.

Rădăcina tremură și strigă:

— Sunt o ființă vie! Nu mă mânca! Știu că taoiștii jură să nu ia viața altor ființe. Nu mă poți ucide! Mai bine acceptă-mi oferta. Vom trăi împreună pe vecie.

— Îmi pare rău, dar eu îmi urmez propria căutare și timpul ei se apropie de sfârșit. În curând va veni învățătorul meu. Dacă te găsește, sunt sigur că nu va ezita să te mănânce.

— Cine-i învățătorul tău? întrebă precaut rădăcina.

— Marele Maestru din Huashan.

— Ce? Bătrânul vulpoi mai trăiește?

— Oh, da, și acum îmi aduc aminte că pomenea ceva despre o rădăcină de ginseng pe care o pusese într-un loc nepotrivit. O să-i spun unde te afli!

— Nu! Nu! Te rog, eliberează-mă! Îți voi povesti despre lucrurile pe care le-am văzut în ultima mie de ani. Îți voi destăinui din secretele plantelor, dar te rog, cruță-mă!

Fu de acord și petrecură restul nopții stând de vorbă. Dimineața, tânărul căută o grotă deschisă, cu sol mănos, lumină îmbelșugată și un izvor micuț, și o răsădi acolo. Reveni, din când în când, ca s-o ude și privi cu plăcere frunzele ce începuseră să-i înmugurească.

*

Saihung stătea confortabil pe platforma de meditație, citind sutra de seară. În cei doi ani pe care îi petrecuse în peșteră, memorase aproape întreaga scriptură. Opaițul dădea o lumină strălucitoare și tânărul era cufundat în contemplație, când zări ceva cu coada ochiului. Pe celălalt mal al râului apăruse o fată purtând un coș. Avea o siluetă mlădioasă și era

îmbrăcată într-un veșmânt din mătase de culoarea piersicii și o mantie diafană. Prezența ei contrasta cu pereții grosolani ai peșterii. Saihung îi cercetă cu atenție chipul. Fata avea ochi mari și căprui, ce radiau o felinitate hipnotică. Pielea îi era netedă precum satinul, iar urma de roșeață de pe obraji constituia o replică atenuată a buzelor cărnoase și roșii. Părul negru și strălucitor, perfect coafat, aducea cu un nor străpuns de ace din aur.

Văzându-l pe Saihung, fata lăsă jos coșul și, sfioasă, scoase din mânecă o eșarfă trandafirie. Acoperindu-și partea de jos a feței, ea se apropie de apă.

— Domnule! îl strigă. Cât de norocoasă sunt să vă întâlnesc. Mă tem că m-am rătăcit.

Saihung o privi neliniștit și ridică mâinile într-un gest de rugă protectoare. Zărindu-l, necunoscuta făcu o pauză aproape imperceptibilă.

— Oh, domnule, repetă ea. Nu mă puteți ajuta?

Discipolul recită o sutra de apărare și fata se retrase câțiva pași.

— De ce reciți așa ceva? îl întrebă pe un ton rănit. Nu este nevoie. Nu-ți voi face nici un rău. Privește, te voi desfăta cu un dans. Poate că, astfel, te vei convinge că nu sunt decât o fecioară nevinovată.

Cântând cu o voce sonoră și limpede, începu un dans plin de grație. Fiecare notă era perfectă, iar mișcările desăvârșite. Părea întruchiparea feminității. Cu toate acestea, când încheie dansul printr-o plecăciune elegantă, observă că Saihung rămăsese nemișcat și-și continua recitarea.

— Ah, deci ești un ascet, spuse fata. Dacă *asta* te interesează, atunci îți pot spune că eu am dobândit puteri mai presus de orice speri tu să obții prin pozițiile astea plicticoase. Le pot porunci Celor Cinci Elemente. Pot comanda vântului și ploii. Dețin tinerețe și frumusețe eternă și mă bucur de plăcerile nemărginite ale dragostei. Asta nu depășește, cu mult, posibilitățile voastre? Un taoist rămâne sărac și, chiar dacă izbutește să obțină nemurirea, el pierde frumusețea și tinerețea. În plus, datinile voastre includ celibatul, considerând că abstinența vă menține vitalitatea. Eu însă, departe de a slăbi din cauza iubirii, devin mai puternică – la fel ca amanții mei. Uită-te la tine! Ești musculos, puternic și arătos. Este clar că destinul tău nu-i de a rămâne un călugăr cerșetor, acoperit de cenușă, cu părul încâlcit, ci de a deveni un prinț ilustru. Vino cu mine! Fii iubitul meu. Nu numai că vei cunoaște pentru prima dată plăcerile dragostei unei femei, dar vei câștiga puteri ce le depășesc cu mult pe ale maestrului tău.

Saihung urmă recitatul și fata oftă.

— De ce dai spectacolul ăsta prostesc, domnule? Nu mă crezi? Sau faci parte dintre cei care cred doar ceea ce văd?

Tânărul asudase de efortul recitării. Încercă să-și facă vizibilă hotărârea, în timp ce o privea neliniștit pe fată.

Ea îi întoarse spatele, desfăcându-și părul care se revărsă într-o cascadă grea și întunecată. De parcă norul pletelor ei se spărsese, plouând cu parfum. Saihung simți o mireasmă ațâțătoare. După aceea, fata reveni cu fața spre el și, cu gesturi lente, își scoase mantia și veșmintele exterioare, rămânând doar în cămașă. Fără a-l slăbi din ochi pe discipol, ea își deznodă și ultimul strai, iar Saihung zări pielea translucidă a gâtului continuând într-o caldă nuditate.

Trupul fetei era perfect. Începând cu liniile dulci ale umerilor și continuând cu sânii plini, șoldurile zvelte și picioarele lungi, putea fi o statuie din jad și aur. Se folosea de valurile pletelor pentru a-și acoperi goliciunea, însă chiar contrastul dintre perdeaua părului ei și ceea ce se oferea, îndrăzneț, privirii tânărului îi făcea dansul de-a dreptul înnebunitor.

— Mi s-a spus, murmură ea cu răsuflarea întretăiată, că bărbații doresc tot felul de femei. După care tânjești tu, în visele-ți cele mai ascunse? Ce femeie îți face mădularul să clocotească de patimă? Eu pot fi acea femeie. Îți pot îndeplini orice vis. Privește!

Se transformă într-o hindusă. Ochii migdalați păreau onix și fildeș încrustate în chihlimbarul amețitor al trupului. Sânii îi erau grei de dorințe.

— Sau o preferi pe ea? întrebă, preschimbându-se într-o persană cu plete lungi și chip rotund. Pielea îi era de alabastru, iar gesturile constituiau un joc seducător de umbre și lumini.

— Se spune că toți bărbații chinezi visează, în primul rând, la hinduse și persane, datorită însușirilor lor de curtezane, continuă fata revenind la înfățișarea inițială. Eu cunosc toate chipurile de a face dragoste. Vino și îmbrățișează-mă! Strânge în brațe tinerețea veșnică. Iubește-mă! Vei fi un prinț dintre cei măreți. Ia-mă! Vei avea puteri uluitoare. Posedă-mă! Voi fi a ta pentru totdeauna. Pătrunde-mă! Iubește-mă, din nou și din nou. Te vei simți ca și cum ai iubi o fecioară mereu virgină, totuși eu mă voi folosi de toată dibăcia mea. Îți voi aduce plăceri care ard, consumă, îți satisfac poftele cele mai tainice, stârnindu-ți, în același timp, o pasiune ce te va face mereu doritor să încerci infinitele variațiuni ale iubirii.

Saihung rămase încremenit ca piatra, cu palmele lipite, mișcând doar buzele în recitări nesfârșite. Când văzu că nu-l putea clinti, fata se înfurie.

— Cum îndrăznești să mă respingi?! răcni ea. Nici un bărbat n-o face! Călugăr idiot! Stai acolo, bolborosind prostii, în vreme ce ajunge să întinzi mâna pentru ca toate averile, puterile și plăcerile din lume să fie ale tale. Incantațiile tale stupide nu-ți vor aduce nimic... și-n nici un caz nu te vor proteja!

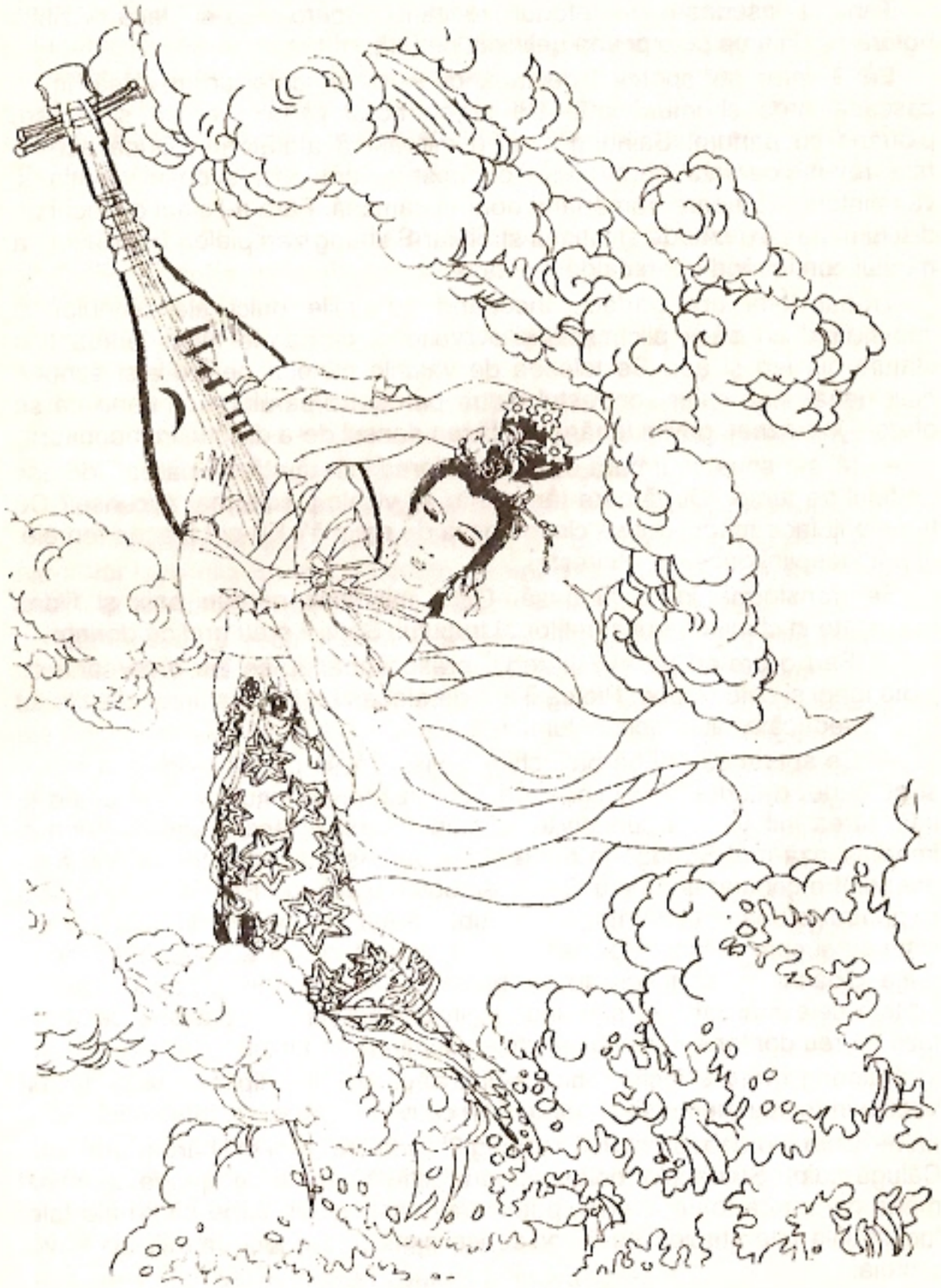

Fig. 19 *Fecioara Piersică*

Făcu o piruetă, o rotație de dans, și, în locul unde fusese un nud voluptos, apăru, acum, doar o coloană lugubră, tremurătoare, de păr lung și verde, care se cutremură înfricoșător, emițând un hohot spart ce răsună puternic în cavernă.

Coloana se roti lent și Saihung văzu în vârful ei chipul fetei, ce se alungea, în același timp, colorându-se în verde. Ochii se lărgiră în globuri negre. Părul deveni o piele lucioasă, solzoasă. Apărură labe. Fata se preschimbă într-o șopârlă de doi metri.

Creatura se lăsă să alunece în bazin și-l traversă înot. Ridicându-se pe labele dindărăt în fața cercului sacru, ea șuieră puternic, șfichiuind din limbă. Deși se repezea înspăimântătoare asupra băiatului, nu putea străpunge puterea sutrei.

Saihung era de-a dreptul înfricoșat. Palmele îi șiroiau de transpirație, iar veșmintele îi erau leoarcă. Recita întruna. Oprirea din sutra ar fi însemnat să piardă absolut totul.

Șopârla dispăru brusc și, pe moment, se făcu liniște, până ce un punct luminos apăru în beznă. Punctulețul crescu treptat, ajungând la dimensiunile figurii fetei. Chipul fermecător, de până atunci, era, acum, al unei femei crude, hohotind; pletele moi se zvârcoleau în jurul capului aidoma unor șerpi. Se năpusti spre Saihung. De fiecare dată când ajungea la marginea cercului, tânărul simțea o lovitură în adâncul stomacului. Corpul începu să-i tremure de frisoane; atacurile continuară vreme de o oră. Văzduhul era străbătut de pufnete bocitoare și tânguieli jalnice și Saihung simțea că-i vine să verse.

Capul femeii pieri. Tânărul nu îndrăzni să se oprească din recitat. O rafală urlătoare de vânt suflă peste el, stingând torțele și răsturnând lămpașul. Sticla se sparse, iar gazul izbucni în flăcări. O flamă se înălță și goni în jurul peșterii, ca un liliac cuprins de vâlvătăi. Se roti înnebunitor pe lângă Saihung, izbindu-i, în mod repetat, pavăza psihică. Saihung observă că atacurile străpunseseră cercul sacru, apropiindu-se, acum, de el. Se simțea cuprins de isterie și gata să izbucnească în lacrimi.

Flacăra explodă înaintea lui și fața femeii reapăru; șuvițele ei de păr erau înrădăcinate chiar în aerul nopții. Râse batjocoritor spre tânăr și căscă gura. Avansă către el și gura crescu în dimensiuni. Avea să-l devoreze.

Saihung auzi clopotele templului ca prin vis; se apropiau zorile. Femeia înainta pas cu pas. Îi putu simți răsuflarea fierbinte când își rânji larg dinții.

O rază de lumină se strecură printr-un luminator natural și-i atinse fața. Făptura se trase îndărăt și se preschimbă în fata minunată ce apăruse inițial. Interiorul grotei se lumină treptat și fecioara dispăru cu un geamăt.

Saihung se opri din recitat doar când se făzu ziuă de-a binelea. Se

sculă în picioare, uşurat. Braţele îl dureau, iar picioarele îi amorţiseră. Simţind ceva ciudat, coborî privirea. Ruşinat, îşi dădu seama că fusese atât de îngrozit încât îşi udase pantalonii. Se dezbrăcă şi plonjă în bazin. În capătul opus al acestuia, zări un nas înălţându-se din apă. Era Taoistul Broască.

— Văd c-a încercat să te înhaţe, vorbi acesta, înotând spre tânăr.

Saihung încuviinţă din cap, zâmbind la gândul că reuşise să depăşească greaua încercare. Taoistul Broască chicoti şi-l stropi cu apă.

— Ai o minte puternică, îl felicită el, scufundându-l în joacă. Asta-i bine. Într-o bună zi se va declanşa un conflict ce va cuprinde întreaga lume. Va fi o confruntare între bine şi rău. Vei avea nevoie de această putere ca să supravieţuieşti.

28. Privirea interioară

Saihung privi în interiorul trupului său. Era transparent.

La urma urmelor, meditaţia nu însemna nemişcare. Corpul se găsea într-o permanentă activitate: inima pompa, sângele curgea, electricitatea activa nervii, energia străbătea meridianele, organele pulsau la unison, iar plămânii, deşi încetineau până la o aparentă oprire, continuau să respire. Fiinţa umană nu se oprea niciodată din mişcare, din transformare. Orice om constituia un univers, un progres misterios, un echilibru sfânt.

Saihung privi adânc în sine. Era complet afundat în ceea ce însemna propriul interior. Acesta deveni totul. Noţiunile de „afară" şi „înăuntru" se contopiră. Adâncindu-se mereu, tânărul ajunse la înţelegerea perfectă. În infinitate, interiorul şi exteriorul deveneau totuna.

El însuşi constituia un focar. Un punctuleţ din cosmos. Un loc în care infinitul se coagulase într-un ansamblu de mişcare şi experienţă. *Qi* devenise Cele Cinci Elemente, devenise Yin şi Yang, devenise o fiinţă omenească. Saihung era un microcosmos de eternitate.

Îşi imaginâ constelaţia Carul Mare.

Tăcere şi spaţiu. Totul era real şi, simultan, nimic nu era real. Totalitatea şi nimicul erau egale. Timpul şi spaţiul se dublau reciproc în niveluri şerpuitoare suprapuse, pierzându-şi deosebirile. Ce exista dincolo de dualitate?

Carul Mare coborî.

Omenirea era un microcosmos al universului. Toţi oamenii erau unul şi unitatea însemna totul. Organele erau planetele, centrii psihici nove, iar punctele meridianelor stele. Meridianele înseşi erau cărări spre ceruri.

Carul Mare veni spre Saihung. Tânărul îl chemase, i-o poruncise.

Sui în el şi fu purtat dincolo de cei mai înalţi nori, prin cupola sclipitoare a cerului de azur, în beznă. Absolut totul era negru, cu excepţia scânteierii stelelor. Universul era noapte, dar ziua exploda şi ardea în faldurile sale.

Saihung rămase locului, plutind. Era tăcere. Proiectase stele în

interiorul său și, acum, el însuși fusese proiectat ca o stea. Era un corp în spațiu. Aidoma unei planete. Un meteor. Un soare.

Cu toate acestea, exista și o stare mai avansată. El continua să fie un trup. De ce se afla aici, și nu dincolo?

Trupul i se extinse într-o explozie silențioasă. Mecanismul lui perfect se destinse, autoproiectându-se într-o mie de direcții. Corpul dispăruse, totuși un țel mai dăinuia. O amintire, îndepărtată și tremurătoare – un fulger ciudat de individualism plutind, încă, în spațiu.

Fulgerul se destrămă dincolo de stele, planete și dimensiuni, dincolo de orice caleidoscop al realității, străpungând infinite niveluri. Dispăru. Rămase doar Neantul.

Saihung reveni în cavernă. Se simțea mărunt, neînsemnat. El era grăuntele ce reprezenta totul și nimic.

Nu-și dorea altceva decât singurătatea și posibilitatea contemplării. De ce trebuise să se întoarcă? Așa voiseră zeii. Avea o misiune și până n-o îndeplinea rămânea în cătușele materiei. Totuși, zeii îi permiseseră să întrevadă și ceea ce exista mai departe. Văzuse și ar fi rămas, dacă n-ar fi fost readus pe Pământ.

Tânărul nu dorea să stea aici. Nimic de pe Pământ nu era real. Ceea ce era considerat drept civilizație, acea așa-zisă căutare culturală a perfecțiunii, nu constituia decât glorificarea grotescului narcisism omenesc. Ceea ce trecea drept emoție nu era altceva decât exercitarea viscerală a perversiunii. Nimic nu-l ispitea.

Rămase nemișcat. Știa că avea de îndeplinit o sarcină. De aceea fusese adus aici. Ceva scânteia în el, precum o amintire din copilărie. Era mila – fusese readus pe Pământ nu doar pentru a-și încheia căutarea, dar și ca să-i ajute pe alții.

Auzi un zgomot și văzu mișcarea unei torțe. Era maestrul său.

— A sosit vremea să pleci, zâmbi Marele Maestru, lăsând o mână blândă pe umărul lui Saihung.

Îl legă la ochi, pentru a-l proteja de lumina soarelui și-l conduse într-un sanctuar închis. Saihung se cufundă în băi de plante, pentru a-și curăța pielea care i se învinețise de la traiul sub pământ și scăldatul în izvoare minerale. Își picură infuzii medicinale în ochi, ca să-i întărească. Treptat, pe durata unei luni, el și Marele Maestru deschiseră tot mai mult un luminator. Saihung, însă, nu putea vedea afară decât albastru.

Veni și ziua în care trebuia să iasă. Își auzi maestrul rupând sigiliul și intrând în sanctuar. În semiîntunericul dinăuntru, îngenunche în fața lui.

— Ai fost pus la încercare în mod amănunțit. Ai făcut mari eforturi. De abia astăzi înțelegi, în sfârșit, ce înseamnă să fii un taoist. Pentru un taoist,

importantă este doar armonia lui cu natura. În firea lui, el este aidoma cerului și pământului, strălucitor ca luna și soarele și statornic precum cele patru anotimpuri. Atunci când un individ ajunge la Tao, el poate fi chiar mai important decât cerul, însă acesta nu i se va opune, deoarece individul va acționa numai așa cum ar fi făcut-o cerul însuși. El nu va fi distrus, fiindcă urmează, în mod armonios, doar mișcarea ciclică a lui Tao, evitând risipa de energie agresivă și extravagantă. Eforturile de a dobândi forță și putere au drept rezultat moartea prematură. *Tao Te Ching* afirmă, în mod limpede, că, atunci când lucrurile ajung la apogeul puterii lor, ele încep să îmbătrânească. Prin urmare, forța excesivă este contrară lui Tao și ceea ce se opune lui Tao își grăbește sfârșitul. Așadar, nu trebuie să cauți să-ți sporești puterea, ci să te unești cu ea. Nu trebuie să fii agresiv și atotputernic, ci modest și pașnic. Nu trebuie să adopți calea altor oameni, ci să urmezi ciclurile naturii. Numai așa vei putea cunoaște reînnoirea și reîntinerirea. Prin reîntoarcere și continuare, extindere și contracție, vei ajunge să înțelegi infinitul, ba, poate, chiar nemurirea. Pentru că atunci vei fi complet integrat cu Tao. Atunci vei acorda întreaga ta atenție energiei vitale, ce va răspunde cu maximum de flexibilitate. Și tot atunci poți deveni ca un prunc nou născut.

Marele Maestru deschise ușa. O rază de soare se lărgi, umplând încăperea de strălucire. Saihung ieși în lumina unei lumi noi.

Nota autorului

Niște amici mă întrebaseră dacă am auzit de un instructor de arte marțiale în vârstă de șaizeci și cinci de ani, cunoscut doar ca „domnul Kwan".

Numele nu-mi era câtuși de puțin cunoscut. Prietenii mei căutau un profesor și am fost de acord să-i însoțesc la o ședință de antrenament. Studiasem timp de cinci ani artele marțiale chineze și doream să văd dacă era vorba de un adevărat cunoscător.

Am ajuns în parcul izolat, unde se țineau lecțiile, mai devreme de ora fixată. Terenul de instrucție era pustiu. Ca să ne antrenăm pe durata așteptării, am trecut pe un alt teren și, pe când eram destul de absorbiți în tehnica Taiji de împingere a palmelor, printre tufișuri a apărut un bărbat voinic.

Părea să aibă vreo treizeci de ani, păr negru de lungime mijlocie și umeri extrem de lați. Îmbrăcat într-un tricou gri și trening cafeniu, stătea complet nemișcat, privindu-ne arogant. Prezența lui m-a iritat.

Arăta ca un bătăuș, un tip pus pe harță. Dacă făcea parte dintre elevii domnului Kwan, de ce nu-și aștepta respectuos maestrul, în loc să ne dea târcoale? Necunoscutul dispăru, iar după câteva minute o elevă a domnului Kwan veni și ne anunță că bătrânul sosise. Pe când coboram panta colinei, ea ne-a avertizat că era un profesor excelent, dar tradițional și „foarte excentric".

Când am ajuns, clasa exersa *qigong* și am fost imediat impresionat de forța și varietatea mișcărilor. Pozițiile erau viguroase, totuși echilibrate. Spre surprinderea mea, ședința era condusă de bărbatul din tufișuri.

M-am întors către eleva care ne anunțase.

— El e asistentul profesorului? am întrebat-o.

— Nu, dânsul este domul Kwan.

— Crezusem că e trecut de șaizeci de ani.

— Așa-i.

L-am privit mai atent pe profesor. Domnul Kwan avea doar câteva fire grizonate, pe care nu le-ai fi observat dacă nu erai atent. Chipul său lătăreț avea o piele netedă și curată, iar ochii mari și luminoși demonstrau o agerime alertă asupra a tot ceea ce-l înconjura. Reprezenta personajul cel mai îndepărtat cu putință de stereotipul unui învățător bătrân și zbârcit.

Cu ocazia primei pauze, ne-am prezentat. Domnul Kwan se dovedi destul de timid și, după ce ne-a salutat, s-a retras pentru a-și privi elevii. Spre sfârșitul ședinței, asigurat de către ceilalți că era un individ abordabil, am mers să discut cu el. Voiam să știu cine-i fuseseră dascăli.

În tradiția asiatică, calitățile unui profesor derivă din cele ale școlii pe care a urmat-o. Când l-am întrebat în această privință, am rămas stupefiat aflând că unii dintre învățătorii săi erau printre cei mai faimoși din China. Mi-a spus că studiase cu maeștri precum Yang Cheng Fu și Chen Weiming în Taiji, Sun Lutang în Xingyi, Fu Zhensong și Zhang Zhaodong în Bagua, ca și Wang Zeping în Mizhongyi. Abia mai târziu aveam să descopăr că domnul Kwan învățase multe alte stiluri de arte marțiale, incluzând formele Shaolin, Taoist, Maimuța, Vulturul, Cocorul, Șarpele și Tigrul. Tot ulterior aveam să aflu că el călătorise prin toată lumea, mersese în India și în Tibet pentru a studia yoga și alte tehnici de meditație și fusese soldat, artist de circ, actor la Opera din Pekin, profesor de științe politice la Universitatea din Beijing și subsecretarul lui Zhou Enlai.

M-a atras educația pe care o primise în domeniul artelor marțiale. Majoritatea maeștrilor contemporani studiaseră doar cu elevi ai acelor faimoși profesori, el, însă, era un individ din prima generație instruită de aceștia. Dornic să învăț de la el, l-am întrebat despre tarife.

Domnul Kwan a părut în mod vizibil stânjenit. Problemele financiare îi displăceau. Șovăind, mi-a spus că o lună de curs costa treizeci și cinci de dolari. A urmat o pauză, apoi a adăugat că pentru banii respectivi un elev se putea antrena cu el de patru-cinci ori pe săptămână, dacă dorea. După aceea a urmat o altă pauză. Parcă având impresia că tot nu justificase îndeajuns prețul, a continuat, explicându-mi la ce foloseau banii. Din cei treizeci și cinci de dolari, el oprea numai zece pentru cheltuielile personale. Alți zece erau strânși în vederea construirii unei școli, iar restul de cincisprezece dolari îi trimitea maestrului său, în China.

Am întrebat despre ce maestru era vorba. Toți cei pe care-i numise muriseră și încercam să-mi închipui ce fel de maestru putuse avea acest om.

— Maestrul meu taoist, a răspuns domnul Kwan.

— Maestrul taoist?!

Eram de-a dreptul emoționat. Inițial, mă apucasem de artele marțiale tocmai în speranța de a găsi o persoană ca domnul Kwan. Se spunea că spiritualitatea putea fi dobândită prin instruirea marțială, dar, deși mă antrenasem în Taijiquan cu o suită de profesori succesivi, nu găsisem pe nimeni care să mă poată educa în mod complet. Continuam, încă, să caut un maestru care să mă poată învăța atât artele marțiale, cât și filosofia.

— Trebuie să fie foarte bătrân, am continuat, încercând să nu abandonez subiectul.

Domnul Kwan a tăcut, dar, după câteva clipe, a spus:

— Este, într-adevăr, foarte bătrân. Părul și barba îi sunt lungi și albe. Are acum o sută patruzeci și doi de ani. Își petrece tot timpul în meditație.

— O sută patruzeci și doi?! E posibil așa ceva?

— Desigur. El este un taoist.

— Și dumneata?

— Și eu sunt un ascet taoist. De fapt, predau artele marțiale doar colateral.

Am mai discutat o vreme, până ce domnul Kwan a trebuit să plece. Am revenit în câteva rânduri să-l vizitez și i-am devenit elev. Mă interesau atât tehnicile rare și ortodoxe de arte marțiale pe care le preda, cât și taoismul său. Îmi plăcea să-i fiu elev și mă adresam lui cu numele de *Sifu*.

Aparent, mă frământau nenumărate dubii și nesiguranțe, pe care le formulam într-un șirag de întrebări. De obicei, Sifu dădea răspunsuri profunde, totuși într-un mod limpede. Alteori, însă, îmi spunea, doar, că trebuia să rezolv singur problemele. Niciodată un asemenea răspuns nu părea o încercare de evitare a subiectului. Deși generos cu sfaturile sale, Sifu lăsa întotdeauna pe umerii mei responsabilitatea propriei vieți.

Citisem multe cărți despre taoism, dar, pe măsură ce relația mea cu Sifu s-a consolidat, am constatat că taoismul lui era o tradiție vie și completă, ce depășea cu mult cunoștințele teoretice din cărți. Pentru Sifu, taoismul era mai presus decât o religie ori o filozofie, el reprezenta un mod de viață. În esență, constituia disciplina unei vieți naturale și a unei autopurificări complete pentru reușita progresului spiritual. Astfel, deși tradiția taoistă cuprindea vrăjitoria, ritualurile și credința religioasă într-un panteon uriaș, Sifu punea accent pe practicarea ascetismului, pentru a obține eliberarea de ignoranță și nefericire.

Îndreptându-se către acest ideal, el vorbea, desigur, despre aprecierea naturii și perspectiva neagresivă, despre care citisem adeseori. Totuși, tema lui fundamentală era autosacrificiul, în vederea obținerii purificării și perfecțiunii. Aceasta însemna sarcina, aparent simplă, a evitării degradării propriei persoane, a trupurilor noastre, a altora, sau a lumii înconjurătoare.

— Zeii ne supun unor încercări, spunea Sifu. Fie că o dorim sau nu, ei vor testa dorința noastră de a ne sacrifica și a ajunge de cealaltă parte a iluminării, în loc să cedăm în fața lăcomiei și propriei degradări. Trupul este templul Domnului, sufletul este Domnul însuși. Dacă îți pângărești trupul și acesta se depreciază, iar creierul ți se degradează, este evident că Domnul îți va părăsi corpul. Însă, dacă știi îndeajuns de multe ca să te

sacrifici, vei atinge o anumită etapă de răsplată. Apoi, vei renunța la tot ce este „drăguț", ușor de obținut și „amuzant" și vei izbuti, în cele din urmă, să-ți purifici trupul. Această acțiune este similară curățirii și rezugrăvirii unui templu pentru a aștepta intrarea Domnului.

Evitarea deprecierii însemna un regim alimentar corespunzător, alături de absența alcoolului, drogurilor, țigărilor sau exceselor sexuale. Trebuiau ocolite vacarmul citadin, poluarea aerului și stresul. Am constatat că Sifu însuși constituia modelul cel mai bun. Era celibatar, extrem de pretențios în privința alimentației, nu fuma și nici nu consuma droguri, arareori bea câte un pahar de vin, se antrena zilnic și, în ciuda unei aparențe de severitate morocănoasă, era foarte atent și grijuliu cu elevii săi.

Urmează preceptele taoismului de peste cinci decenii, dar afirmă că nu s-a oprit din învățat. Din fericire, este doritor să transmită și altora metoda lui. Deși eu nu pot avea niciodată prilejul de a face parte din gruparea lui religioasă și nici ocazia de a aborda, în mod complet, ascetismul și alchimia internă, am beneficiat, totuși, enorm de pe urma învățăturilor lui. Sănătatea mi s-a îmbunătățit; am abandonat multe obiceiuri nesănătoase, inclusiv băutura și abuzul de medicamente și mă simt fericit în liniște și singurătate. Apreciez viața. Acesta este motivul pentru care simt că simplele concepte de nedegradare și îndreptare spre un echilibrul natural sunt sănătoase, ne-sectante și pot fi adoptate de oricine. Grație acestei filozofii este posibil să trăiești sănătos, să fii modest, demn și, în același timp, să te aperi de exploatare, abuz și dezumanizare. Un trai natural, în armonie cu anotimpurile, implicat în arte și menținând devoțiunea spirituală, poate duce la mântuire.

Mulți oameni se întreabă dacă, în lumea de azi, se mai poate vorbi despre existența spiritualității. Războaiele, dezastrele nucleare, poluarea, criminalitatea, rasismul, decăderea socială, liderii pseudo-religioși și trândăvia individuală – toate par să concure spre un răspuns negativ. Nesfârșitele obstacole și diversiuni au rolul de a descuraja practicarea ascetismului. Taoismul este, însă, un sistem metodic și gradat, cu flexibilitate individuală și atotcuprindere generală. Abordarea lui dinspre fizic spre spirit implică faptul că evlavia poate deriva și din laic. Este necesar, doar, ca atitudinile cuvenite să fie cultivate cu sinceritate.

Nu este nevoie să te izolezi de lume. Taoiștii vedeau izolarea ca pe o formă a lipsei de răspundere. Năzuința de a duce o viață pură, simplă și cu principii solide reprezintă chiar taoismul. Taoismul lui Sifu însuși a fost desăvârșit într-o perioadă de mari tulburări pentru China, dar el a învățat să-și păstreze credința în mijlocul războiului și a societății laice, reprezentând dovada că, în momentele cele mai dificile, omul își poate menține spiritualitatea.

Pentru a ne încuraja, Sifu își istorisește, adesea, propriile experiențe. Ne-a povestit cum nu izbutise să stăpânească prima mișcare din Xingyi și fusese ironizat de colegi, de aceea o eliminase, pur și simplu, din antrenamentul lui, până ce învățătorul îl dojenise. Ne-a relatat multe din confruntările sale, fie ele victorii sau înfrângeri. A vorbit despre înțelepciunea și exigența maestrului său. Și, de asemenea, ne-a istorisit întâmplări fascinante ale altor străvechi maeștri, care dețineau abilitatea de a trece în alte dimensiuni, de a face vrăji, ori de a se lupta de pe picior de egalitate cu oricine i-ar fi provocat. În mod firesc, curiozitatea noastră s-a extins, degrabă, la propria-i persoană, la dorința de a afla despre el mai multe decât dezvăluiau toate aceste parabole.

Ori de câte ori iscodeam amănunte despre trecutul său, Sifu răspundea, în mod deliberat, prin generalități. Un maestru taoist nu trebuie, niciodată, să dezvăluie data și locul nașterii sau alte date personale. Cu toate acestea, întrucât ne-am confruntat cu o mulțime de situații în care Sifu apela la propriile experiențe pentru a ne îndruma și întrucât, aidoma unui părinte, ne răsfăța răspunzând unor nedumeriri, treptat, și-a dezvăluit unele părți din viață.

Episoadele respective au constituit o parte integrantă a etapelor de început ale instruirii mele și consider că ele vor fi valoroase și pentru alții. Această carte poate oferi o idee despre strădaniile și recompensele unui drum în viață, arătând necesitatea unui dascăl priceput și descriind învățături taoiste prea puțin cunoscute. Sper că, pe deplin conștienți de greutăți, și alții vor găsi inspirația pentru a porni pe calea spiritualității.

http://www.youtube.com/watch?v=gXPRhdQaaJA

Master Kwan is 91 years old
http://www.youtube.com/watch?v=gXPRhdQaaJA